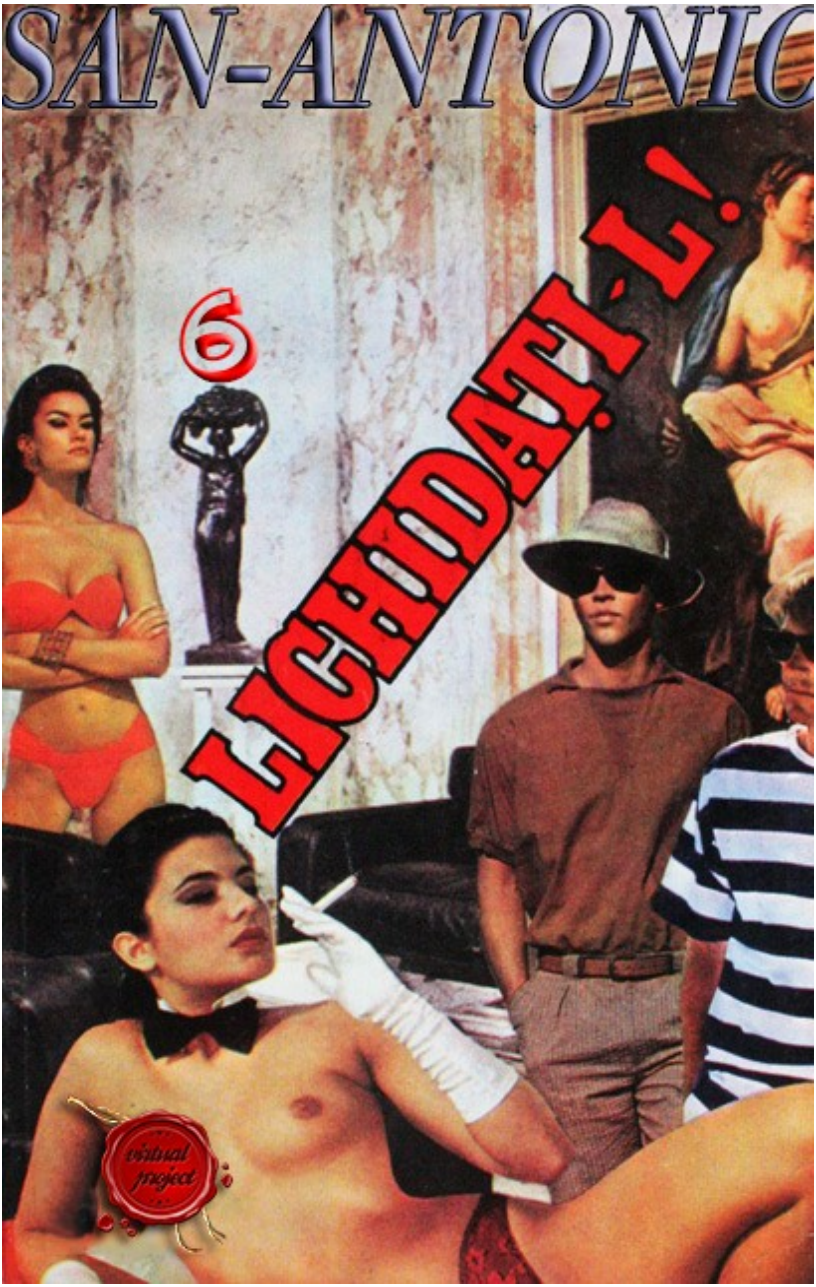

SAN-ANTONIO
LICHIDAŢI-L!
Original: RÉGLEZ-LUI SON COMPTE!

Colecţia San-Antonio nr. 06
Traducere de
ŞERBAN VELESCU

virtual-project.eu
Editura Forum
1993

PARTEA ÎNTÂI
SE LASĂ CU CAFT
Capitolul 1
NU MAI E CHIP SĂ DORMI!

Dacă într-o zi bunică-ta te întreabă care-i tipul cel mai şmecher din lume, spune-i fără să şovăi că pe băiatul respectiv îl cheamă San-Antonio. Şi poţi să pariezi trei lulele contra Domului Invalizilor că ai nimerit-o, fiindcă pot garanta că e chiar aşa, dat fiindcă persoana în chestiune sunt eu însumi.

Asta te cam miră, nu-i aşa?

Şi mai întâi o să-ţi spui: de ce îşi zice San-Antonio?

Ei bine, o să-ţi răspund. Când un tip de genul meu îşi scrie memoriile, după ce a exercitat vreme de cincisprezece ani cea mai primejdioasă dintre toate meseriile, înseamnă că e sătul până peste cap să povestească; prin urmare, nu-şi poate oferi luxul să-şi reproducă actul de naştere pe pagina de titlu.

Numele meu nu contează. De altfel, nu sunt zece persoane pe lumea asta care să-mi cunoască adevărata identitate.

Iar cei care au încercat să afle prea multe în privinţa asta, după ce i-am sfătuit să oprească cercetările semănau cu o bucată de pateu de ficat mai curând decât cu Tyrone Power.

V-aţi prins?

Bun!

Acum o să vă vorbesc despre mine şi o să vă dau amănuntele indispensabile cu privire la modesta mea persoană. Pentru început, trebuie să vă spun că nu sunt sosia lui Apollo şi nici nu amintesc de vreun tablou al lui

Picasso. Nu-mi mai aduc aminte de numele tipului care spunea că frumuseţea nu o mănânci ca pe o salată, dar cred că individul respectiv n-avea beton armat în loc de creier. Avea grozav de multă dreptate, iar femeile n-o să vă susţină că nu-i aşa. Încercaţi să le prezentaţi pe o farfurie un filfizon cârlionţat, iar alături un flăcău de teapa mea şi o să vedeţi dacă n-o să-l aleagă pe San-Antonio în pofida mutrei lui de caftangiu şi a manierelor lui brutale.

Cunosc problema temeinic.

Despre femei v-aş putea scrie atât de mult încât nu mi-ar ajunge un rulou de hârtie.

Dar eu nu sunt de la Academia franceză, iar aiurelile psihologice nu sunt punctul meu forte. Vă asigur că la noi în Serviciile secrete nu ne petrecem timpul liber citind romane dulcege. Cine ar vrea să ne ia la sentiment, ar trebui să se scoale cu noaptea-n cap, v-o spun eu, şi e mai uşor să încânţi o pereche de crocodili cu vorbe dulci de midinetă decât să ne faci să cădem în fund cu poveşti cu clar de lună.

Cât despre fete, e frumos să ai de-a face cu ele, dar cu cât le dai mai puţină atenţie, cu atât e mai bine. Mai ales când practici o meserie în care ai de câştigat mai curând bucăţi de plumb decât păhărele sculptate pentru ouăle fierte. La mine linguşeala nu ţine. Să ştiţi că dacă acum mă chinui cu stiloul, n-o fac ca să par romantic. Mandolina nu face parte din recuzita casei, şi mă simt mai la îndemână cu patul pistolului meu Walter 7,65 cu surdină, decât cu stiloul ăsta căruia îi lasă gura apă ca unui melc care ar vrea să străbată salinele de la Hyères.

În afacerea pe care o să am cinstea şi avantajul de a v-o povesti sunt şi nişte fete foarte bine, *erste klasse* cum n-aţi mai văzut în filmele de la Hollywood…

Însă vă jur că m-aş fi lipsit de ele…

Lucrurile au început ca de obicei: dormeam. Nu ştiu dacă sunteţi ca mine, dar eu cred că, în afară de bomba atomică, nu s-a inventat niciodată ceva mai grozav decât patul.

Tocmai visam că şahul Persiei îmi arăta coteţele lui

cu găini, sau nu mai ştiu ce nostimadă, când uite că Félicie mă trezeşte. Félicie, ca să vă explic totul, e maică-mea. O bătrânică de treabă, nu în genul ruină, dar nici în genul acelei lady pe care o vedem pe sticlele de Marie Brizard. O mutră de măicuţă şic de pe la noi, pricepeţi ce vreau să spun?

Are un fel al ei de a mă chema când dorm dus. Tuşeşte uşor şi strănută ca un şoarece. Bun! Deschid ochii. S-a luminat de ziuă. Îmi spun imediat că e tocmai la timp şi că o să mă pot duce la pescuit pe malul Senei. Pe urmă, materia mea cenuşie demarează cu o sută pe oră şi pricep că, dacă Félicie m-a trezit, n-a făcut-o ca să-mi spună că lăptăresei i-a fătat pisica.

În meseria asta trebuie să te aştepţi la orice. Te întorci din misiune, crezi că poţi sta câteva zile la iarbă verde în casa de la Neuilly, şi când colo, uite că vine un motociclist cu un plic albastru în mână. Mă uit la mâinile lui Félicie şi chiar văd un plic albastru. Mă apucă furia. Ei drăcie, nu mai poţi sta douăsprezece ore la rând în cârpe! Félicie coboară privirea de parcă ea ar fi de vină. Ea care trebuia să-mi gătească pentru prânz un pateu loren…

Deschid scrisoarea. Şeful îmi dă ordin s-o şterg imediat la Marsilia ca să mă ocup de o afacere nemaipomenită care poate că ţine de resortul nostru mai mult decât de cel al Siguranţei. Îi spun lui Félicie să-mi pregătească o valijoară, pun mâna pe telefon şi sun la Orly. Un băiat de la aeroport îmi răspunde că avionul de Marsilia pleacă peste o oră, dar că e plin. Atunci îi şoptesc câteva cuvinte magice şi-l aud că ia poziţie de drepţi. Îmi spune că e în regulă şi că pot să-mi aduc cele o sută optzeci de livre în avionul lui Dakota.

O oră! Mă îmbrac atât de repede încât Fregoli în comparaţie cu mine pare un paralitic. Înghit o ceaşcă de ceai cu lămâie. O sărut pe Félicie care, ca de obicei, îmi recomandă să am grijă de singurul ei fiu, şi mă arunc în maşină.

Când sunt la volanul maşinii mele, puteţi fi siguri că un meteorit nu merge mai iute ca mine.

Să mă vedeţi cum străbat Parisul!

Pentru început strivesc acceleratorul până când acul vitezometrului se opreşte pe o sută douăzeci şi nu se mai mişcă de acolo. Traversez oraşul cu viteza pompierilor când a luat foc la preşedintele Republicii; copoii fluieră atât de tare încât zici că eşti la un examen de arbitri. Dar vă daţi seama că mă doare-n cot…

Trecând pe la Porte d'Italie sunt cât pe-aci să-l fac afiş pe un muncitor de la întreţinerea drumurilor şi-l aud ţipând ce părere are despre tipii care cred că bulevardul Parisului este pista de la Monthléry. Mă amuz şi continuu să apăs pe pedala de acceleraţie. Alerg atât de repede încât aproape că mă întreb dacă merită să mai iau avionul. Cu viteza asta pot să pariez că ajung la Marsilia înaintea avionului Dakota.

Când ajung la aeroport îmi dau seama că ambele motoare ale păsării mele funcţionează din plin şi că stewardesa se pregăteşte să urce pe scara mobilă.

E grozav de bine făcută puştoaica asta.

Urc scara în urma ei.

Era şi timpul, v-o spun eu.

Capitolul 2
E VORBA DE CADAVRU

Îndată ce debarc la Marsilia, mă arunc într-un taxi. Şoferul e un fel de mulatru trist care are ochii unui cal operat de vezica biliară. Îi spun să mă ducă urgent la Siguranţă şi, mai cu seamă, să nu numere marginile trotuarelor de pe drum, fiindcă problema nu mă interesează. Zâmbeşte lugubru. Harapul trebuie să fi citit în ajun un roman de Pierre Loti sau să fi primit foaia de plată a impozitelor. Totuşi conduce ca un prinţ rus. Trebuie să-l vedeţi depăşind tramvaiele pe stânga şi trecând pe roşu. În zece minute am ajuns. În entuziasmul meu îi strecor o gratificaţie de o sută de marafeţi. Pare aiurit de generozitatea mea şi se întreabă dacă la banii ăştia nu trebuie cumva să-mi şi cânte ceva. Mă reped pe scări. În hol un agent mă previne că şeful poliţiei nu lucrează cu publicul. Atunci îi vâr insigna sub nas şi mă

salută milităreşte. Unul dintre colegii lui ia în primire persoana mea şi o trambalează prin nişte birouri unde inspectorii mănâncă. După o clipă sunt introdus în cabinetul marelui patron. Îmi plac amândoi: biroul fiindcă e luminos, iar patronul fiindcă nu pare îngâmfat. E un tip înalt şi slab care seamănă cu Anthony Eden. Se ridică, înconjoară biroul şi îmi strânge mâna călduros.

— Dumneata eşti San-Antonio?

— Totul mă face să cred aşa, şefule.

Zâmbeşte. Ăsta cel puţin e un tip căruia îi place discuţia liberă.

— Am auzit multe vorbindu-se despre dumneata, declară el.

Dacă îşi închipuie că-mi gâdilă modestia se înşală.

— Nu mă mir, îi răspund liniştit.

— Eşti un tip ciudat, nu-i aşa?

Îmi arătă un fotoliu destul de larg ca să încapă în el două tipe centenare cu descendenţii lor cu tot. Mă împrăştii în el imediat. Uf! Nu-i rău să te aşezi pe ceva imobil după un galop ca ăsta pe care l-am făcut.

Scot o ţigară din buzunar şi mi-o ofer fără maniere.

— Dă-i drumul, patroane, te ascult.

Deschide un sertar din care scoate un dosar verde pe care un tip trebuie să-şi fi dat sufletul ca să scrie un titlu cu litere ronde. Începe să-l mângâie cu dragoste, de parcă ar fi vorba de o pisicuţă.

— O afacere ciudată, murmură el.

Rânjesc.

— Mă exciţi…

Dă din cap gânditor şi-mi spune cu voce înăbuşită:

— E foarte excitant, într-adevăr. Ai citit romane poliţiste, comisare?

— Uneori, dar la pagina douăzeci puneam gheara pe vinovat.

— Să sperăm că o să se întâmple tot aşa şi acum, deşi afacerea asta nu ţine de ficţiune. Iată un rezumat al poveştii… Ieri, nişte muncitori din oraş care reparau o conductă de canalizare subterană au găsit un cadavru în

strada Paradis. Subsolul, deosebit de umed acolo, a grăbit descompunerea. Bărbatul, căci de un bărbat e vorba, era gol. N-a rămas mare lucru din el, după cum o să vezi. Totuşi ne putem pronunţa foarte exact cu privire la data înhumării lui. Ea a avut loc acum opt luni. Într-adevăr, atunci s-au făcut lucrări la aceeaşi canalizare. Putem crede, fără teamă că ne înşelăm, că omul a fost îngropat atunci, căci nu ne putem închipui nicio clipă că nişte particulari pot să scoată pavajul şi să sape un mormânt în mijlocul uneia dintre străzile cele mai circulate din Marsilia.

Sunt de acord cu şeful. Jubilez interior, deoarece găsesc că asasinul e un şmecheraş ciudat. O să fiţi de acord cu mine că ideea de a îngropa un cetăţean în locul ăla indică limpede că avem de-a face cu un tip tare.

Îmi lasă gura apă, fiindcă îmi plac partidele grele şi bănuiesc că pentru a o câştiga pe asta trebuie să fii înţărcat de o bună bucată de vreme…

— Minunat, şefule. Numai că, între noi fie vorba, nu văd ce treabă am eu în aventura asta care-mi pare că ţine mai curând de Siguranţă, decât de serviciile noastre. Faptul divers nu e treaba noastră.

Directorul dă din cap drăguţ. Deschide dosarul şi scoate din el un plic pe care-l goleşte pe birou. Un tub mic de celuloid îi cade sub mână.

— Uite de ce eşti aici, mă linişteşte el rostogolind minusculul obiect cu vârful degetului.

Îl măsor cu o privire rătăcită fiindcă, sincer să fiu, nu pricep cum justifică tubul ăsta intrarea mea în horă.

— Tipul, urmează interlocutorul meu, nu a putut fi identificat, semnalmentele lui au fost transmise serviciului de dispariţii, dar asta nu a dat niciun rezultat. Trebuie să spun şi că semnalmentele astea sunt foarte imprecise. (Râde uşor, cinic.) Corpul nu arată niciun semn particular, e al unui bărbat adult de vreo patruzeci de ani, de talie normală. Are o dantură impecabilă, deci nu e nimic de căutat pe la dentişti. Dar… căci în toate afacerile astea, din fericire pentru poliţişti, e şi un dar, mortul avea tubul ăsta

în gură.

Mă aplec pe birou. Văd că obiectul în cauză seamănă cu un tub de mine de creion.

— Ştii ce e? mă întreabă marele patron.

Sunt gata să spun nu, când deodată, am ghicit.

— Am găsit! E un tub pentru mesaje prin porumbei călători.

— Exact!

— Deci, credeţi că e vorba de o afacere de spionaj?

— Nu cred nimic… E un indiciu.

— Fragil…

Încruntă sprâncenele.

— Fragil, de acord. Totuşi, caracteristic. Eşti de acord că prezenţa obiectului ăstuia în gura omului e cel puţin ciudată. De altfel, dispariţia nefiind semnalată, am toate motivele să cred că e vorba de o afacere care ţine de resortul vostru.

Cam asta e şi părerea mea.

Îmi dă dosarul şi se ridică să-mi arate că m-a văzut destul.

— Dacă ai nevoie de ajutoare, îmi spune, caută-l pe comisarul Favelli. O să-i dau instrucţiuni. E un băiat foarte bine. Cât despre cadavru, e la morgă. Pe curând!

Îi strâng mâna nervoasă şi mă năpustesc spre ieşire. Fiindcă de o bucată de vreme mi-a venit ideea să beau un *pastis.* Şi când San-Antonio simte că-i e sete, nu-i în stare nici măcar să câştige o partidă de domino în faţa unui nounăscut.

Capitolul 3
JULIA

Iată-mă în stradă. Soarele dogoreşte. Mă prăbuşesc pe o terasă şi cer să-mi servească un pastis dublu tot atât de gros ca şi conştiinţa unui portărel. După care mă hotărăsc să-mi găsesc o cameră. Mă îndrept spre un hotel confortabil de pe bulevardul Belzunce. Iau o cameră mare cât hemiciclul Palatului Bourbon, căci nu ştiu dacă v-am spus, sunt claustrofob, adică în spaţiile înguste mă sufoc de parcă aş fi într-un viespar. Arunc o privire spre pat şi

pricep imediat că noi doi o să fim prieteni. Cetăţeanul ăsta are tot ce trebuie ca să-i placă unui tip care a fost trezit brusc. Simt imediat că o călătorie în ţara visurilor mi-e absolut necesară. Eu nu sunt genul ăsta de frumuseţe care stă trei luni în ebuliţie doar bând cafea. Înainte de a începe să-mi fac meseria, trebuie să fiu ca nou. Şi pentru refacerea omului nu s-a inventat nimic mai bun decât somnul.

Îl sun pe chelnerul de pe etaj şi-i spun să-mi aducă o sticlă de coniac. Fiindcă, în afară de dublul pastis, de azi dimineaţă n-am înghiţit nimic decât o porţie furioasă de kilometri şi mi se pare că, în ce priveşte vitaminele, asta e cam puţin. Bovideul în chestiune îmi aduce o mixtură înrudită cu lacul de unghii şi cu o loţiune capilară; îl chem din nou şi-i explic pe îndelete că ar trebui să dea fuga la oculistul din colţ, pentru că vederea i-a slăbit dacă a crezut că trambalând pe umeri capul pe care-l am, o să-i accept drept coniac sticla cu chestia asta de omorât gândaci. După care, tot pe un ton prietenesc, îl sfătuiesc să-mi aducă un drog mai serios, dacă vrea să nu-l fac să înghită bila ornamentală a balustradei scării. De data asta pricepe imediat diferenţa dintre gâtlejul meu şi o ţeastă de puşcă-mitralieră. Îmi aduce o sticlă de coniac veritabil, îl desfac şi îmi fac o spălătură bună de stomac. Apoi mă culc. În orice caz, nu e nimic urgent. Mortul n-o să fugă de la morgă, iar dacă acela care l-a făcut să-şi înghită actul de naştere n-a avut vreme, în opt luni, să se naturalizeze papuaş sau eschimos, înseamnă că e vorba de un tâmpit minunat şi în cazul ăsta trebuie să mă aştepte la cafeneaua învecinată.

Mă cufund în somn cu capul înainte.

•

Mă trezesc la sfârşitul după-amiezii. Mi-e gura amară, de parcă aş fi mâncat o plapumă. Ca să combat indispoziţia asta, pun mâna pe sticlă şi-i spun două vorbe pe ţeava gâtului. În momentul acela înfloresc ca un răzor de gladiole vara. Ideile mi se aşază la loc asemeni cailor savanţi ai circului Buglione. Mă îmbrac, îmi dau un spray

pentru cazul în care aş întâlni vreo damă care a rătăcit drumul şi mă hotărăsc să fac o vizită de politeţe tipului de la morgă care confundă strada Paradis cu cimitirul Père Lachaise.

Credeţi-mă sau nu, spectacolul n-are nimic grozav. Sărmanul băiat are o mutră, ciudată, dacă pot spune aşa, fiindcă acum nu prea mai seamănă cu ceva. Degeaba îl privesc, nu aflu cu privire la identitatea lui mai mult decât dacă aş examina o colecţie de cameleoni împăiaţi. Dar, mai întâi, de ce a murit? Mă gândesc deodată că directorul Siguranţei a uitat să-mi spună. Îi pun gardianului şef întrebarea care mă frământă.

— Ia spune, bănuiesc că n-a murit de vreo pneumonie?

Gardianul se amuză.

— Sigur că nu! Profesorul Plassard, care i-a făcut autopsia, a dat asigurări că a fost otrăvit cu acid prusic.

Zic mulţumesc, e-n regulă, şi plec. Încotro? Habar n-am. Poate să înfulec ceva. Mă simt aiurea. În afară de micul tub de celuloid nu sunt mai multe indicii în povestea asta decât fire de păr pe capul unui cărăbuş. Am limpede impresia că, pentru a zări ceva, va trebui să împrumut luneta amicului care-i face pe turişti să admire Marsilia din turla bisericii Notre-Dame de la Garde.

Dar, v-am mai spus-o, nu-s eu omul care să se recunoască învins înainte de a fi luptat.

Ca să-mi alung ideile negre, mă duc să mă gargarisesc într-o cârciumă unde cer barmanului adresa unui restaurant serios. Sunt cel puţin douăzeci şi patru de ore de când dinţii mei sunt în grevă. Iar Félicie mi-a vorbit întotdeauna despre creier, care rămâne gol ca o sală de conferinţe atunci când tubul nostru digestiv este în pană prea multă vreme.

*

În timp ce mănânc îl trimit la toţi dracii pe barmanul care mi-a dat adresa restaurantului ăstuia. Chelnerul şi-a bătut joc de mine grozav, sau are interese în legătură cu localul ăsta, pentru că dacă acţiunea la care mă dedau în

prezent se numeşte cină, ei bine, atunci sunt Cristofor Columb.

Mi se serveşte pateul casei, ceva în genul brichetă de lignit, apoi o mâncare de iepure, şi înţeleg examinând oasele animalului că sărmanul a mâncat în viaţa lui mai mulţi şoareci decât iarbă. Dar, aţi ghicit, am un stomac de struţ, şi vă pot mărturisi că într-o zi în Cuba, a trebuit să mă hrănesc cu coji de portocale ca să trăiesc. Cu toate astea, detest să mănânc resturi de la lada de gunoi. Notez adresa tavernei făgăduindu-mi s-o pasez soacră-mi, dacă o să mă căsătoresc într-o bună zi.

Singurul lucru acceptabil în stabilimentul ăsta de trei parale e cafeaua filtru. Îmi atribui două cafele una după alta pe esofag, căci simt că o să am grozav de mare nevoie într-un viitor apropiat. După care, plătesc nota călcându-mi pe inimă.

Până acum n-am hotărât nimic cu privire la ce urmează să fac.

Şi dacă m-aş pune pe treabă?

Capitolul 4
CUNOSC CÂNTECUL

Nu-i nevoie să fi studiat la Sorbona ca să-ţi dai seama că, în cazul de faţă singurul lucru inteligent de făcut e să mă duc să cercetez în zona străzii Paradis. Orice ar zice unii, locul crimei e întotdeauna capital într-o anchetă, chiar dacă, contrar legendei, asasinul nu se întoarce aici cu merinde şi cu un ceaslov de cinci sute de pagini, să-l aştepte pe caraliu să vină să-i pună cătuşele.

Iată-mă, deci, pe Canebière. Mă las pentru o clipă purtat de mulţime. Apoi o iau la stânga. Merg pe străzi înguste care miros a peşte, a paciuli şi a parfum de la Prisunic. Găsesc, în sfârşit, vestita stradă Paradis pe care crescătorii de porumbei fac tranzacţii ieftine. N-am mult de hoinărit ca să găsesc mormântul domnului de la morgă. O lanternă roşie luminează o pancartă pe care e scris „Atenţie, şantier!”

Te cred că trebuie să fii atent la şantierul ăsta! Administraţia domeniului public are simţul umorului. Ştiu

un contribuabil care ar fi avut motive serioase ca să fie îngrijorat de pancarta asta acum opt luni. Poate că l-ar fi făcut să mediteze şi că n-ar fi acum pe cale să aibă explicaţii cu Sfântul Petru. Dar, în sfârşit, ăsta-i destinul. Şi nu trebuie să-mi dau ifose fiindcă s-ar putea ca într-o zi să-mi găsească şi mie hoitul într-un canal…

Levius fit patientia quidquid corrigere est nefas[1], cum spunea un amic de-al meu care ştia pe de rost paginile roz din Larousse.

Mă aplec deasupra gropii. E apă în fundul ei şi văd o conductă uriaşă. Scot lanterna ca să inspectez groapa, dar şeful poliţiei a spus adevărul: în afară de defunct nu mai conţinea nimic, iar cercetările au fost serioase; sunt convins de asta, fiindcă văd şi o sită.

Bun! Chiar dacă aş rămâne aici până când cei patru mari o să se pună de acord, tot n-aş afla mai mult.

Sting lanterna şi mă uit împrejur. Magazinele sunt închise şi nu se vede nimeni pe stradă…

Urcând puţin, pe dreapta, descopăr un bar a cărui firmă tremură ca jeleul de coacăze. Pot intra să iau un rachiu cu apă. Ce risc?

Împing uşa şi văd imediat că e în genul barurilor de noapte. Sala capitonată e împodobită cu chestii exotice. Lângă intrare e un bar în formă de provă, cu taburete lux a-ntâia. În fundul încăperii zăresc o minusculă pistă de dans, la capătul căreia, cocoţaţi pe o estradă care înfăţişează o pagodă, muzicanţii încearcă să cânte o chestie trepidantă.

Nişte perechi beau şampanie. Altele dansează. Toată lumea pare să se plictisească în mod conştiincios.

Mă cocoţ pe un taburet, îmi pun pălăria pe tejghea şi-i fac semn barmanului; e un chinez.

— Dă-mi un rachiu dublu într-un pahar mare şi dacă te întâlneşti nas în nas cu un sifon, aruncă şi din el câteva picături în pahar.

Tipul îi dă zor. Întrucât prefer să-mi vâr nasul într-un pahar decât într-o mască de gaz, îl cufund în rachiu. E

1 Răbdarea face mai ușor de suportat orice nu se poate îndrepta. (lat; n.tr.).

veritabil. Mă simt cuprins deodată de sentimente tandre faţă de oamenii mei.

— Ascultă, îi spun tipului cu haină albă, lasă sticlele alea în pace şi cască urechile la mine.

Căci trebuie să vă mărturisesc, mi-a venit o idee. Mi-am spus că îngroparea mortului, pesemne nu s-a făcut la căderea nopţii, ci mai curând, pe la sfârşitul nopţii, din pricina riscului de a întâlni noctambuli. Iar pe strada asta cine are şansa de a arunca o privire pe la ora trei sau patru dimineaţa, dacă nu oamenii de la cabaret, angajaţi sau clienţi?

Ce părere aveţi? Mărturisiţi că nu-i rău ca raţionament.

Chinezul mă priveşte cruciş. Pare un motan bătrân, de salon.

Îl atac imediat.

— Ia spune scumpule, închipuie-ţi că am în buzunar o bancnotă a Băncii Franţei căreia i-ar face plăcere să călătorească. Te-ar amuza să treacă peste tejghea?

Chipul lui nu îşi schimbă expresia. Doar privirea i se face un pic mai posacă.

— Răspunde!

Are un zâmbet silit căruia îmi vine să-i dau foc.

— Despre ce e vorba? se hotărăşte în sfârşit.

Mă înveseleşte întrebarea, care mă face să mă gândesc la Mareşalul Foch. Îi vâr insigna sub nas.

— La priveşte, dragule, îi şoptesc.

Am dat-o-n bară. Pe ţărănoiul ăsta nu-l impresionează insigna mea mai mult decât un storcător de lămâi. Nici nu clipeşte şi asta mă enervează.

— Ascultă, scumpule. Trebuie să fii la curent cu descoperirea pe care au făcut-o canalizatorii ieri dimineaţă reparând conducta de apă?

Face un semn afirmativ din cap. Continuu.

— Închipuie-ţi că degetul meu cel mic mi-a spus că ai putea să-mi dai nişte informaţii în legătură cu povestea asta.

Nostimada e că nu ştiu ce mă face să spun asta…

Fără îndoială, intuiţia. Vă daţi seama că nu sunt Sherlock Holmes; dacă vreau să descopăr într-o zi adevărul cu privire la decesul tipului şi la tubul lui cu mesaj, în lipsa indiciilor îmi trebuie tupeu. Să fie o iluzie? De data asta mi se pare că tipul a avut o uşoară tresărire nervoasă.

— Ia spune.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu nimic. Absolut nimic. Pe cuvântul de onoare.

— Slăbeşte-mă cu onoarea ta şi vorbeşte.

— Dar nu ştiu nimic! spune el precipitat.

Băiatul ăsta, în pofida rasei lui trebuie să fie destul de emotiv. Dacă aş avea măcar un argument să-i servesc, poate că ar mierli-o.

Mă hotărăsc să încerc ceva.

— Bine, arată-mi actele.

Îl cheamă Su-Chang şi stă pe strada Saint-Ferréol. Fără să insist, iau două fise de la casă şi cobor la subsol unde e cabina telefonică.

Formez numărul Siguranţei.

— Daţi-mi-l pe comisarul Favelli, spun sec.

Mi se răspunde că e acasă, dar că în birou mai e încă adjunctul lui, inspectorul Baudron.

Zic că o să mă mulţumesc cu el, iar centralistul mi-l serveşte pe tavă.

— Alo, Baudron? Sunt comisarul San-Antonio.

Asupra lui Baudron chestia asta are efectul unui tunet. Vocea i se preface în miere, are inflexiunile îngerului care-i spunea Ioanei d’Arc s-o mai slăbească cu oile şi s-o roiască la caft cu englezii. Îmi spune că Şeful lui l-a pus la curent cu misiunea mea şi că tocmai din pricina mea îşi petrece noaptea la poliţie.

— Foarte bine, spun, dă fuga la cazier şi vezi dacă nu cumva găseşti ceva despre un chinez numit Su-Chang, care e barman şi stă pe strada Saint-Ferréol. Dă-i bătaie, te sun iarăşi peste zece minute…

Aşteptând momentul de a folosi şi cea de-a doua fisă, îmi fac unghiile gândindu-mă. Poate că pista asta nu duce nicăieri. Dar trebuie să nu neglijez nimic… Pe urmă îmi

aprind o ţigară şi mă uit la limba mare a ceasului meu.

După zece minute telefonez din nou şi Baudron gâfâind îmi spune că băiatul cu pricina a avut o condamnare de şase luni cu câţiva ani în urmă pentru trafic de stupefiante. Cuvintele astea îmi par suave ca *Parada*[2] *pentru o infantă defunctă* de Maurice Ravel. Îi spun lui Baudron că e tipul cel mai senzaţional din Marsilia şi că, dacă ştie un colţişor unde pastis-ul nu-i prea nasol, o să-i ofer mâine o ladă.

Şi acum mai credeţi că nu am nas?

Capitolul 5

Urc din nou la bar şi, pardon! Casc ochii cât cepele. La tejghea stă acum o fată, un tip de zeiţă care doar din pricina coafurii îmi dereglează auricului drept. La începutul povestirii mi-am îngăduit câteva consideraţii despre femei; v-am explicat că în cursul carierei mele am cunoscut şi eu câteva, dar credeţi-mă, fată ca asta, degeaba mă scol devreme, n-am văzut niciodată. Dacă vreo revistă i-ar pune poza în bikini pe copertă, guvernul ar trebui să concentreze trei contingente ca să stabilească un serviciu de ordine în faţa vânzătorilor de ziare, atâţi amatori ar fi.

E blondă ca un lan de grâu şi părul îi curge pe umeri. Are ochi verzi cu gene lungi, iar culoarea pielii ei îmi taie respiraţia. Serios, alături de ea Rita Hayworth e tocmai bună să tapiţeze scaune. Gioconda asta poartă o rochie de seară din catifea neagră şi bea un gin-fizz…

Regret că exigenţele meseriei mele nu-mi îngăduie să încerc abordajul sirenei. Comand un rachiu spunându-mi că dacă aş fi în *tête à tête* cu ea, n-aş încerca s-o învăţ trigonometria. Vă daţi seama?

Alcoolul mă biciuieşte. Reacţionez îndată şi-l prind din nou pe chinez.

Îl trag la capătul tejghelei:

— Acum, îi spun, o să discutăm serios. Ascultă, frumosule, am aflat că ai făcut şase luni la mititica înainte de război pentru o poveste cu droguri. E exact, hai?

2 Corect: *Pavană* (n.tr.).

Clipeşte din pleoape, parcă face morse.

Urmez:

— De acord, atunci uite ce-ţi propun: îmi şopteşti ce ştii despre afacerea respectivă şi pui mâna pe banii despre care ţi-am vorbit. Sau taci chitic şi te bag la zdup. Să nu-ţi fie teamă pentru motiv, găsesc eu unul. La nevoie dacă vrei, se va găsi destul opiu la tine, pentru ca judecătorul cel mai de treabă să te bage la mititica până când o să-ţi crească ciuperci sub tălpi.

Constat că barmanul meu e convenabil zdruncinat. Bâiguie cuvinte incoerente şi priveşte înnebunit peste umărul meu. Pe cât se pare, e un băiat care se teme de ploaie.

— Aşteptaţi-mă, spune el, la colţul străzii. Termin serviciul la ora unu. Dacă vă pot fi de folos…

Exclam:

— Poţi, şi încă cum! Ne-am înţeles, ne vedem la colţul străzii. Şi nu încerca să-mi faci vreo figură chinezească, dacă nu vrei să-ţi administrez o corecţie atât de severă, încât nici strănepoţii tăi să nu mai poată sta pe scaun. De altfel, nu mă mişc de aici până la închidere.

Zicând asta, îmi golesc dintr-o înghiţitură paharul. Acum comand un armagnac, ca să variez plăcerile. Şi nu sunt mai decepţionat de armagnac decât de coniacul Martel. Cârciuma asta o fi poate plină de răufăcători, dar băuturile sunt alese cu grijă. Să nu credeţi că alcoolurile pe care le beau mă fac să o iau razna, fiindcă aţi greşi. Dacă aţi vrea să mă îmbăt aţi putea să vă scoateţi toate economiile de la bancă şi să vă faceţi spălător de vase într-un restaurant pe treizeci şi patru de ani ca să-mi plătiţi nota.

Cred că nu e încă miezul nopţii şi mai am două ore să-mi expediez păhărelele în portret, dacă nu vreau să-l scap din ochi pe tipul meu. Aşa că, pentru a-mi omorî timpul, îmi rotesc taburetul spre tipa bine care-i acolo.

Atac încercându-mi zâmbetul a la Clark Gable.

— Pari cam tristă, frumoaso.

— Oh, face ea pe un ton arogant, te rog, scuteşte-mă.

Îmi sare muştarul şi mă gândesc la o puştoaică pe care am cunoscut-o odinioară la Veneţia. Încercase să mă trateze ca pe ultimul lustragiu şi chestia asta nu-i purtase noroc, fiindcă San-Antonio nu se poartă frumos când se enervează.

Zâmbesc gândindu-mă la povestea asta. Frumoasa blondă mă examinează şi mă întreabă pe un ton arţăgos dacă nu cumva, din întâmplare, îmi bat joc de ea. Ca să o distrez îi povestesc ce chestii nasoale i s-au întâmplat veneţiencei respective. Nu găseşte aluzia pe gustul ei şi se înfurie.

În clipa asta un tip înalt care discuta la o masă învecinată se apropie atras de tonul ridicat.

E în smoking şi are o mutră care nu-mi inspiră simpatie. Cred că nu i-ar fi simpatică nici lui Deibler[3], dacă Deibler ar mai fi aici.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Se întoarce spre mine.

— Tu eşti ăla care n-o lasă în pace pe Julia?

Îmi golesc paharul şi dau la o parte pălăria de pe tejghea.

— Ascultă, maimuţoiule, i-o întorc, n-am păzit porcii împreună ca să-ţi permiţi să mă tutuieşti. Şi cum ai o mutră cu defect de fabricaţie, pot, dacă insişti, să repar defectul cu trei carabe. Ridică din umeri şi nu mai insistă. Rânjesc şi mă adresez prinţesei blonde:

— Dacă asta-i toată garda ta de corp când ieşi în lume, nu-ţi mai rămâne decât să te întorci la călugăriţe, mititico.

Dintr-o privire îmi dau seama că mi-a izbutit figura. Aşa sunt femeile, dacă ai muşchi şi ştii să-i închizi pliscul unui biet tip cum e codoşul ăsta, încep să se uite la tine emoţionate.

— Eşti un bărbat ciudat, spune ea.

Zâmbesc fin.

— Nici nu-ţi închipui câtă dreptate ai. Tipi ca mine nu se mai fac acum, fiindcă întreţinerea e prea costisitoare,

3 Călău al Franței. Pedeapsa cu moartea a fost abolită în Franța în 1981. (n.tr.).

micuţa mea Julia.

— Ia te uită, îmi ştii numele! exclamă ea.

— Şi încă cum! Amicul tău mi l-a spus. E, de altfel, singurul lucru bun pe care l-a spus.

Aproape că roşeşte.

— Asta-i drăguţ, murmură.

Mă apropii ceva mai mult de ea şi joc marea scenă din actul al doilea.

— Ştim să discutăm! Ia zi, frumoasă a nopţii, ce-ţi ofer?

Ea recomandă un gin-fizz.

Îi parcurg geografia cu privirea şi şoptesc:

— Simt că se pot face prostii pentru o fată…

Vă daţi seama că e flatată. Se agită ca un tip care ar sta în autobuz faţă în faţă cu perceptorul lui. Dar să nu credeţi că mă ambalez pentru Julia. În ziua în care aşa o fată o să-şi facă bocceaua şi o să vină să se instaleze în inimioara mea, puteţi fi siguri că piramidele o să ajungă sucursale ale Galeriilor Barbès.

În sfârşit, stăm la şuetă şi ne împrietenim în zece minute. Îmi povesteşte viaţa ei şi mă prefac că-i cred aiurelile: îmi spune că-i fata unui industriaş bogat din Nisa, dar că vrea să fie independentă, aşa că preferă să stea singură la Marsilia, decât să brodeze feţe de masă la bătrânii ei. Discutăm cam de toate. Prudent, nu zic nimic despre cadavru, dar discut pe larg despre proprietarii barului ăstuia care se numeşte *Colorado-Bar.*

Astfel aflu că falsul protestatar care a venit adineauri e Batavia, unul dintre asociaţii patronului. Înregistrez faptul şi îmi zic că trebuie să fiu atent dacă nu vreau ca prăjina asta să mă îndoape cu arsenic… În sfârşit, domnişoara coboară de pe taburet.

— Deja pleci?

— Da, îmi spune ea pe un ton încurajator. Atmosfera asta de cârciumă mă calcă pe nervi.

— Atunci de ce vii aici?

Ridică din umeri.

— Poate că am insomnii…

O privesc languros. Privirile languroase sunt triumful meu. Dacă aş fi bogat, n-aş face decât asta. Sunt răsplătit de fiecare dată. Genele ei lungi se zbat ca nişte aripi de pescăruş.

— Dacă mi-ai da adresa, poate că ţi-aş aduce un buchet de mimoze într-una din zilele astea…

Turturica îşi are cuibul la Roucas-Blanc, lângă Corniche.

E de acord să-i fac o mică vizită foarte curând.

O conduc până la uşă şi o privesc cum pleacă. Se întoarce de mai multe ori şi-mi face semne. Părul îi face parcă o aureolă. Fata asta are ceva celest uneori şi mă simt devenind urgent poet.

Atunci, ca să reacţionez, mă întorc să-mi administrez un armagnac mare.

Capitolul 6
NIŞTE PURTĂRI CIUDATE…

Stau pierdut în reverie. Iată-mă încă o dată îmbarcat la bordul unei caravele care o să navigheze Dumnezeu ştie unde! Ce meserie! N-am decât treizeci şi opt de ani şi ştiu mai multe chestii decât Matusalem. Fete frumoase… Ticăloşi… Focuri de pistol… Viaţa mea e plină de ele. Dacă într-o zi o să vă povestesc toate astea, părul o să vi se ridice pe cap drept, de parcă i-ar cânta Marseieza, iar dacă sunteţi chel ca un cozonac, o să fiţi silit să vă puneţi comprese pe cupolă.

În timp ce-mi înghit alcoolul, observ mişcările barului. Nu întârzii să-l zăresc pe băiatul numit Batavia. Stă într-un separeu cu doi venetici cu umerii pătraţi care au mutre de fişe antropometrice. Nătărăii ăştia trei discută cu voce joasă şi sunt de părere că nu intenţionează să organizeze o chermeză în folosul copiilor părăsiţi.

Deodată un chelner vine să-i spună ceva la ureche lui Batavia; el se ridică şi se îndreaptă spre telefonul dinapoia casei. Sărmanul neghiob s-o fi crezând televizat, că nu scoate niciun cuvânt, mulţumindu-se să dea din cap afirmativ. După chestia asta, pune receptorul în furcă şi le face semn amicilor să-l însoţească. Toţi ies pe uşa din fund,

care e lângă oficiu.

— Bună seara!

Cu siguranţă că drăguţul trio nu se duce la pescuit creveţi cu lanterna în noaptea asta.

Mă uit la ceas şi văd că în curând va fi ora unu. Plătesc şi-i spun două vorbe lui Su-Chang pentru cazul când ar intenţiona să se răzgândească.

Îi dau un bacşiş bun ca să-l fac părtaş al tainei. Şi îl privesc drept în ochi.

— Acum o să te aştept în colţul străzii. Grăbeşte-te că nopţile sunt reci şi nu vreau să risc să răcesc.

•

Seara e frumoasă. Sus e plin de stele, iar luna se plimbă pe deasupra Marsiliei. Se vede ca ziua.

Îmi ridic gulerul pardesiului şi cobor în strada adormită.

Ajuns la nivelul săpăturii arunc o privire înăuntru. Îmi închipui că înhumarea trebuie să se fi făcut la o oră ca asta, când oamenii de treabă visează cu capul pe pernă, că au câştigat la loterie. Cadavrul pesemne că n-a fost departe, iar asasinul sau asasinii reperaseră tranşeul. Probabil că nu aveau mijloace de transport…

Aştept cam un sfert de oră în faţa magazinului unui negustor de corsete. Strada nu e prea luminată, iar articolele de mătase roz strălucesc delicat în penumbră. Nu ştiu de ce mă gândesc la Julia. E o puştoaică pe care ţi-ar face plăcere s-o găseşti într-o gheată de Sfântul Nicolae. Are nu ştiu ce în ochi, care-ţi merge drept la inimă şi-ţi înmoaie picioarele. Dacă o mai văd, va trebui să-i recit din Géraldy[4].

Abia am luat hotărârea asta că-l şi văd venind pe chinezul meu.

Până acum a fost destul de corect colegul… Mai departe o să vedem. Simt că ştie ceva cu privire la cadavrul din stradă şi mai ştiu că o să-mi spună despre ce e vorba. Sunt gata să recurg la mijloace tari ca să-l

4 Paul Géraldy (1885-1983), scriitor francez. Versuri de dragoste (*Tu și eu*), teatru (*Așa să fie*). (n.tr.).

hotărăsc să mă aleagă confident. E singura mea speranţă.

De îndată ce ajunge lângă mine îl iau în primire.

— Acum o să-i dai drumul, drăguţule, şi o să-mi reciţi poezia.

— Nu aici, şopteşte el, nu aici!

Pare neliniştit, dar nu am încredere. Nu cumva gălbiorul ăsta încearcă să-mi întindă o cursă? Hotărăsc să mă asigur imediat. Şi îl întreb cu nevinovăţie:

— Unde vrei să mergem?

Ridică din umeri, care au forma unei sticle de Saint-Galmier.

— Unde vreţi!

— La mine la hotel?

— Dacă vreţi.

Da, e-n ordine. E corect. Mergem în tăcere.

Deodată aud motorul unei maşini. După zgomotul frânelor înţeleg că o să cotească. Şi cotește. Abia am timp să văd că are farurile stinse. La mine instinctul comandă înaintea creierului. Fac un plonjon pe trotuar şi nu mai mişc. După o secundă îmi dau seama că am avut o idee de milioane. Un fecior de târfă scoate un puşcoci pe uşă şi ne cântă o arie de mandolină. Gloanţele plouă pe deasupra mea şi fac să zboare în ţăndări nişte vitrine. Apoi maşina se face nevăzută cu toată viteza. Aud urlete cam de peste tot; se deschid ferestre… Înţeleg că într-o clipă tot cartierul o să fie peste mine şi o să mă ia la întrebări. Îi cunosc pe marsiliezi. Mă aplec peste Su-Chang; sărmanul Confucius e mort ca un şniţel pané. A primit plumbi în burtă şi e tot perforat ca un bilet de autobuz.

Hotărât lucru, strada asta e nesănătoasă. Şovăi să-l scotocesc pe băiat, dar îmi spun că poliţia o să vină şi o să-i pună hainele la adăpost.

Apoi mă hotărăsc să mă joc de-a vântul şi mă evaporez pe străduţe.

Capitolul 7

CINE MĂ IUBEŞTE SĂ MĂ URMEZE…

Nu ştiu ce credeţi de toate astea, dar în ce mă priveşte, vă pot spune că mă simt mai la largul meu. Poate

credeţi că moralul îmi scade fiindcă un tip îmi distribuie plumbi. Ei bine, vă înşelaţi al dracului de tare.

Tipi dintr-ăştia care-şi scot artileria când mă văd am întâlnit o groază, şi cum i-am mai dresat!

Totuşi sunt mulţumit fiindcă mai înainte nu vedeam limpede în afacerea asta, ca un orb care caută un negru într-un tunel la ora stingerii, şi iată ca acum mi se face ziuă sub cupolă.

Vă rog să mă credeţi că îmi funcţionează creierul din plin. Ah, prieteni, ce turbină!

O şterg la hotel. Urc în cameră şi cad într-un fotoliu. În acel moment simt că sunt ud la şale şi mă uit să văd ce-i: un glonţ a spart sticluţa de tonic pe care o duc în buzunarul revolverului pentru caz de nevoie; aşa că uneori e bine să nu fii membru al ligii antialcoolice. Prin asociere de idei, descopăr că un gât de tărie ar fi binevenit şi-i fac felul sticlei de coniac pe care o lăsasem pe măsuţa toaletei. După care, mă invit la meditaţie. *Colorado-Bar* sau, mai curând, unii dintre obişnuiţii lui ştiu mai multe despre povestea cadavrului îngropat în stradă, decât despre geometria în spaţiu.

Dovada e că m-au identificat din capul locului şi că nu vor să-mi folosesc mai departe cartela de alimente. Mica lor şedinţă de archebuză cu repetiţie e cea mai bună dovadă. Numai că, întrucât bănuiesc că nu degetul lor mic i-a informat cu privire la mine, trebuie să acceptăm că a vorbit cineva. Acest cineva nu e nici chinezul, fiindcă sărmanul bătrân e făcut sită. Nu, barmanul a fost corect, în pofida ochilor lui de pisică de lux. Atunci? Atunci îmi amintesc că fetiţa numită Julia era rezemată de tejghea când m-am întors de la telefon. Şi-mi mai amintesc că după plecarea ei de la *Colorado*, degerătura asta de Batavia a primit o comunicare… Lucrurile se leagă… Îmi privesc ceasul, arată ora trei… Sigur că ucigaşii din maşină cred că m-au şters de pe listele electorale. N-ar fi prea idiot să încerc să profit de confuzia asta… Félicie mi-a spus întotdeauna: cartofii în aluat se mănâncă fierbinţi…

Cobor la recepţie şi-l trezesc pe recepţionerul de

serviciu. E un ţăran bătrân. Fac aşa un tărăboi că îşi închipuie că o să dau foc gării Saint-Charles. Dat fiindcă se pregăteşte să protesteze îi strecor o sută de marafeţi şi-l întreb unde e telefonul. Îmi dau seama că e un tip cu educaţie. Îmi ia banii şi mă conduce într-un salonaş unde se află aparatul visurilor mele. Sar pe el şi chem Prefectura, Baudron e cel care-mi răspunde. Ce băiat de treabă! Îi spun în două vorbe de povestea cu împuşcăturile şi-i cer să-mi pună corpul chinezului la rece. Îmi răspunde că îşi asumă sarcina asta.

— E-n ordine, zic, acum, micuţule, îndată ce dai instrucţiunile cuvenite, vino urgent la mine la hotel cu o maşină, însoţit de doi sau trei flăcăi solizi. Când ies, urmăriţi-mă la distanţă, discret. Dacă intru undeva, vă ascundeţi şi mă aşteptaţi douăzeci de minute, după care, dacă n-am reapărut daţi cărţile pe faţă.

Hotărât lucru, Baudron ăsta nu-i tâmpit. Îmi spune că a priceput totul, iar eu mă simt liniştit.

•

Acum noaptea e neagră ca o sticlă de cerneală chinezească. Ies din hotel şi chem un taxi. Şoferul îmi spune că nu mă poate duce în Roucas-Blanc, fiindcă se duce să se culce. Dar astea sunt baliverne, îi flutur înainte un pachet de bancnote şi se declară gata să mă ducă până în India.

Într-un sfert de oră ajungem în faţa creşei Juliei. E o vilişoară cu acoperiş galben. Îi spun şoferului să mă aştepte şi mă uit înapoi. Văd o pereche de faruri care se sting la cincizeci de metri: e semn bun. Baudron e acolo cu haidamacii lui. Escaladez grilajul şi săr pe un răzor cu begonii, dacă n-or fi fost gladiole. Din fericire pentru pantalonii mei nu sunt câini răi prin sector. Mă îndrept în linişte spre uşa de intrare.

După o clipă de gândire, sun, după care dau fuga să mă ascund la umbra unui mic hangar ca măsură de precauţie, şi acolo mare mi-e surpriza să aud uguind porumbeii. Hotărât lucru, sunt pe drumul cel bun. Scot din buzunar pistolul meu de calibru 7,65 cu pat de sidef şi

aştept…

Trec câteva minute, în sfârşit se aprinde o lumină şi uşa se deschide. În cadrul ei o descopăr pe Julia în rochie de casă. Ei, drăcie! Asta zic şi eu apariţie. Părul despletit îi curge pe umeri. Parcă e o sfântă într-un vitraliu.

— Cine e? întreabă ea cu un glăscior nesigur.

Atunci îmi iau archebuza şi înaintez în lumină.

Rânjesc:

— E micul San-Antonio, frumoaso! Tony, pentru doamne, care vânează licurici şi a trecut pe aici să-ţi facă o şuetă.

Pare întrucâtva surprinsă, dar îşi revine repede.

— Ei, drăcie! strigă. Ce te-a apucat să-mi cânţi *Marşul turcesc* la sonerie, la ora două dimineaţa?

Îi arăt pistolul drept răspuns. Ea scoate un ţipăt.

— Nu te emoţiona, îi spun. Am venit doar să aflu veşti de la scârba de Batavia.

— Batavia?

Mirarea ei pare sinceră. Totuşi mă enervează.

— Hai, fără fiţe! Spune-mi unde-l pot găsi.

— La el acasă, îmi răspunde. Locuieşte în Corniche.

— Se poate. Dar spune-mi de ce creşti porumbei?

Acum pare emoţionată.

Mă apropii de ea şi-i trag o pereche de palme.

— Doamne! strigă ea.

Nu-i prima oară când o tipă încearcă să facă în faţa mea pe femeia ultragiată, aşa că drept răspuns, îi zâmbesc un pic. Deodată, scot insigna.

— Frumoaso, îi spun, gluma s-a terminat. Priveşte asta şi vorbeşte!

Pare paralizată. Bâiguie:

— Dar ce înseamnă toate astea?

Scot Coltul şi trag trei focuri în aer:

În cinci. Secunde colegii apar.

Întreb de Baudron. Un tip scund înaintează îndată.

— Comisarul San-Antonio? murmură el.

Îi întind mina.

— Salut, Baudron! Sunt încântat să te cunosc.

Îmbarc-o pe frumuseţea asta şi să n-o scapi din ochi. Ai înţeles?

În timp ce ei găbjesc persoana Juliei, eu vizitez baraca. Nimeni! Casa asta e goală precum conştiinţa unui preceptor. Atunci mă întorc în hangar şi zăresc un porumbar frumos. Aprind un pic lanterna şi văd că e vorba de porumbei călători.

De data asta frige, şi încă cum!

•

Baudron se întoarce spre mine şi mă întreabă dacă mai am nevoie de flăcăii lui. Şovăi şi-i spun că se pot duce să facă o belotă la Siguranţă, dar cu condiţia să fie cu ochii pe Julia. Îmi face un salut milităresc de format mare ca pentru un ambasador şi se cară. Mă gândesc. Să păstrez taxiul sau să-i spun să se ducă în vechiul port să vadă dacă nu mi-am pierdut acolo bricheta? Optez pentru a doua soluţie, mai întâi pentru că locul unde mă duc e în apropiere, iar apoi fiindcă a mă duce acolo n-am nevoie să fiu precedat de muzica gărzii republicane. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

Dacă aveţi de doi bani materie cenuşie sub şapcă trebuie să înţelegeţi că n-o să mă duc să aprind o lumânare la Notre Dame de la Garde, ci că am un chef grozav să-i fac o vizită şmecherului de Batavia, fiindcă mi-a venit o idee şi chiar foarte valabilă. Ideile îmi trec prin tărtăcuţă ca trenurile printr-o gară centrală într-o zi de mobilizare generală. N-am decât să mă aplec ca să le adun de pe jos.

Iată-mă pe cornişă, încercând să reperez vizuina veneticului, pe care nu întârzii să o descopăr. Dacă Julia nu şi-a bătut joc de mine, trebuie să fie vila asta în stil Medicis.

E lumină înapoia storurilor, ăsta-i semn bun. Încalec peste balustradă şi mă duc să bat la uşă. După o clipă o voce întreabă:

— Cine-i acolo?

Răspund că e Ludovic al XIV-lea care vine din partea domnişoarei de la Vallière să vadă dacă nu cumva domnul Batavia are nevoie de palatul Versailles ca să crească nişte

condori.

Tipul rânjeşte şi deschide uşa. E o brută uriaşă care ar face carieră frumoasă ca personaj porcin la jocurile de tras la ţintă de prin bâlciuri. Cred că l-am zărit mai înainte la *Colorado*. În orice caz, el mă recunoaşte. Arc un zâmbet rău.

— Ce cauţi pe-aici la ore dintr-astea? mă întreabă.

Fără să-i răspund, privesc fix, cu interes suportul prins în tavanul holului. Maşinal, ridică şi el capul. E momentul pe care-l aleg ca să-l fac să guste croşeul meu de stânga, favorit. Scoate un uşor strigăt nostim şi se răspândeşte pe jos. Trec peste el şi mă îndrept spre un salonaş de unde se aude zgomot de conversaţie. Când să intru, aud vocea lui Batavia care strigă:

— Cine e, Tom?

Împing uşa şi mă arăt, zâmbitor.

De uimire, Batavia lasă să-i cadă ţigara de foi pe care o fuma.

— Salut, dragule, îi spun. Nu te aşteptai să mă vezi în picioare, nu-i aşa? Ce vrei, gloanţele de puşcă mitralieră sunt hrana mea favorită. Ia-ţi ţigara de jos, că se aprinde covorul.

În sfârşit, reacţionează.

— Ce te-a apucat? spune pe un ton nesigur. Şi ce-i cu Tom? adaugă aplecându-se ca să încerce să vadă în spatele meu.

Înaintez în cameră.

— Îi era somn, spun. A adormit după ce i-am administrat un pic de ceai de tei. O să se trezească peste o oră sau două, numai că n-o să poată mânca linte o bucată de vreme, fiindcă o să-i lipsească vreo câţiva dinţi din faţă.

Privesc familia asta de şerpi; sunt trei: Batavia, alt tip de la *Colorado* şi un negru cu părul neted. Cred că ăsta din urmă trebuie să-şi administreze cu vagonul pomadă pentru cai. Mă distrez grozav de mutrele lor aiurite.

— Haide, dragilor, le spun, credeaţi că o să mă las ciuruit fără să spun nimic? Păi atunci nu-l cunoaşteţi pe San-Antonio!

Batavia izbucneşte în râs şi îşi priveşte amicii.

— Ce-o fi în capul tipului, de bate câmpii în halul ăsta, îl auziţi?

Îmi sare muştarul. Îmi scot arsenalul şi-i ţin pe maimuţoi la respect.

— Pe primul care mişcă degetul mic îl găuresc ca pe un bilet de metrou.

— E-n ordine, spune iute Batavia, nu te supăra. Cu ce îţi putem fi de folos?

Ridic din umeri.

— Ajunge cu bancurile, mieluşeilor. O să vă spovediţi şi o să-mi spuneţi povestea tipului care s-a lăsat îngropat în strada Paradis. Pe urmă, ăluia care o să-mi vorbească despre Julia şi porumbeii ei o să-i dau o poză; e-n regulă?

Mă măsoară din ochi. Văd că sunt un pic zguduiţi. Eu tremur de enervare.

— Tâmpiţilor! Doar nu credeaţi că mă curăţaţi ca pe un prunc. Dacă nu-l cunoaşteţi pe San-Antonio o să vă spun eu ce *curriculum vitae* are. Şi asta o să vă dea de gândit, cu siguranţă.

Încep din nou să mă enervez. În acel moment primesc o scatoalcă groaznică în cap. Mă gândesc la javra de Tom pe care pesemne că nu l-am ameţit, şi vine acum în vârful degetelor să ceară legătura cu măduva spinării mele. Dintr-o dată, nu-mi mai amintesc dacă mă cheamă San-Antonio sau dacă suntem în vinerea mare. Aud o muzică ciudată de orgă, iar motivele ornamentale ale covorului vin spre mine în goană. Pe urmă e un întuneric brutal, întretăiat de steluţe aurii.

Capitolul 8
ÎN SĂNĂTATEA VOASTRĂ

Când îmi vin în fire, sunt în salon.

Capul mi-e aşezat pe pedalele unui pian, şi printre gene îi văd pe cei patru ticăloşi aplecaţi asupra mea.

Batavia îmi administrează pahare de apă în obraz. Pe mine, căruia nu-mi place apa, chestia asta mă enervează. Mă satur şi strănut puternic.

— Să nu răceşti, zice el, o să-ţi dau gomenol, o să

vezi, frumosule. Hai, ridică-te. Şi nu-ţi pipăi buzunarele că puşcociul nu mai e acolo.

Cel mai bun lucru pe care-l am de făcut e să ascult. Mă ridic, blestemându-mă că nu i-am administrat doza maximă nenorocitului de Tom.

Întotdeauna suntem prea blânzi cu ticăloşii ăştia!

Batavia îmi vâră un Luger frumos în coaste şi-mi dă ordin să ies. Iată-ne în faţa cocioabei. Negrul îndreaptă spre un mic garaj şi scoate din el un 402 negru. Îl recunosc, din căruciorul ăsta au tras scârbele în mine şi în chinez. Am priceput. Vor să mă plimbe pentru ultima oară, pe urmă o să mă aşeze cu spatele la faleză şi o să-mi expedieze puţin plumb în măruntaie. Chestia e cunoscută. Îmi spun că e cam nasol să sfârşesc aşa şi că Félicie o să facă o mutră caraghioasă când o să primească micul anunţ al Şefului.

Cu siguranţă că o să-mi dea o medalie cu titlu postum, dar nicio medalie n-a făcut vreodată un mort să învie, şi pentru moment, mă doare-n cot de ea.

Mă urcă în maşină. Negrul conduce. Batavia se aşază alături de el. Tom şi colegul lui mă încadrează pe bancheta din spate. Fiecare dintre ei mă ţine de un braţ. Ar fi zadarnic să fac pe soldatul, maşina aleargă cu o sută zece pe oră. Mergem de-a lungul coastei şi îmi dau seama că ne îndreptăm spre un sat mic pe care l-am cunoscut odinioară. Venisem aici să mănânc o *bouillabaisse*[5] cu o fată formidabilă. Un pescar bătrân ne arătase locul.

Erau vremuri bune! Acum mă aduc aici să mă împuşte…

•

Deodată negrul opreşte maşina.

— E-n regulă, zice Batavia. Colţişorul ăsta e liniştit.

Mă pun să cobor şi privesc noaptea melancolic. O noapte aspră, v-o spun eu, cu stele câte vrei şi cu o lună asemănătoare celor ce se văd pe fanionul batalioanelor algeriene. Examinez geografia regiunii. Suntem în vârful unui soi de faleză deasupra mării.

5 Mâncare provensală de pește cu sos de roșii foarte condimentată. (n.tr.).

Mă duc în şuturi la capătul falezei, sunt cu spatele la infinit şi cu părul în bătaia vântului. Pesemne că semăn eu Chateaubriand pe stânca lui, dar gorilelor ăstora le pasă de romantism ca de prima lor zulă. O să-mi administreze o livră de plumb în burtă şi pe urmă o să mă azvârle în baltă. Deci sunt necăjit, nu?

Nu faptul că mor mă frământă, deşi nici nu mă entuziasmează.

Nu, ceea ce mă înfurie e că m-am lăsat învins de un Batavia de trei parale. Dacă măcar nu l-aş fi trimis înapoi pe Baudron! Mă revolt! Nu vreau să se spună că m-am lăsat doborât prosteşte ca un surdomut care n-a auzit somaţiile sentinelei.

— Vasăzică, spunea Batavia, eşti mai calm caraliule… Nu credeai că o să dai de mâncare peştilor în seara asta, nu-i aşa? O să-şi rupă dinţii sărmanii rechini în hoitul tău blestemat de poliţai.

Se ţine de coaste şi se fâţâie înaintea mea. Asta-mi place. Cabotinii sunt mai uşor de înfrânt decât durii. Un adevărat gangster nu-şi pierde timpul povestindu-ţi viaţa surioarei lui înainte de a te ucide. Îţi trimite un eşantion al Luger-ului lui pe sub masă sau în rinichi, şi eşti mort înainte de a pricepe ce ţi se întâmplă. Mă hotărăsc să-mi joc ultima partidă, cu toate că nu o consider grozavă.

— Glumeţilor! Credeţi că San-Antonio se lasă dus ca un şcolar! V-aţi pierdut minţile căcăcioşilor.

— De ce? întreabă Batavia un pic îngrijorat.

— De ce? îi răspund. Ia uită-te un pic înapoi, sărman neghiob.

Toţi se întorc cu excepţia huidumei de Tom care cunoaşte şmecheria. Cu atât mai rău, risc recurgând la mijloace extreme. Îmi iau avânt şi mă arunc cu capul înainte de pe faleză. Tom îşi goleşte magazia de plumbi, iar eu încasez un glonţ în partea cărnoasă a braţului stâng. Acum rămâne de ştiut dacă o să cad în mare sau pe stânci. Tot corpul îmi e crispat de spaima aşteptării. Căderea îmi pare nesfârşită. Apoi urmează un plonjon delicios. Deşi nu-mi place apa, aş bea Mediterana, atât de mare e

recunoştinţa mea. Încep să înot fără zgomot pe lângă stânci, ca să evit ploaia de gloanţe care pârâie în preajma mea, fiindcă plouă cu plumbi care se aştern aici.

Aud vocea lui Batavia care urlă:

— Coborâţi la mal! Grăbiţi-vă să nu ne scape că de nu, suntem cu toţii buni de spânzurătoare!

Ajung pe o mică plajă nisipoasă şi alerg în tăcere. Acolo e o adevărată cavalcadă. Oamenii lui Batavia coboară până lângă plajă ca să-mi caute hoitul. Atunci steaua mea începe să strălucească formidabil, de parcă îngerul de serviciu a frecat-o cu Miralex. Descopăr o potecă mică şi nostimă care dă în drum. Merg pe ea şi mă pomenesc într-o groapă la o sută de metri de maşină. Pleaşcă nesperată.

Batavia e singur pe faleză. Aplecat deasupra golului îşi îndeamnă amicii. Banditul e departe de a bănui că sunt în spatele lui. Mă apropii urcând. Simt o poftă grozavă să-i dau un brânci ca să-mi dau seama dacă ştie să înoate. Dar pentru San-Antonio slujba e mai presus de ranchiunele personale.

Mă proţăpesc înapoia lui Batavia. Vuietul valurilor şi urletele lui acoperă zgomotul paşilor mei. Brusc îi trec braţul pe după gât şi-l trag înapoi. Îşi pierde echilibrul şi se întinde pe spate. Surpriza l-a făcut să dea drumul pistolului. Îi trag un picior în stomac cum nu vă doresc să primiţi nici în vis. I se taie respiraţia, sughiţă şi rămâne nemişcat. Îl târăsc până la maşină. Cu braţul valid îl urc în ea. Pentru mai multă siguranţă îi pun cătuşele. Apoi mă instalez la volan şi demarez brusc în direcţia Marsiliei. Se poate spune că mă întorc de departe!

•

Patruzeci de minute mai târziu oprim în faţa Siguranţei. Cred că am pierdut o jumătate de litru de sânge, dar mă simt grozav de vesel şi nu mi-aş schimba locul nici cu cel al mikadoului. Îi trezesc pe cei de la postul de gardă. Le spun să-l pună pe Batavia sub cheie şi să mă ducă la infirmerie, că nu ţin să pierd tot sângele. Pe urmă le cer să-l văd pe Baudron. Tipul vine în momentul în care

medicul îmi extrage glonţul din rană. Întreabă ce s-a întâmplat şi-i povestesc totul. Băiatul ăsta de treabă e uluit. Se uită la mine ca la Moş Crăciun, şi-i lucesc ochii ca silexul la soare. Asta mă unge la suflet. Un marseiez care e mirat în halul ăsta, aşa ceva nu se vede în toţi anii bisecţi. Când pansamentul meu e gata, mergem să aflăm veşti despre Batavia. Tipul e întins pe o masă, e verde ca bradul şi încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Cer o sticlă de rom; un agent îmi scoate una dintr-un dulap, îmi administrez o doză bună, după care, cu un coupe-papier desfac dinţii victimei mele şi-i torn un firicel din preţiosul lichid în gură. Mă doare inima să dau aşa o bunătate javrei ăsteia, dar, cum zice amicul Bourvil, dacă trebuie, trebuie. După câteva secunde, deschide ochii şi începe să geamă.

— Deci, dragule, îi spun, ai priceput cu cine ai de-a face? Să ştii un lucru şi să nu-l uiţi, lup fioros ce eşti, deşi *a priori,* asta nu-ţi mai poate servi la mare lucru. Cu San-Antonio nu te joci. Iar acum cel mai bun lucru care-ţi rămâne de făcut e să spui tot dacă nu vrei să folosesc metode tari.

Nu trebuie să-i spui de două ori, vă jur. Băiatului nu-i plac complicaţiile şi scuipă tot imediat. Aflăm că adevăratul proprietar al barului *Colorado* e un fost nazist pe nume Früger, camuflat de la eliberare, care colecţionează informaţii referitoare la reorganizarea flotei noastre pentru o putere străină. Are în slujba lui banda de băieţi drăguţi pe care o cunoaşteţi. Toate mesajele sunt transmise prin porumbei la centrul de la Nisa, a cărui adresă Batavia nu o ştie. Exact acum opt luni, unul dintre membri bandei se informase în legătură cu acel centru misterios. Früger a aflat şi l-a făcut să-şi piardă memoria, punându-i acid prusic în paharul ca Martini băut seara. Apoi cadavrul a fost dezbrăcat şi vârât într-un frigider, în aşteptarea nopţii. Din nefericire pentru aceşti domni, în seara aceea a fost o razie, iar Batavia n-a avut decât timpul să arunce cadavrul în şanţul de canalizare deschis de muncitorii primăriei.

Cum se face că mortul a avut un tub cu un mesaj în

gură? Habar n-are. Va trebui să limpezesc povestea asta mai târziu.

— Acum, îi spun lui Batavia, vorbeşte-mi un pic despre Julia.

— E o obişnuită a casei, zice el, dar nu-i amestecată în afacere.

Ridic din umeri.

— Dacă nu-i amestecată, cum explici că porumbarul se află pe proprietatea ei?

— Fiindcă a subînchiriat de la patron, zice Batavia. Ea nu se ocupă de porumbei.

— Bine, atunci explică-mi cum ai aflat cine sunt şi cum ai ştiut că-l contactasem pe barmanul chinez.

Începe să râdă.

— Ei nu, uneori, zice, poate că nu crezi, mă pricep să recunosc copoii, cu tot respectul ce ţi-l port. Când te-am văzut discutând cu Su-Chang, asta m-a şucărit şi când te-ai dus să telefonezi, ţi-am interceptat convorbirea, mulţumită unui sistem de ascultare care-i posibil cu aparatul de sus. L-am avertizat imediat pe patron de ce se întâmplă. Mi-a ordonat să-l supraveghez pe chinez şi să vă curăţ pe amândoi dacă vă întâlneaţi.

— Care-i adresa patronului?

Îi citesc spaima în privire. Tace. Mă gândesc: poate că-i mai bine să nu încerc să-l strâng cu uşa. Tipii ăştia când se încăpăţânează vorbesc tot atât de mult cât un cotlet de miel. O să-l lăsăm pentru câtva timp să mucegăiască la întuneric pe dragul de Batavia, asta n-o să-i facă rău. Fac semn gardienilor să-l ducă. Apoi dau semnalmentele colecţiei de mardeiaşi pe care am lăsat-o la malul mării; într-un sfert de oră toţi copoii din teritoriu o să-i hăituiască. N-au mai multe şanse să rămână în libertate, decât am eu să ajung sultan al Marocului.

După ce iau aceste măsuri, pun să fiu dus la celula Juliei. Rana mea mă face bucolic, nu ştiu ce-i povestesc, dar după o clipă mi-a iertat totul!

Ba chiar consideră că aventura asta e plină de picanterie şi are impresia că trăieşte într-un film al lui

Metro Goldwin Mayer. Pariez că mă ia drept Robinson…

— Ia spune, scumpo, nu ţi-e somn? E aproape ora patru… Am avut o noapte agitată, trebuie să facem nani. Vino la hotelul meu, o să-ţi obţin o cameră încântătoare, recepţionerul de noapte e un prieten.

Se uită pieziş la mine, ascunzându-şi un zâmbet.

Dintr-o dată nu-mi mai simt rana.

Zorii încep să se arate dinspre larg.

PARTEA A DOUA
NIŞTE CHESTII SCANDALOASE
Capitolul 1
ÎNCEPE DIN NOU!

Ah, copii! Ce somn am tras… Cred că dacă rana nu mi-ar fi făcut mizerii aş fi dormit până când mi-ar fi ieşit părul prin căciulă. Când îmi recapăt cunoştinţa, chiar mai înainte de a fi deschis ochii, am impresia unei prezenţe în cameră. Întorc capul şi pe cine văd stând într-un fotoliu? Pe Julia, fetiţa mea blondă.

Mititica a aţipit. Mă uit la corpul ei afundat în somn şi simt că mă zgândăre. Pieptul i se ridică în mod regulat. Credeţi-mă, fetiţa asta are tot ce-i trebuie ca să se angajeze manechin în rue de la Paix. Va trebui să-i spun două vorbe despre asta. Sunt cu totul înduioşat de părul ei blond. Nu râdeţi, vă asigur că are o înfăţişare de înger.

Simţindu-se examinată, se trezeşte. Bate şi ea din pleoape şi-mi zâmbeşte.

— Ziua, gângureşte ea.

— Bună ziua, zână dragă, poţi să-mi spui ce faci în fotoliul ăsta, în loc să fii în camera ta?

— Din cauza rănii tale…

— Ce-i cu rana mea?

— Ştii că am camera lângă a ta. Pe la cinci, mi s-a părut că te aud gemând şi am venit. Visai doar. Temperatura, fără îndoială. Am observat că rana îţi sângerează tare şi atunci m-am dus la farmacia de gardă alături să cumpăr feşă.

Îmi privesc braţul şi văd că, într-adevăr, e gros cât o traversă. Fără să-mi dau seama, Julia a înfăşurat de jur-

împrejur tifon.

Totul e O.K. Pansamentul a fost bine strâns.

Un elan de recunoştinţă îmi gâdilă aorta.

— Eşti o fată minunată, Julia!

Ridică din umeri.

— E-n regulă, comisare. Să nu mai vorbim de asta.

— Nu-mi spune „comisare”!

— Preferi San-Antonio?

Nu răspund nimic, o privesc şi e un spectacol mai impresionant decât Mont-Blanc-ul.

Întind braţul valid în direcţia fotoliului rugând zeii să fie atât de lung încât să-l prindă pe cel al lui Julia. Zeii îmi îndeplinesc voia. Apuc o mânecă înăuntrul căreia se află braţul cel mai frumos din lume. Restul urmează.

Nu ştiu cum se produce lucrul ăsta. Însă în mai puţin timp decât e nevoie să dai bună ziua soacră-ti, simt două buze calde pe ale mele.

Vă repet, puştoaice am cunoscut cu grămada şi dacă toate cele cu care am jucat marele joc ar veni să-şi ceară aperitivul, ar trebui să mobilizez toţi chelnerii de cafenea din Paris ca să le servesc; cu asta, însă, e altceva. Simt o zguduitură şi înţeleg în sfârşit ce înseamnă amorul fulgerător.

Schimbăm câteva fraze nemuritoare, după care bunul simţ iese învingător şi hotărâm să mergem să mâncăm într-unul din saloanele hotelului. Cer cafea neagră cu pâine prăjită şi suc de portocale. Credeţi-mă, beţi suc de portocale pe nemâncate dacă vreţi să vă menţineţi stomacul la înălţimea creierului. Căci ştiţi că totul încape în maşina asta nenorocită cu două labe numită individ.

De exemplu, priviţi-l pe un sărman nefericit care suferă de stomac. Face o mutră îngrozitoare, e trist amar, rău, nu se interesează de nimic altceva decât de răul lui. E tocmai bun să facă pe cioclul. Ca să duc viaţa pe care o duc, trebuie să evit tulburările astea tâmpite, care îşi au totuşi importanţa lor.

•

Suntem într-o cameră discretă şi ni se serveşte un

mic dejun intim. Sunt bucuros ca un puşti, totul mă incintă: ceştile mari, albastre, hârtia galbenă a tapiseriei, ciorapii de culoarea pâinii prăjite a Juliei.

Cafeaua e extra. Directorul hotelului trebuie să se aprovizioneze direct din Brazilia.

În timp ce mănânc şi debitez madrigaluri, meditez. E o veche obişnuinţă la mine. Oricare ar fi împrejurările, nu trebuie să te îndepărtezi niciodată de subiect. Al meu e *Colorado Bar* şi proprietarul lui.

Atâta timp cât misteriosul Früger va fi în libertate, n-o să mă simt liniştit.

— Ce ai, dragule? Pari visător, observă Julia.

— E dragostea, spun eu cu neruşinare.

Ea încruntă sprâncenele.

— Nu-ţi bate joc de mine.

Tocmai când vreau să protestez că sunt de bună credinţă, valetul vine să mă anunţe că mă caută cineva la telefon. Mă scuz şi mă iau după el.

Apuc receptorul care atârnă la capătul firului.

— Alo?

— San-Antonio?

— Chiar el.

— Aici şeful Siguranţei. Cum merge rana?

— Merge.

— Felicitări pentru rapiditate. Ai lucrat bine.

Aici eu tuşesc cu modestie.

Şeful mai bate câmpii câteva minute cu privire la meritele mele. Întrucât nu-i prima oară când aud declarându-mi-se că-s un tip fără pereche, în vremea asta îmi fac unghiile.

— Poţi veni imediat?

— La dumneata, şefule?

— Da la mine la birou, s-a întâmplat ceva. Nu-ţi pot spune la telefon. Cred că încă n-ai terminat cu afacerea asta.

Fac o strâmbătura nerespectuoasă la sita de ebonită.

— Foarte bine, şefule. Doar să-mi termin cafeaua.

Ei, bine… Mereu apar complicaţii atunci când ai avea

chef să trăieşti cu burta la soare.

Mă duc la Julia.

— Nu-i ceva în regulă? mă întrebă ea.

— Nu prea. Trebuie să dau fuga la Siguranţă.

— Ceva nou?

— Fără îndoială, n-am primit precizări.

În faţa figurii ei dezamăgite, nu mă pot împiedica să izbucnesc în râs.

— Nu stau mult. O să trimit să-ţi caute ultima carte a lui Max du Veuzit şi o să mă aştepţi aici cuminte. La prânz o să mergem să mâncăm ceva pe undeva şi o să mai discutăm…

— Cu excepţia cărţii, te ascult, îmi răspunde ea. Mi-e groază de literatura pentru fete limfatice.

Mă aplec spre ea şi-i ofer un sărut de format mare. Ea îmi dă restul cinstit.

Suntem chit.

Capitolul 2
SCHIMBARE DE DECOR

Şeful are o mutră curioasă care exprimă simultan îngrijorarea şi cordialitatea. Ca în ajun, îmi arată fotoliul pentru un mamut adult şi se proţăpeşte cu coatele pe birou.

— Acum povesteşte-mi aventurile din noaptea asta.

— Baudron nu v-a făcut un raport?

Face un gest de nerăbdare.

— Baudron! Baudron! Ce vrei să-mi povestească? Afacerea asta ai rezolvat-o dumneata singur!

Îmi aprind o ţigară.

— În aceste condiţii, domnule director, o să încep cu începutul.

Foarte pe scurt îi relatez faptele şi gesturile mele de când am ieşit din cabinetul lui ieri dimineaţă. Se amuză când fac aluzie la coniacurile pe care mi le-am expediat, încruntă din sprâncene şi mă examinează într-un fel curios când îi povestesc chestia cu salvele de puşcă mitralieră şi tresare de mulţumire în clipa când îi povestesc plonjonul de pe faleză.

— Extraordinar, murmură, eşti un bărbat de legendă. L-ai îmbogăţi pe un romancier popular.

— Poate că o să scriu toate astea într-o zi.

— Te sfătuiesc, iar editorul care o să-ţi semneze un contract n-o să se plictisească. Acum e rândul meu la cuvânt. Ştii ce a păţit Batavia?

— A păţit ceva?

— În dimineaţa asta, în timp ce-l transferam la închisoare a fost ucis cu o rafală de puşcă mitralieră. Asta s-a întâmplat în momentul când l-am scos din dubă. O maşină neagră a sosit în trombă şi a încetinit. Un tip cu faţa ascunsă de un fular şi-a scos puşca pe fereastră. A tras în aer ca să-i facă pe paznici să priceapă că trebuie să se ascundă şi a băgat şaisprezece gloanţe în hoitul lui Bavaria. Un as!

Scot un fluierat admirativ.

— Aşa că, mă întrebă interlocutorul meu, ce crezi despre asta?

— Ce credeţi şi dumneavoastră. Reţeaua de spionaj pare bine organizată. Iar tipul care o conduce nu-i un îngeraş. E la curent cu scandalul de azi-noapte şi ştiind că Batavia e în mâinile noastre a considerat mai prudent să-l suprime.

— Aşa cum ţi-am spus la telefon, munca dumitale continuă. Acum pista a fost descoperită, trebuie să prindem iepurele, dragă San-Antonio.

— Aveţi ştiri despre complici?

— Niciuna. În pofida măsurilor pe care le-am luat, n-au putut fi prinşi.

Mă ridic dintr-o săritură.

— Întăriţi barajele! Faceţi percheziţii în hoteluri, în baruri… Dublaţi numărul celor care stau la pândă lângă *Colorado* şi lângă vila lui Batavia. Puneţi Marsilia în stare de asediu dacă vreţi, dar prindeţi-mi unul dintre lipi. Nu vă cer decât unul, e foarte important.

— Fireşte, dar pot să te întreb dacă acorzi vreuneia dintre capturi un interes deosebit?

— Tot ce există mai deosebit.

— Ce gând ascuns ai?

Fac un gest enervat care pe director nu-l supără prea tare.

— Niciun gând ascuns. O să vă explic planul meu în timp util.

Îşi freacă obrajii.

— Aha, va să zică ai un plan?

— Şi încă cum!

— Ei bine, noroc!

Flec de la Siguranţă şi mă duc la tutungeria cea mai apropiată. Acolo aleg o vedere frumoasă cu marea şi i-o trimit lui Félicie cu câteva vorbe drăguţe pe ea. Pe urmă redactez, un raport foarte succint pentru şefii mei de la Paris.

Duc toate astea la poştă şi mă întorc la hotel.

•

O găsesc pe Julia ascunsă înapoia unei reviste săptămânale. Îmi spune că a citit că Jean Marais poate o să se căsătorească. Nu mă jenez să-i spun că ştirea asta mă lasă rece ca pe o şopârlă închisă într-un frigider de pe vremea armistiţiului.

— Bine, declară ea. Văd că nu eşti monden. De ce ai, *darling,* privirea asta de vulpe împăiată?

În două vorbe îi comunic decesul agitat al lui Batavia. Ea pare îngrozită.

— Incredibil! murmură că scuturând buclele-i blonde. În ce viespar mă vârâsem!

Îi pun întrebări cu privire la relaţiile ei cu banda.

— Oh! Relaţii e o vorbă mare! La sosirea mea la Marsilia o prietenă m-a adus la *Colorado* şi m-a prezentat lui Batavia. El a fost foarte drăguţ.

Încrunt din sprâncene.

— Haide, lup fioros ce eşti, nu mai face mutra asta. Îţi jur că era vorba doar de un prieten. Câteva cockteiluri, câteva tangouri… Glume de trei parale… Asta-i tot. Când a aflat că voiam să subînchiriez un apartament, mi-a spus că are exact ce caut, fiindcă un prieten de-al lui care stătea în străinătate îi ceruse să-i subînchirieze vila pe timpul cât

lipsea, ca să evite să-i fie rechiziţionată…

— Pricep, spun eu, era mai prudent din cauza porumbeilor.

— A porumbeilor?

— Poate că nu ştii că e un porumbar în proprietatea unde locuieşti?

— Ba da!

— Şi nu ştii că e vorba de porumbel călători?

Cască gura, într-atâta e de uluită.

— Porumbei călători! exclamă.

— *Yes, darling.* Şi cine se ocupa de ei?

— Grădinarul. Ştii, subînchiriind provizoriu, nu mă ocupam de întreţinerea cocioabei.

Îi cer adresa grădinarului şi mi-o notez în agendă făgăduindu-mi să mă duc să-i cer tipului sfaturi cu privire la semănatul spanacului.

O prind pe Julia de un braţ şi o târăsc până la restaurantul cel mai apropiat unde comand nişte fripturi late ca fundul unei croitorese.

Însoţitoarea mea începe să mănânce cu tot atâta poftă ca şi mine. Întrucât braţul mă doare puţin, ea îmi taie friptura. Puţin lipseşte să-mi dea mâncarea în gură. Îi zâmbesc, dar zâmbindu-i şi mâncând friptura mă gândesc la ea, sau mai degrabă, la noi…

Îmi spun că lucrurile acum arată altfel. Atâta timp cât credeam afacerea terminată, puteam să-mi ofer o escapadă cu o pipiţă. Cu atât mai mult cu cât consideram că merit genul ăsta de divertisment. Acum însă s-a comis o eroare. Ancheta continuă şi, în exerciţii de acest gen, frumoasa Julia îmi e de tot atâta folos, ca un motocultor. Trebuie să-i explic lucrurile cu tact. În ce priveşte tactul, puteţi avea încredere în mine. Din fericire, fata asta are mai multă minte decât un consilier de stat şi e de acord cu raţionamentul meu fără discuţie.

— Da, murmură ea trist, înţeleg că o femeie nu poate împărtăşi ocupaţiile unui bărbat ca tine. Aş fi o povară pentru tine, dacă aş rămâne aici. O să mă întorc pentru câtăva vreme la Nisa la părinţii mei. Dacă o să ai chef să

mă vezi, n-o să ai decât să faci un semn.

Prind din zbor hotărârea ei.

Ca să o răsplătesc, mă aplec înainte pe deasupra mesei. Nefiind leneşă, se apleacă şi ea, astfel că ne întâlnim exact acolo unde trebuie.

Capitolul 3
LA VÂNĂTOARE

După masă o însoţesc pe Julia la gara Saint-Charles. Ne dedăm la marea scenă a despărţirii. Din fericire, Félicie îmi pune întotdeauna o jumătate de duzină de batiste curate în valiză. Scot una din buzunar ca să-i şterg lacrimile dragei mele amice şi alta ca să o fâlfâi când pleacă trenul.

În viaţă trebuie să fii întotdeauna corect.

Profit de faptul că sunt la gară ca să mobilizez un taxi, fiindcă o să am ceva curse de făcut într-un timp destul de scurt.

Pentru început, îi cer să mă ducă la *Colorado.* După cum speram, cârciuma e închisă. Zăresc prin preajmă câţiva tipi care studiază vitrinele cu o nevinovăţie care miroase de departe a caraliu. Mă apropii de unul dintre ei şi-i vâr insigna sub nas.

— Ascultă, îi zic, eu urmăresc afacerea pe care o ştii. Ai văzut vreun individ intrând sau dând târcoale pe aici de când eşti de serviciu?

El clatină din cap:

— Nu, domnule comisar.

— Bine, fiţi atenţi în continuare.

Trec prin alee şi iată-mă într-o curte întunecoasă în care dau mai multe uşi. Mă orientez. Intrarea de serviciu a barului trebuie să fie prima la dreapta. Scot un mic instrument din buzunar şi mă apuc de treabă. Instrumentul ăsta nu l-am născocit eu, iar cel care l-a pus la punct a uitat să-l breveteze. Acum e prea târziu să se mai gândească la asta, fiindcă la ora la care vă vorbesc, locuieşte într-o cutie din lemn de brad, într-un colţ al cimitirului condamnaţilor la moarte. În orice caz, instrumentul lui e minunat: în câteva secunde broasca Yale

mă ascultă şi intru în fortăreaţă.

Aici domnesc liniştea şi întunericul. Bâjbâi ca să găsesc comutatorul. Îl găsesc. Lumina ţâşneşte. Nu mă înşelasem: sunt în bucătăria localului. Totul e în ordine. Inspectez locul: nu e nimeni, după cum vă daţi seama. Traversez barul şi împing o uşiţă discretă care se deschide într-un motiv mare de tapiserie exotică. Ajung într-un birou strâmt, mobilat elegant. Mă reped la sertare ca un hoţ la o cutie a milelor dintr-o şcoală laică şi răscolesc cu o rară delectare în actele care se află acolo. Însă cercetările mele sunt zadarnice. Nu găsesc decât facturi de la negustori, de băuturi alcoolice, cataloage, indici de preţuri, note de gaz şi electricitate, facturi de plată, cărţi de conturi, într-un cuvânt toate hârţoagele inerente exploatării într-un comerţ de felul ăsta. Nimic care să fie un indiciu asupra personalităţii proprietarului. Cred că dacă aş vizita muzeul armatei, aş afla tot atâtea lucruri ca şi în localul ăsta închis.

Mă pregătesc să plec când îmi vine o idee care valorează greutatea ei în coniac. Mă duc la telefonul de lângă tejghea şi-l examinez. Am nimerit-o: e un simplu aparat interior, fără cadran, care depinde de cel din subsol. În momentul ăsta îmi pică o fisă: îl văd pe Batavia cu o seară în urmă, pe cale de a telefona, în timp ce-l aşteptam pe Su-Chang. De vreme ce s-a dus la aparatul ăsta, *înseamnă că i-a telefonat cineva de jos.* Şi întrucât a părăsit barul imediat după aceea cu acoliţii lui ca să organizeze partida de puşcoace, totul mă face să cred că în momentul acela cineva i-a dat ordin să ne organizeze croaziera spre paradis chinezului şi mie. Ridic receptorul şi-l pun pe tejghea. După care îmi leg ceasul de emiţător.

Apoi cobor la etajul inferior şi intru în cabina telefonică. Duc receptorul la ureche apucându-l delicat şi ascult. Raţionamentul meu se dovedeşte exact, fiindcă aud ticăitul slab al ceasului meu. Deci e de ajuns să ridici receptoarele aparatelor ca să fii în contact.

Scot briceagul şi tai firul telefonic chiar lângă receptor, după care înfăşor receptorul în batistă şi-l vâr în

buzunar.

•

Şoferul meu e tot acolo. Citeşte *Oh*!, o revistă plină de lucruri pasionante. Îl bat pe umeri.

— La morgă!

Tresare, fiindcă tocmai citea o nuvelă poliţistă.

— Poftim?

— La morgă!

Demarează. Hotărât lucru, îmi petrec viaţa în frigiderul ăsta. Paznicul mă recunoaşte imediat. Poliţiştii l-au pus la curent.

— Deci, domnule comisar, îmi spune el, mi-aţi trimis clienţi… Drăguţ din partea dumneavoastră.

Nu zâmbesc ascultând bufoneriile astea de băiaş.

— Ia spune-mi, bătrâne, trebuie să ai ţoalele chinezului.

— Exact, aprobă el, mi s-a telefonat de la Siguranţă să vi le ţin la dispoziţie.

Mă duc într-o sală care miroase a dezinfectant şi a murdărie veche. Apucă un pachet legat cu sfoară dintr-un dulap şi-l desface pe masă. Caut prin buzunarele sărmanelor zdrenţe ale lui Confucius.

— S-a făcut deja, îmi spune paznicul. Toate lucrurile pe care le avea asupra lui sunt în săculeţul asta de pânză.

Golesc săculeţul pe masa. Conţine o brichetă, un pachet de *Lucky,* un inel de aur, un creion, un carnet de tichete de tramvai, o batistă şi o legătură de chei. Iau cheile şi le pun lângă receptorul telefonului din buzunarul meu. Schiţez un mic salut cu mâna băiatului din frigider şi mă duc la şoferul meu.

— Acum la Siguranţă.

Ajuns în faţa clădirii Siguranţei dau buzna pe coridor. Întreb unde-i biroul lui Favelli, pe care încă nu l-am văzut. E acolo împreună cu Baudron. E un corsican scund cu o înfăţişare de om al dracului şi cu umeri laţi ca un dulap normand. Baudron face prezentările.

— Foarte încântat, îmi spune Favelli. Deci, unde aţi ajuns?

Golesc conţinutul buzunarului meu drept şi întind receptorul telefonic colegului meu.

— Puneţi să se ia amprentele care sunt pe el şi verificaţi în dosare dacă nu cumva, din întâmplare, îl cunoaşteţi pe proprietarul lor.

Mă aşez pe un colţ de birou.

— Am înţeles.

— Aveţi vreo veste despre cei trei glumeţi de pe faleză?

— Poate da, poate nu, ironizează el.

Aştept explicaţii.

— La doi kilometri de locul unde aţi fost cât pe-aci să fiţi curăţat, continuă Favelli, se află un mic debarcader aparţinând unui club. În acest debarcader se găsesc nişte hangare nautice care adăpostesc bărci cu motor. Dar în noaptea asta, poarta hangarelor a fost forţată şi una dintre ambarcaţiuni furată, înţelegeţi?

— Foarte bine. Avea multă benzină în rezervor?

— Destul ca să le îngăduie ticăloşilor ăstora să o şteargă. Pesemne că au ajuns într-un loc oarecare pe uscat şi s-au ascuns.

Mai schimbăm câteva vorbe despre meserie şi o iau din loc.

— Mai aveţi mult de mers? mă întrebă tipul cu taxiul.

— Te oboseşte să mă trambalezi?

— Deloc, patroane. Doar ca să ştiu să-mi fac plinul de benzină.

— Fă-l, nu se ştie niciodată.

Acum o să-l intervievez pe grădinarul casei Juliei. Nu trebuie să neglijez nimic. Însă constat încă o dată că organizaţia asta e de mâna întâi şi că ticăloşii ăştia nu lasă nimic la voia întâmplării. O să vedeţi de ce.

În momentul în care sun la tip, un oarecare Mérulant, constat că uşa lui e ciuruită de nişte găurele mici care pesemne că n-au fost făcute cu un vibrochen. Pentru a doua oară astăzi mă slujesc de instrumentul de care v-am vorbit mai sus şi deschid. Mai exact încerc să deschid, căci ceva blochează uşa. Împing cu putere şi o întredeschid.

Doar atât cât să pot arunca o privire înăuntru.

Capitolul 4
CA UN CAP DE OAIE

Cobor scara sărind, câte patru trepte şi mă reped la şofer.

— Amice, du-te să dai un telefon de la cafeneaua cea mai apropiată, formează numărul Siguranţei şi cere-l pe comisarul Favelli, sau, dacă nu e, pe adjunctul lui şi spune-le să vină aici urgent cu o ambulanţă. Din partea lui San-Antonio, nu uita.

— Ce se întâmplă? se îngrijorează omul.

— Nu se mai întâmplă nimic, spun.

— Dar…

— Grăbeşte-te!

Se execută şi dă fuga pe stradă spre un loc unde se zăreşte o firmă de cafenea.

Aşteptându-i pe oamenii mei, mă aşez în faţa uşii, pe treptele scării şi aprind o ţigară. Nu fumez enorm, dar când aprind una, mă puteţi crede că face ore suplimentare creierul meu.

Favelli şi Baudron nu şi-au pus ghete de scafandru ca să vină. Nici nu s-au scurs zece minute şi aud trântindu-se o portieră. Cei doi colegi ai mei apar.

— Ce e? întrebă Favelli.

Zâmbesc cu drăgălăşenie şi le explic în câteva cuvinte. Le spun cum am obţinut adresa tipului care se ocupa de întreţinerea cocioabei şi a porumbeilor călători.

— Cineva mi-a luat-o înainte, am concluzionat eu. Acest cineva era bine înzestrat cu artilerie. A sunat. Grădinarul pesemne nu făcea parte din bandă; întrucât citise ziarele de dimineaţă se temea şi a vrut să ştie identitatea vizitatorului. Atunci acesta i-a răspuns cu focuri de pistol de calibrul 38. Asta-i povestea.

— Ei, drăcie! exclamă Favelli. În ritmul ăsta, în curând n-o să mai rămână nimeni în Marsilia.

Terminăm de deschis uşa şi-l examinăm pe locatar. Sărmanul columbofil e lungit pe dalele holului şi e plin de găuri ca un schweitzer.

Cunoştinţa mea de la morgă o să demisioneze sau o să angajeze personal, dacă vom continua să-i expediem cadavre.

— Cu dumneavoastră, spuse Baudron, cel puţin suntem siguri că o să avem ceva neprevăzut.

Îi chemăm pe cei doi brancardieri care sunt pe palier cu targa lor. Îl încarcă pe defunct şi-l duc. Îi urmăm. Ajuns în stradă, plătesc taxiul mulţumindu-i şoferului pentru serviciile sale bune şi credincioase. Apoi le fac cu ochiul colegilor.

— Să-i lăsăm să urce pe brancardieri în faţă, le spun, iar noi o să ne instalăm în spate.

Ei mă ascultă, destul de uluiţi trebuie să mărturisesc.

După ce ne lăsăm pe vine lângă victimă, le împărtăşesc proiectul meu, căci încă nu v-am vorbit de el, dar am o idee şi mi se pare excelentă.

Îi iniţiez rapid.

— Ca să prinzi raci, le explic, se pun în plasă capete de oaie; eu am chef să joc rolul unui cap de oaie.

— Învăţaţi-ne, spune Favelli, o să putem face o partidă.

Urmez:

— Se joacă singur ca *bilboquet*-ul[6].

Mă aplec asupra cadavrului. Deşi mi-e silă, îi scot haina perforată şi o îmbrac după ce am scos-o pe a mea. Hazardul e drăguţ fiindcă a îngăduit să avem amândoi aceeaşi talie.

Mă uit la vecinii mei şi văd că-mi cască nişte ochi, de parcă un crocodil ar începe să le recite fabule ale lui La Fontaine.

— Acum, le spun, eu sunt victima. O să-l punem pe tip pe jos şi-o să-l ascundem sub o prelată care de altfel, nu trebuie să slujească decât la asta. Apoi o să-i iau locul, iar voi o să mă debarcaţi la spital. Mai înainte, Favelli se va duce să-l prevină pe medicul şef. Aţi înţeles?

— Hm… nu…

---

6 Joc constând dintr-un baston ascuțit la un capăt care trebuie introdus într-o bilă găurită, legată de acesta printr-o sfoară. (n.tr.).

Au răspuns într-un cor desăvârşit.

— Cu toate astea e foarte simplu.

Bat în geam ca să avertizez brancardierii. Unul dintre ei face să gliseze geamul.

— La spital, le ordon.

A venit momentul să discutăm serios. Îmi dezvălui bateriile în faţa colegilor mei de la Siguranţă.

— Veţi anunţa presa că banda de spioni a încercat să-l ucidă pe grădinar. Înţelegeţi: *a încercat.* Veţi adăuga că nu l-a ucis cu totul şi că, deşi nu poate vorbi imediat, zilele tipului nu sunt în primejdie. Flăcăilor noştri o să le fie frică.

— Sunteţi sigur? întrebă Baudron.

— Ei, drăcie, gândiţi-vă un pic: Dacă l-au lichidat au făcut-o fiindcă îl socoteau primejdios pentru securitatea lor.

— Într-adevăr.

Continuu:

— Nu pot fi absolut siguri că a murit, fiindcă au tras prin uşă. Deci declaraţia voastră nu va fi pusă la îndoială. În acel moment nu vor avea decât o idee: să-l cureţe pe grădinar mai înainte ca acesta să-şi fi recăpătat cunoştinţa. Pentru asta, se vor manifesta într-un fel sau altul, iar noi va trebui să prindem ocazia din zbor.

— Magnific! trepidează Baudron.

— Dar foarte primejdios, subliniază Favelli.

Îl liniştesc.

— Credeţi-mă, colega, am mai văzut şi altele… Şi vedeţi că sunt aici.

— Totul are un sfârşit, suspină comisarul.

Rânjesc.

— O să mă faceţi să plâng.

•

Totul se petrece aşa cum am hotărât. Ajuns în curtea spitalului, Favelli dispare. În timpul lipsei lui, îmi desăvârşesc mica mea înscenare. În acest scop, îmi desfac pansamentul şi îmi mânjesc faţa cu propriul meu sânge. Întrucât, cu peripeţiile astea în maniera lui Nick Carter, n-

am avut timp să mă bărbieresc, dau exact impresia pe care vreau s-o dau. Ca să desăvârşesc iluzia, îmi zbârlesc părul şi îmi crispez faţa. Atât de bine încât chiar şi Favelli, revenind, tresare zărindu-mă:

Doi infirmieri mă cară la etaj şi mă întind într-un pat bun, tapiţat cumsecade.

Medicul şef îmi îngrijeşte rana de la braţ. Îi şoptesc câteva cuvinte ca să-i desăvârşesc educaţia, iar el dă din cap drept răspuns. Omul ăsta înţelege repede ce se aşteaptă de la el.

În sfârşit, mă lasă.

Înainte de a ieşi din cameră, Favelli îmi prezintă o expunere cu privire la precauţiile pe care o să le ia ca să-mi garanteze securitatea. În primul rând, o să fie şase poliţişti la portar ca să supravegheze intrările, apoi alţi doi deghizaţi în infirmieri, în serviciu.

Mi se pare că e O.K.

Îmi zic că am noaptea înainte, fiindcă ziarele n-o să apară decât mâine dimineaţă. Deci mă pot lăsa răsfăţat până la apariţia aurorei.

O soră cumsecade îmi aduce un calcan cu unt şi salată de andive. Înfulec totul şi o întreb dacă nu cumva uneori, în spitalul ăsta sunt şi alte alcooluri decât cele care slujesc la curăţarea bisturielor. Sora zâmbeşte şi se întoarce cu o sticlă de Cointreau. E cam slăbuţ ca digestiv, însă îmi vâr totuşi vreo douăzeci de centilitri în stomac.

Şi acum aş putea să trag un pui de somn, nu?

Capitolul 5
O NEPOATĂ DRĂGUŢĂ

O dimineaţă posomorâtă albeşte geamurile translucide. M-am trezit. Spitalul e tăcut. Prin geamul uşii văd că lămpile de veghe de pe culoar sunt tot aprinse.

Reflectez. În clipa asta maşinile mesageriilor străbat străzile cu toată viteza ca să livreze ziarele. Peste o oră ştirile false ale Marsiliei o să fie la toate uşile. Am timp.

Mă fac ghem să-mi ofer un mic supliment de somn. Să dorm! E cel mai bun mijloc de a-ţi petrece timpul plăcut. Afară bineînţeles de faptul de a avea lângă tine un

pui de iepşoară aşa ca Julia.

Ah, ce fată bine! Va trebui să o vizitez la Nisa înainte de a mă întoarce la Paris. Bineînţeles, după ce o să-mi termin ancheta.

Până atunci, încep să mă gândesc la ea... E într-o grădină mare, la fel de mare ca parcul Luxembourg. Culege flori, e cu braţele pline, râde şi cântă. Profit de asta ca să sosesc. Julia lasă florile şi îşi petrece braţele în jurul gâtului meu.

E grozav de plăcut să visezi, vă garantez eu; vă daţi seama ce fire poetică am?

Un infirmier intră în încăpere. După ce mă frec ta ochi, constat că băiatul ăsta seamănă a infirmier tot atât cât semăn eu cu beiul Tunisului. Dacă nu-i caraliu şi dacă strămoşii lui n-au fost caralii de pe timpul cruciadelor, să nu-mi spuneţi mie San-Antonio.

— Domnule comisar, şopteşte el, cineva vrea să vă vadă. În fine, nu pe dumneavoastră, ci pe aşa-zisul rănit.

Mă aşez în capul oaselor.

— Cât e ceasul?

— Zece.

Ei, drăcie, visul meu frumos a durat al naibii de mult.

Îl întreb:

— Cine vrea să mă vadă?

— O fată, pretinde că-i nepoata dumneavoastră.

— Nepoa... Ah, da! Cum arată?

— E foarte frumoasă.

— Blondă?

— Nu, brunetă.

Adaugă pofticios:

— Şi are ochi albaştri. I-am spus că probabil n-o să vă poată vedea, fiindcă vă simţiţi foarte rău. Dar insistă. Plânge de ţi se rupe inima. Ce să facem?

Tocmai întrebarea asta mi-o pun şi eu foarte acut. Din două una: ori e vorba într-adevăr de nepoata răposatului şi atunci o să par caraghios când o să-şi dea seama că nu sunt unchiul ei, ori tânăra bocitoare e trimisă de bandă ca să tatoneze terenul. În cazul ăsta, nu-i prea

sănătos s-o primesc.

Totuşi mă hotărăsc.

— Ascultă, băiete. O s-o aduci aici. O să-i spui că abia încep să-mi recapăt cunoştinţa. Şi, mai cu seamă, să n-o scapi din ochi.

— De acord…

Trag perdelele şi îmi stropesc patul cu eter. Apoi mă întind şi adopt o înfăţişare *ad hoc.* Stau cu pleoapele pe jumătate închise – ceea ce e foarte practic ca să trag cu ochiul pe neobservate – şi respir sacadat.

Uşa se deschide. În cadrul ei zăresc o siluetă zveltă. Silueta face câţiva paşi cu infirmierul alături. Are o faţă mică blândă şi răscolită. E o păpuşă foarte frumoasă, într-adevăr infirmierul sticlete se pricepe. Ca să creez o ambianţă, încep să rostesc cuvinte neinteligibile, însoţite de horcăituri foarte izbutite.

Mă aştept ca vizitatoarea să protesteze şi să strige sus şi tare că-i o greşeală şi că nu sunt unchiul ei bătrân şi iubit. Dar tace un răstimp şi pare că îşi înăbuşe hohotele. Se apropie de pat. Fără să contenesc cu gemetele şi horcăiturile, îi supraveghez mâinile… Nu se ştie niciodată de ce în stare o femeie… Nu vezi că are un mic stilet în mânecă…

Pe urmă, dă drumul la fântâni. Şi în privinţa asta, mărturisesc că-i admir tehnica.

— Unchiule, geme ea, unchiul meu drag şi bun.

Nu ştiu ce mă opreşte să sar din pat şi să-i trag o bătaie viperei ăsteia. Ceea ce cred despre ea în clipa asta, n-ar putea fi recitat nici în timpul unei întregi sesiuni a O.N.U.

În orice caz, experienţa e concludentă. Infirmierul pricepe şi-i spune fetei că e de ajuns pentru o primă vizită şi că trebuie s-o întindă. Să revină, dacă vrea, după-amiază. Ea se înclină şi pleacă după o ultimă tiradă.

De îndată ce a ajuns la capătul culoarului, sar din pat şi mă reped la telefon.

— Daţi-mi poarta!

— Alo! Portarul? Cheamă numaidecât pe unul dintre

domnii care sunt acolo. Cu dumneata.

— Eu sunt unul dintre ei, răspunde o voce din Cantal[7] cu un anumit orgoliu, foarte îndreptăţit.

— O.K. Aici e San-Antonio. Urmăriţi-o pe donşoara care a venit să mă vadă, să n-o scăpaţi din ochi nicio clipă, dacă nu vreţi să vă trimit la pescuit până când n-o să mai fie niciun peşte în Mediterană. S-a-nţeles?

— Înţeles, patroane.

Oftez şi îmi scotocesc buzunarele hainei în căutarea unei gitane. Am impresia limpede că o să se întâmple ceva în scurt timp. Fiindcă nu încape nici umbră de îndoială că flăcăii noştri încearcă să se ocupe de pseudo-grădinarul pe care-l încarnez cu atâta drăgălăşenie. Şi credeţi-mă, dacă se ocupă, n-o fac ca să-i ofere o slujbă la parcul Borelli, ci mai curând ca să-i ofere o călătorie într-un loc unde negustorii de tunuri şi cei de flori sunt cu toţii amici.

Pentru moment nu-mi rămâne decât să aştept rezultatele filaturii. Sunt momente în existenţă când trebuie să înveţi să ai răbdare, fiindcă adesea e mai folositoare decât studiul geologiei.

Îi spun infirmierului meu să-mi cumpere nişte reviste ilustrate, deşi de obicei nu apreciez prea tare genul ăsta de lectură, dar în sfârşit, gazetele astea sunt pline cu poze cu tipe bine şi dezbrăcate, iar mie îmi place să le privesc tot atât cât îmi place să mă uit la poza lui André Gide.

Trece o oră.

Dacă nu aveţi vreo bucată de săpun în locul creierului, trebuie să vă amintiţi că sunt claustrofob, ceea ce înseamnă, repet, că mă tem să fiu închis vreme îndelungată într-un loc strâmt. Asta îmi provoacă înţepături la şira spinării. Mă întorc pe o parte şi pe alta în patul prea moale. La urmă, nu mai rezist, îmi pun pantalonii şi ies pe coridor ca să-mi dezmorţesc picioarele. În orice caz, dacă mai vine cineva la mine o să fiu înştiinţat la timp.

Deodată se produce un zgomot înspăimântător. Etajul tremură cum ar tremura turnul Eiffel dacă i s-ar

7 Zonă în departamentul Auvergne. (n.tr.).

scoate buloanele. O avalanşă de bucăţi de zidărie îmi cade pe cap. Explozia a fost în camera mea. Intru. Ce spectacol. În locul patului meu e o grămadă de fiare răsucite şi de cârpe care ard. Geamurile au coborât în curte; ai zice că eşti în week-end la Hitler în momentul cuceririi Berlinului.

Bineînţeles că în stabiliment toată lumea urlă cât o ţin bojocii. Bolnavii îşi închipuie că sunt la bordul unui crucişător japonez reperat de o escadrilă americană. Personalul vine în goană, cu infirmierul meu în frunte.

Îmi pun întrebări. Mă palpează.

Îi trimit pe toţi la plimbare.

Ce s-a întâmplat? Ştiu prea bine. Adineauri, fetiţa brunetă jucând comedia disperării a strecurat un explozibil la picioarele patului meu.

Drept pentru care, dacă n-aş fi fost claustrofob, la ora asta aş sta probabil pe un nor.

Până una-alta, haina mea, cămaşa, ceasul, portvizitul şi insigna au dispărut în aventură.

Încep să mă satur de romanul ăsta poliţist.

Capitolul 6
MĂ PUN PE TREABĂ

Mă pun pe treabă şi încă cum.

De îndată ce sunt din nou îmbrăcat, mă duc la portarul spitalului. Vreau să fiu acolo când caraliul care o filează pe bombardiera mea o să ne dea veşti.

Sunt atât de morocănos, încât nimeni nu îndrăzneşte să-mi vorbească. Nişte ziarişti care vor amănunte, mă iau drept tipul de la poartă. Sunt amabil cu ei, cam tot aşa ca o tigroaică cu un şarpe boa. E unul care insistă şi care-mi făgăduieşte să-mi dea poza în fiţuica lui dacă-i dau detalii despre atentat. Dacă mi-ar şti numele, m-ar duce sub braţ până la rotative, dar îl pun pe goană explicându-i că sunt centură neagră la judo şi că, dacă mă mai plictiseşte mult, o să mă înfurii. Adaug, ca să-l informez temeinic că, după o furie de-a mea, o să-şi petreacă restul zilelor întrebându-se în ce parte îi era orientat capul înainte de a mă cunoaşte.

În sfârşit, sunt lăsat în pace.

Continuu să stau de strajă la telefon, întrebându-mă

dacă tipa explozivă nu şi-a dat seama că e filată. Sper că inspectorul care i-a luat urma îşi cunoaşte meseria, că de nu, dat fiind sângele rece al frumoasei incendiatoare, nu dau mulţi bani pe pielea lui.

Am ajuns aici cu reflecţiile când telefonistul mă priveşte şi-mi clipeşte din ochi: e pentru mine. Mă reped la aparat.

— Alo, aici San-Antonio, unde eşti?

— E o întreagă poveste, şefule. Micuţa, ieşind de la spital a făcut o grămadă de drumuri prin magazine. Pe urmă s-a dus să gângurească cu un băiat frumos la o ceainărie. Acum a intrat într-o clădire de pe strada Toulon. Vă telefonez de la un bar, *Pescăruşii,* de unde supraveghez intrarea. Ce să fac?

— Să mă aştepţi, vin. Afară bineînţeles, de cazul în care iese între timp.

Îmi frec mâinile: iată, în sfârşit, un indiciu. Începeam să-mi rod unghiile până la a doua falangă. Plec imediat de la spital şi opresc un taxi care trece. Îi spun să mă ducă în trombă la barul *Pescăruşii,* fiindcă pe când eram mic-mititel şi purtam o bluza neagră, învăţătorul meu îmi spunea că trebuie să bat fierul cât e cald. N-am avut niciodată ocazia să bat fierul, însă ştiu că axioma asta se aplică în toate împrejurările vieţii.

Barul *Pescăruşii* e o cafenea mică în colţul unei străzi. Dau drumul taxiului şi apăs pe clanţă. Mă pomenesc într-o săliţă plăcută care seamănă cu puntea unei nave. Pe toţi pereţii se văd marea, cerul şi stoluri de pescăruşi care zboară.

Un singur client. Trebuie să fie omul meu fiindcă se ridică şi vine spre mine.

— Comisarul San-Antonio?

— Da.

— Sunt inspectorul Martinet.

— Foarte bine, e ceva nou?

— Poate.

— Explică-te.

— Mica brunetă a coborât cu un flăcău înalt, individul

a intrat într-o maşină care staţiona, şi-au spus la revedere, iar ea a urcat în apartamentul ei. Trebuie să fie singură în momentul ăsta.

— Ce te face să crezi asta?

— Îşi ţinea cheile în mână.

Hotărât lucru, acest Martinet are ochi şi cap. Îi fac un compliment, iar el începe să roşească asemeni unei fetiţe virtuoase care călătoreşte într-un compartiment plin cu marinari.

Comand două pahare duble de *pastis* şi ronţăi câteva măsline.

— Pot să-mi îngădui o întrebare, comisare? spune inspectorul.

— Dă-i drumul!

— Credeţi în vinovăţia fetei? Are o mutră foarte convenabilă.

Nu mă pot stăpâni să nu râd. Foarte pe scurt, îl pun la curent pe Martinet în legătură cu vampa lui. Îi povestesc cum această blândă creatură strecoară pe ascuns explozibilul la picioarele paturilor. E foarte uimit şi mă examinează de parcă aş fi reîncarnarea lui Carol cel Mare.

— În condiţiile astea, trebuie să înconjurăm clădirea, patroane şi să o culegem pe ticăloasa asta micuţă cât mai repede.

— Ascultă, bătrâne, Félicie mi-a explicat de la vârsta cea mai fragedă că totul vine la timp pentru cine ştie să aştepte. Nu-i nevoie să chemăm rezerviştii ca să-i facem o vizită domnişoarei Dinamită.

— Vreţi să…

— Sigur, şi fără întârziere. Am o poftă grozavă să-i spun ce cred despre felul ei de a-şi îngriji familia.

Plătesc băutura şi ieşim.

Traversăm strada şi intrăm pe aleea din faţă. Martinet merge înainte. O ia pe scară şi urcă până la etajul al doilea.

— Complimente, îi spun, ştii să te informezi.

Radiază de bucurie micul inspector… Ia gândiţi-vă: Să lucrezi cu un as de la Paris când debutezi în provincie…

Asta-l înflăcărează pe om…

Ne oprim în faţa unei uşi. Citesc pe placă: Else Meredith. Deci, o cheamă Else? Ăsta-i nume de aventurieră, aşa că naşul viperei ăsteia n-a avut fler…

Sun, uşa se deschide. E aici, zâmbitoare.

— Bună ziua, comisare, gângureşte ea.

De surpriză, e o surpriză. Rareori am încercat o asemenea mirare. Cu toate astea fac o figură destul de bună.

— Bună ziua, fetiţo, spun. Deci, mă cunoşti?

— Se pare! Dar intraţi, vă rog.

Fac câţiva paşi într-un hol somptuos, având pe parchet un covor gros ca o felie de îngheţată napolitană.

Else deschide o uşă cu geam şi se dă în lături ca să mă lase să trec. Cel mai bun lucru de făcut este să joc jocul. Intru în încăpere care e un salon mare, mobilat ca un cinema. Are şase fotolii club şi un pian cu coadă. În fiecare fotoliu stă un tip, iar un al şaptelea care are gust pentru romantism, stă cu coatele rezemate pe pian. Toţi tipii ăştia, printre care recunosc şi pe ucigaşii mei de pe faleză sunt gravi şi tăcuţi, cu câte un pistol pe genunchi. Încântătoare primire.

Mă întorc. Martinet ţine un Luger superb, nou-nouţ în mână. Iar ţeava armei e îndreptată spre rinichii mei.

Ridic din umeri.

— Bun, zic, e o cursă!

— Ai spus-o frumosule, mi-o întoarce pseudo-Martinet. Vasăzică tu eşti vestitul San-Antonio? Ăla care trage pe sfoară moartea? Asul aşilor? Durul durilor? Care se lasă trombonit ca un bleg…

— Eu sunt, zic recunoscând.

Îmi scot pălăria şi mă aşez pe o canapea.

Şi oftez adânc, gândindu-mă că derbedeul are dreptate.

Capitolul 7
LA CE SĂ MEDITEZI

Urmează o tăcere îndelungată, în timpul căreia nimeni nu face niciun gest. Atmosfera e tensionată ca

pielea de pe tobă. Dacă o muscă şi-ar freca picioruşele, ar produce cu siguranţă electricitate. În fine, Else izbucneşte în râs. Îi sunt recunoscător pentru asta.

Poate credeţi că mi-e frică? Ei bine, vă înşelaţi cu privire la mine. Sunt prea umilit ca să mă mai gândesc la primejdiile care mă ameninţă.

Iată ce înseamnă să fii prea impetuos. De ce n-oi fi cerut ajutorul lui Favelli sau al secundului său înainte de a mă avânta la asalt!

— Ai rămas mască, nu-i aşa? rosteşte triumfător falsul Martinet.

Nu răspund.

— Îţi închipuiai, urmează el, că o să cădem în cursă. Ai crezut că micuţa noastră Else n-o să ştie să-l deosebească pe San-Antonio de grădinar. Ce-a putut să râdă când a înţeles că e vorba de tine. Bagă de seamă că nu credeam că tipul trăieşte, pentru bunul motiv că-l curăţasem eu însumi şi că ăsta-i un sport la care sunt campion.

— Atunci de ce aţi venit să vedeţi?

— Patronului nu-i place să lase nimic la voia întâmplării, ţi-ai putut da seama până acum… Dar luasem măsuri de precauţie pentru cazul când Else avea să fie urmărită, ceea ce s-a şi întâmplat. Nu ne-a trebuit mult ca să-l reperăm pe micul tău inspector şi să-l invităm să urce în maşina noastră… Nu ne-a făcut prea multe dificultăţi: e un flăcău lipsit de maniere.

Nu pot rezista ispitei de a pune o întrebare care mă frământă de câtva timp.

— Cum aţi ştiut că am scăpat în urma atentatului?

Else se loveşte peste coapse.

— Îl recunoşti pe acest gentleman? întrebă ea arătându-mi pe unul dintre indivizii tolăniţi în fotoliu.

Îmi stăpânesc o exclamaţie, căci bărbatul pe care-l privesc nu-i altul decât ziaristul care insista să intre în spital.

Mă salută batjocoritor.

— Când am aflat, continuă falsul inspector, că stai în

loja portarului, am înţeles imediat că eşti în stare să dai năvală la primul semnal, aşa că am întins vârşele iar tu ai venit în goană să te prinzi în ele…

— Toate astea sunt foarte frumoase, zic eu, dar trebuie să vă gândiţi că discuţia telefonică a fost înregistrată. În câteva minute barul „Pescăruşii” o să fie plin de copoi.

— Grozavă treabă! zâmbeşte interlocutorul meu. Patronul e de-al nostru. Are nişte braşoave pregătite pentru amicii tăi care sunt cel puţin la fel de nătărăi ca tine.

Mă întunec.

— E-n regulă, m-am ars! Unde o să se întâmple?

— Mai speri să scapi? Contezi pe o plimbare ca aia de seara trecută ca să-ţi încerci norocul?

Trăgătorii mei de pe faleză mormăie nişte chestii imprecise. Îi privesc înveselit.

— Mărturisiţi că v-am jucat o festă frumoasă, dragilor.

Ei strâng pumnii.

— Las-o baltă, mă sfătuieşte Else, nu mai e momentul să faci pe fanfaronul.

— E întotdeauna momentul, iubito. Mai ales când ai de-a face cu ţoape ca voi toţi.

Ea tresare. Îmi plac fetele care reacţionează.

— Fii convinsă, drăguţo, că dacă n-aveam să mă secondeze un neîndemânatic ca Martinet ăsta de care e vorba atâta, rolurile s-ar fi inversat.

— Crezi asta, copoiule?

— Cu toată convingerea, tigroaico.

— Înseamnă că-ţi faci iluzii.

— Fiecare îşi are grădina lui tainică.

— În orice caz, în a ta o să săpăm în curând o groapă nostimă şi o să te îngropăm în ea. O să-ţi aduc chiar şi flori. Ai vreo preferinţă anume?

— Ca buchet, aş vrea nişte urzici, sunt plante pe care-mi place să le am la îndemână în prezenţa unei donşoare ca asta care-i în faţa mea.

Else scrâşneşte din dinţi. Ochii îi aruncă flăcări.

— Nu-l lichidaţi încă pe bietul căcăcios? îi întrebă ea pe bărbaţi.

Un tip important, înalt ridică din umeri.

— Trebuie să-l aşteptăm pe Früger. Vrea să-i spună două vorbe caraliului ăstuia dat dracului.

În sfârşit, o să-l văd pe vestitul spion. Dar, vai, totul mă face să cred că n-o să-mi lase timp să discut cu el despre tratatul Pirineilor.

Mă fac comod şi aştept.

•

Cineva sună la uşă.

— Iată-l, murmură Else.

Se duce să deschidă şi se întoarce imediat însoţită de un bărbat între două vârste, înalt şi elegant cu ochi foarte limpezi şi cu o înfăţişare curtenitoare.

Se înclină zărindu-mă.

— Sunt fericit să te cunosc, comisare. Se poate spune că ne-ai dat mult de furcă. De când ai sosit la Marsilia, mica noastră organizaţie a trăit clipe agitate.

— Nu numai ea, spun cu umor. Rareori am văzut tipi atât de duri ca voi. Sunteţi o colecţie de ucigaşi nu tocmai rea.

— Complimentele dumitale îmi merg drept la inimă, comisare. Ce păcat că suntem siliţi să suprimăm un adversar atât de îndrăzneţ!

— Asta cred şi eu din adâncul inimii.

Früger îşi scoate mănuşile crem.

— Jamard, spune el întorcându-se spre Martinet, vrei să pregăteşti seringa? E inutil să-l mai necăjim multă vreme pe acest domn.

O să-mi facă figura cu injecţia, ca unei pisici bolnave. Martinet scoate o cutiuţă din buzunar. Peste o sută de secunde dacă sunt îndemânatici o să fiu mort ca mumia lui Ramses al II-lea.

E motiv de reflecţie, nu-j aşa?

Capitolul 8
FACEŢI STEAUA SĂ LUCEASCĂ

Picături de sudoare mi se preling pe tâmple; dimpotrivă, printr-un curios echilibru de temperatură, am măduva spinării mai rece decât un nas de câine. Simt deja un gust de moarte în gură, iar creierul meu blocat refuză orice reflecţie. Foarte adesea, în decursul carierei mele aventuroase am murmurat *in petto*: De data asta, gata! Dar în fond nu credeam aşa ceva, iar dovada este că am scăpat.

De ce am scăpat din cele mai tâmpite situaţii? Fiindcă mă cheamă San-Antonio, iar în materie de reflexe nimeni nu mă întrecea.

Reflexele!

Am o tresărire de energie. Îmi spun că dacă cedez fie şi o miime de secundă sunt pierdut.

Într-o zi în America, pe la Los Angeles, pe timpul când lucram la o agenţie de detectivi particulari, m-am pomenit cu ţeava unei puşti automate îndreptată spre pieptul meu, în timp ce tipul care era de cealaltă parte a puştii apăsa tare pe trăgaci, vă asigur. Ei, bine, glonţul n-a pornit fiindcă ţopârlanul ăia, în graba lui de a mă transforma în îngrăşământ azotat, uitase să deblocheze siguranţa. *A priori,* s-ar putea crede că chestiile astea nu există decât în filmele cu Gary Cooper sau cu Stan şi Bran, dar vedeţi că nici vorbă de aşa ceva.

Martinet secţionează capătul unei fiole de sticlă şi vâră seringa în ea. Deci, dacă vreau ca steaua mea să înceapă din nou să strălucească, trebuie să încep imediat să o frec cu piele de căprioară. Nu mai am nicio clipă de pierdut.

Dacă măcar haina nu mi-ar fi ars în incendiul din cauza mea… Am în ţoalele mele tot felul de buzunare ultra secrete care conţin lucruşoare interesante…

Asta e! Am găsit ideea căci mă gândesc că-mi rămân pantalonii, iar în pantaloni, cusătura e desfăcută pe o lungime de aproximativ patru centimetri şi ajustată prin apăsare. Deci în acel loc dispun de un mic buzunar care conţine piper măcinat. Încrucişez picioarele şi recuperez încetişor piperul. Ca să le abat atenţia fac pe filfizonul.

— Vasăzică, îi spun Elsei, va trebui să ne despărţim, frumoaso?

— Ce vrei, îmi răspunde ea, băieţii prea curioşi dau întotdeauna de necazuri.

— E tare ofticant să fii expediat pe lumea cealaltă sub privirile unei fete drăguţe căreia ai avea chef să-i povesteşti o grămadă de braşoave.

— Nu contează, mă consolează ea, ceva mai de vreme sau mai târziu, tot trebuie să te duci…

Zâmbesc.

— Nu-s chiar prostii ce spui tu acolo Else.

— Haide, spune Früger. Să terminăm.

Mă apucă de braţul stâng şi-mi ridică manşeta. Falsul ziarist se aşază în partea cealaltă cu puşcociul, iar Martinet vine cu mica lui panoplie de veterinar. Mă simt ca la circ când trapezistul urmează să facă saltul mortal.

Îmi zic: „Micul meu San-Antonio, e rândul tău să joci!”

Şi îmi dau ascultare cu o docilitate extraordinară.

Cu toată puterea trag un picior în burta falsului Martinet care scoate un ţipăt de locomotivă în tunel şi se prăbuşeşte pe covor. În acelaşi timp, arunc piperul în ochii ziaristului, iar cu cealaltă mână îl apuc pe Früger şi-l trag în faţa mea. Sunt omul-orchestră: întregul individ funcţionează.

E zadarnic să vă spun că dezordinea e de nedescris.

Pentru început, ziaristul nebun de furie şi de durere trage la întâmplare, nişte gloanţe îmi străbat hainele fără să mă atingă, din fericire. Früger are mai puţin noroc, căci încasează unul în figură şi îşi dă sufletul diavolului.

Îi dau drumul şi fac un plonjon înapoia pianului. Se trage în toate părţile. Animalele astea sunt nebune de furie şi se joacă de-a bătălia de la Verdun. Gloanţele se înfig în pian şi compun o melodie ciudată în re minor. Poate că e un marş funebru pe care-l execută pentru mine.

Deodată Else urlă:

— Patronul a murit!

Ca prin minune, se face tăcere.

— Schultz l-a omorât, zice un tip.

Schultz e falsul ziarist care începe să plângă. Piperul pe care i l-am oferit trebuie să-l ajute la exerciţiul ăsta lacrimal.

— Nu-i vina mea, geme crocodilul. M-a orbit.

— Nu mai trageţi! ordonă Martinet. Avem nevoie de el viu.

Îşi precizează numaidecât intenţiile.

— O să-i smulgem unghiile, hotărăşte el, şi pe urmă îi facem chestia cu baia, porcului ăstuia.

Vă daţi seama că eu, înapoia pianului, nu mă simt prea la largul meu; e un program care nu mă seduce prea tare şi aş prefera mai curând să asist la o piesă de Paul Claudel, decât la mica ceremonie de care a vorbit negustorul meu de otravă de şoareci.

Cu o sforţare din şale răstorn pianul, ceea ce îmi oferă un paravan mai lat. Dacă nu mai trag în mine, dat fiindcă mă aflu într-un colţ al camerei, o să le trebuiască ceva timp ca să mă scoată de aici.

Deodată mâna mea atinge ceva rotund pe parchet. Pipăi mai atent şi descopăr că e vorba de seringa pe care Martinet a lăsat-o să cadă şi care, din fericire, nu s-a spart căzând.

O înhaţ.

Abia am apucat-o în mână că o gorilă apare deasupra pianului: e amicul meu Tom, individul căruia i-am spart doi sau trei dinţi în ziua când am sunat la Batavia.

Se pregăteşte să treacă peste obstacol, şi-i admir fundul.

Nu pot rezista ispitei de a-i înfige acul în moalele feselor.

Pare să nu simtă nimic, însă deodată se schimbă la faţă, se crispează, buzele i se albesc şi cade spre mine. Cât pe-aci să mă pomenesc cu cele două sute treizeci de livre ale lui pe ceafă. Din fericire, fac un salt într-o parte şi uriaşul Tom se prăbuşeşte pe covor. Fleaşcă, exact ca o vacă moartă.

Îl privesc.

Drogul falsului Martinet e de calitatea întâi, fiindcă n-am injectat niciun sfert din seringă şi uite-o pe huiduma asta mare ştearsă din societate unde, între noi fie vorba, n-ar fi trebuit să se prezinte niciodată.

Observ că buzunarul lui Tom face o gâlmă semnificativă. Vâr mâna şi scot de acolo un pistol cu încărcătorul plin de gloanţe… Cu jucăria asta în mână mă simt la fel de tare ca Mathurin după ce şi-a băut cutia de *spinage.*

Şi dacă aş trage la ţintă? Doar aşa ca să-mi dau seama dacă mai sunt un as în materie.

Mă târăsc într-o parte şi arunc o privire prudentă în încăpere. Toţi indivizii sunt îngenunchiaţi în semicerc cu faţa la pianul răsturnat. Toţi cu excepţia Elsei care încearcă zadarnic să-l însufleţească pe Früger. Aleg unul şi-l ochesc în faţă. Buf! Cade cu capul înainte.

— E înarmat! urlă cineva.

— Pe toate le ştii, spun eu, izbucnind în râs.

Capitolul 9
SUNT BĂFTOS

La adversar e agitaţie. De altfel, nu încearcă să-şi ascundă descumpănirea.

Martinet, – continuu să-i dau numele pe care l-a uzurpat de la nefericitul meu coleg – ia conducerea operaţiunilor.

— Nu mai trageţi! ordonă el, că de nu, peste zece minute o să fie plin de caralii aici. De altfel, trebuie s-o întindem, cartierul o fi în stare de alertă.

— Ce-i de făcut? întrebă Else.

— Fugim pe ieşirea secretă. Dar mai înainte vreau să-l lichidez pe sticletele ăsta împuţit. Duceţi-vă să-mi aduceţi un bidon de benzină din bucătărie.

Ah!

Dacă ei recurg la mijloace extreme, nu scap. Focul m-a înspăimântat întotdeauna. Am văzut un tip arzând ca o torţă într-un accident de maşină şi am păstrat o amintire foarte neplăcută. Ce-i de făcut?

Poate că reflexele mele vor continua să funcţioneze.

Într-adevăr, smulg cordonul perdelelor şi fac din el un laţ. Asta-mi dă un fel de mic lasou de care mă servesc ca să prind o sculptură de bronz de pe şemineul din apropiere. Un tip se repede să-mi taie lasoul, însă profit ca să-i expediez nişte plumb în piept, iar el se întreabă dacă trebuie să moară sau să-şi îndeplinească misiunea. Se hotărăşte pentru prima soluţie.

Ceilalţi stau cuminţi.

Dintr-o smucitură, trag spre mine statueta de bronz. O înfăţişa pe Diana la vânătoare, tot ce poate fi mai bine sculptat. Dacă aş avea timp, aş examina-o în amănunt, dar mă grăbesc, cred că v-am dat de înţeles că mă grăbesc să-mi execut planul.

Cu pixul cu pastă scriu un scurt mesaj pe batistă. Leg batista în jurul gâtului Dianei, fiindcă îmi propun să o trimit în cursă şi nu vreau să răcească. Pe urmă, calculez o traiectorie extraordinară şi, cu toată puterea, arunc statueta prin cameră spre fereastră.

Bum! Se serveşte cald!

Diana sparge fereastra şi se duce să se plimbe în natură. Călătorie bună!

— S-o întindem, strigă Martinet care a priceput şmecheria.

Şi goleşte încărcătorul în direcţia mea. Aştept ghemuit după corpul lui Tom să-i treacă năbădăile. Apoi îl ochesc şi eu şi-i demonstrez că un singur glonţ bine folosit, e de preferat întregului stoc al manufacturilor de arme de la Saint-Étienne, dacă acesta e folosit în pofida bunului simţ.

Hotărât lucru, ziua a fost bună şi am lucrat bine pentru amicul meu de la morgă. Dacă primeşte o primă pe cap de mort, o să-şi poată cumpăra un aparat de radio în rate. Cu totul nu mai rămân în faţa mea decât trei cioflingari şi Else. În plus, printre cei trei e unul care nu cred că poate citi tabelul cu litere la oculist.

— Dă-mi benzina! ordonă Else.

— Hotărât lucru, ai predispoziţii pentru incendii, îi spun.

Îmi răspunde printr-un val de înjurături şi cu un jet de benzină. Scârba a prevăzut totul şi a adus-o într-o canistră. Mă dezbrac într-o clipă şi în timp ce ea aprinde chibritul îmi înfăşor boarfele în covor. Apoi mă retrag în porţiunea de parchet nestropită.

Ţâşnesc nişte flăcări frumoase. Parcă sunt un foc de bucurie. Risc şi sar peste pian.

Din fericire, încăperea e goală. Supravieţuitorii dau năvală pe culoar şi nu se mai ocupă de mine. În slip şi cu pistolul în mână mă iau după ei. Ei ajung la bucătărie, Else deschide un dulap, trage de o pârghie şi, ca în romanele poliţiste, dulapul lunecă înapoi descoperind o deschizătură îngustă în care descurcăreţii mei intră. Sunt în şir indian pe o scară strâmtă. De sus, îi domin pe toţi.

— Sus mâinile! Bandă de aşa şi pe dincolo!

Fiindcă şovăie, trag în labele tipului care voia să se joace de-a războiul cu mine pe faleză. Ceilalţi se potolesc îndată şi ridică frumoasele lor mâini.

— Şi acum nu mai mişcaţi, îi sfătuiesc.

•

Nu durează mult. În curând vin copoii cu material de camping. Statueta de bronz a căzut în mijlocul drumului. Nişte gură-cască au găsit S.O.S-ul meu şi au telefonat la Poliţie. Pot să nu mai pozez… Începeam să simt furnicături în umăr tot fluturând puşcociul huidumei de Tom. În timp ce-i îmbarcă pe drăgălaşii ăştia, iar tulumbagiii vin să stingă începutul incendiului, îi cer unui agent să-mi împrumute pelerina lui. Sunt atât de bine făcut, încât dacă aş ieşi în slip în stradă, circulaţia s-ar întrerupe numaidecât.

Astfel împopistrat, pun să mă ducă la Siguranţă, unde-i regăsesc pe Favelli şi Baudron.

Bunii mei prieteni îşi rodeau unghiile întrebându-se ce s-a ales de mine. Pentru a nu ştiu câta oară sunt silit să-mi povestesc aventurile. Mă ascultă cu religiozitate. După părerea lor, în comparaţie cu mine, Moş Crăciun e un puşti caraghios.

Şeful Siguranţei intră. Cineva l-a anunţat că am venit

şi n-a avut răbdare să trimită după mine. Îi cheamă pe toţi subofiţerii, le spune să mă privească şi să-mi cânte cântece de slavă prin univers. Până atunci mă invită la o masă grozavă să sărbătorim deseară strălucita mea victorie.

Îi spun că sunt de acord, cu condiţia să-mi găsească haine. Remarc că în ritmul de două costume pe zi, va trebui ca Ministerul de Interne să voteze credite speciale ca să mă îmbrace.

Toţi sunt bine dispuşi, şi mă bat pe umeri. Savurez felicitările cu nonşalanţa unui gladiator care a înnodat labele unei duzini de lei înfometaţi.

Trebuie să recunosc că în trei zile, am făcut o treabă grozavă.

Însă acum o să-mi acord câteva zile de vacanţă.

PARTEA A TREIA
ASTA-I TREABA!
Capitolul 1
VIAŢĂ FRUMOASĂ

Vi s-a întâmplat vreodată să vă treziţi dimineaţa cu senzaţia că sunteţi fericit, într-adevăr fericit, şi cu certitudinea că vă puteţi plimba prin lumea largă ca prin propriul dumneavoastră apartament?

Dacă nu, nu ştiţi ce înseamnă voluptatea autentică şi puteţi încerca să fumaţi opiu sau să vă angajaţi nişte frumoase ale nopţii ca să vă distraţi.

În dimineaţa asta mă simt odihnit şi nou. Sunt două zile de când afacerea s-a terminat.

Sunt în vacanţă, adică am primit un mandat şi o telegramă de felicitare care îmi acorda o vacanţă nelimitată, însă nu mă înşel; nelimitat la şefi nu înseamnă niciodată mai mult de opt-zece zile. Mărturisiţi că totuşi opt zile pe coastă sunt bune. Fiindcă îmi realizez visul: mă duc la Nisa. I-am scris bătrânei mele Félicie o scrisoare lungă în care-i spun că intenţionez să trag o raită prin cârciumi, şi-i anexez o reţetă de *bouillabaisse.*

Deci sunt la zi.

Banda de spioni e nimicită. Supravieţuitorii au mărturisit şi au dat toate detaliile cu privire la organizaţie.

Vă pot lămuri: Früger era şeful reţelei. Conducea tot sectorul coastei. Banda avea sarcina să obţină indicaţii din marină şi coresponda cu un comitet situat în Spania. Mulţumită Elsei şi amicilor ei obţinem adresa unor vagi complici.

Am izbutit cea mai grozavă captură din viaţa mea. Ziarele dau titluri pe patru coloane…

Viaţa e frumoasă.

•

Mi-am oferit ceva de înfulecat la vagonul restaurant. La popotele astea, bucătăria nu-i niciodată grozavă, dar întotdeauna sunt băuturi la înălţime. De fiecare dată când mănânc aici nu uit să pun să-mi toarne un Martini dublu şi un coniac dublu.

Deoarece mă duc la ultimul serviciu, nu plec din vagonul restaurant după masă. Mai comand o cafea cu filtru şi o degust privind marea care sclipeşte în soare. Îmi alung din gând seria de aventuri pe care le traversez. Însă afacerea asta e încăpăţânată ca o muscă la carne şi mă hărţuieşte fără răgaz.

La un moment dat tresar. Chelnerul crede că-l chem şi se repede:

— Domnul doreşte ceva?

Ce vreau eu e un oficiu poştal, dar deoarece chelnerul nu poate – deşi doreşte să mă satisfacă – să-mi aducă unul pe tavă, îl concediez cu un semn din cap.

Tocmai mi-am adus aminte că Favelli nu a comunicat rezultatele expertizei pe care-i cerusem să o facă în privinţa receptorului de telefon. O să-mi obiectaţi că nu contează, fiindcă toată banda e lichidată, dar sunt scrupulos de felul meu şi nu-mi place să las uşi deschise în urma mea. Aţi priceput ce temperament am?

În orice caz, e vorba de o chestiune benignă pe care un telefon, când sosesc la Nisa, o să-mi îngăduie s-o lichidez.

La ora trei după masă mă plimb pe Promenade des Anglais. Nu mă grăbesc. Sunt momente când ne place să hoinărim fără să ne gândim la nimic. Savurez mirosul

mării, al mimozelor şi mă simt devenind poet. Ce altceva vreţi să fac la ora trei după-amiază la Nisa?

În sfârşit intru într-un mare restaurant care are orchestră. Comand un suc de ananas ca o fetiţă şi-i spun patronului să-mi ceară telefonic Siguranţa din Marsilia.

Orchestra braseriei e excelentă. Din când în când cântă foarte bine o sambă. Iar mie îmi place samba fiindcă te ţine treaz. După samba, muzicanţii atacă un blues, pe urmă un vals englezesc care mă face să casc. În clipa aceea, patronul vine să-mi spună la ureche că am legătura cu Marsilia.

Am noroc, Favelli tocmai a sosit la birou. Îi spun cine sunt şi-i pun întrebarea care mă frământă. Imediat exclamă că sunt un tip care pe lângă multe alte calităţi am şi tenacitate. Îmi spune că amprentele prelevate pe aparat îmi aparţin, dar că mai sunt o serie de amprente care nu corespund cu niciuna din colecţia lui.

Îl sfătuiesc să verifice imediat dacă proprietarul lor nu se află printre membrii bandei repartizaţi fie la morgă, fie la răcoare. Îi explic că în caz contrariu asta ar dovedi că un personaj important n-a fost pus în situaţia de a nu mai putea să facă rău.

Mă asigură că o să-l pună pe unul dintre oamenii lui să verifice asta şi că peste două ore o să fie în măsură să-mi comunice răspunsul. Mă întreabă la ce adresă să mi-l trimită.

Mă gândesc şi-i propun să-mi trimită o telegramă la hotelul *Bellevue.*

E de acord.

Închid telefonul şi mă întorc în sală. Sub estrada muzicanţilor e o mică pistă de dans pe care câteva perechi îmbrăcate uşor se răsucesc într-un *slow* mai zaharisit ca un borcan de miere. Oamenii ăştia au noroc că pot dansa pe asemenea căldură. Îi privesc cu admiraţie.

Şi simt că faţa mi se luminează, cum se spune în cărţi.

N-am văzut niciodată feţe luminându-se, dar găsesc că expresia e interesantă.

Ghiciţi cine evoluează acolo? Fetiţa Julia. Inima începe să-mi bată puternic. Parcă ar vrea să evadeze din piept ca să galopeze spre Julia. Sirena mea cea blondă dansează cu un tip care a fost fabricat din hârtie sugativă. Băiatul trebuie să fie englez sau cam aşa ceva. Poartă pantaloni în carouri şi o haină albă peste o cămaşă galbenă ca lămâia. Faţa îi e înmuiată ca a unei păpuşi de ceară uitată pe un radiator electric. Am impresia că atunci când cască, dinţii profită pesemne de chestia asta ca s-o şteargă uşurel. Unde o fi pescuit Julia brotacul ăsta bătrân?

Aştept să se termine dansul, iar perechea care mă interesează să se întoarcă la masă. Atunci plec de la locul meu şi mă apropii cu zâmbetul pe buze.

— Salut, Juju! Cum mai stai cu sănătatea?

Ea tresare.

— Tonio! Nu se poate!

— Nu ţi-am făgăduit o vizită într-una din zilele astea? Ei bine, ziua de slavă a sosit.[8]

— Ce grozav eşti! Stai jos şi dă-mi voie să te prezint doctorului Silbarn din Chicago.

Se întoarce spre fosila ei.

— Vestitul comisar San-Antonio.

Stafia îmi întinde mâna şi mă grăbesc să i-o strâng până nu se usucă cu totul.

Capitolul 2
DRAGOSTE FĂRĂ APĂ RECE

— Deci, doctore, îi spun, veniţi de la Chica?

— Ye, răspunde el. N-am mai văzut Coasta de Azur de la declaraţia de război. E regiunea cea mai, cum spuneţi voi? Formidabilă *in the world*!

— Cunosc Chicago. Am chiar un prieten care are un *drugstore* pe malurile Michigan-ului.

Îi explic locul unde se află şi se întâmplă că-l ştie şi el. Începem să discutăm la nesfârşit, sub privirea înveselită a Juliei.

— Deci, spune ea profitând de o pauză în conversaţie, ce mai fac criminalii, comisare?

8 Vers din *La Marseillaise,* imnul național al Franței. (n.tr.).

— Aşa şi aşa!

— E adevărat ce au povestit ziarele? Că ai pulverizat banda aia de spioni-gangsteri?

— De data asta, n-au spus prea multe prostii.

— Atunci eşti un Nick Carter al epocii!

Pun mina pe încheietura palmei ei.

— Gata, gata, zeiţa mea, nu-ţi bate joc de mine; să vorbim mai bine de tine. Ai fost la tăticu şi mămica?

— Aşa cum m-ai sfătuit.

— Perfect! Au fost fericiţi să-şi revadă fetiţa adorată?

— Nebuni de bucurie. Le-am povestit prin ce aventuri am trecut. Îţi poartă o recunoştinţă nesfârşită, o să vii la noi la cină în seara asta, nu-i aşa?

— Nu trebuie să insişti prea mult ca să zic da.

Îmi trimite o bezea.

— Ce drăguţ eşti… Tata o să tragă focuri de artificii în cinstea ta…

Doctorul ăsta de la Chicago nu-i chiar atât de ramolit pe cât pare, fiindcă înţelege imediat că ne-ar plăcea să rămânem în tête à tête.

— Dă-mi voie să mă retrag, îi spune lui Julia.

— Te întorci acasă, Doc?

— Da. Şi o să-i anunţ pe părinţii tăi de sosirea comisarului.

Pleacă.

Rămaşi singuri schimbăm locurile şi mă aşez pe banchetă lângă Julia.

— Are o mutră simpatică doctorul tău, îi spun. De unde-l cunoşti?

— E un prieten al lui tata. Fac afaceri împreună.

Îmi spune că taică-său are un laborator de produse farmaceutice şi că fabrică o specialitate a doctorului Silbarn contra căderii părului.

Deoarece de viaţa privată a lui taică-său îmi pasă tot atât cât de primul molar al lui Mazarin, renunţ la chestionar. Îmi trec braţul pe după spătarul banchetei. Iar mişcarea pică bine, fiindcă însoţitoarea mea s-a rezemat cu capul de ea. Cu mâna îi aduc părul blond lângă umărul

meu şi privesc soarele care-i pe cale să se topească în mare. Ce frumos e!

Îi împărtăşesc micuţei admiraţia mea, dar pesemne că şi ea încearcă o dulce melancolie, înţeleg astă după felul în care se cuibăreşte lângă mine.

Pentru prima oară în viaţă simt că am un suflet de puşti şi nu mă mai gândesc la nimic. Doar savurez o clipă de o calitate extraordinară.

— Ce-ai spune, draga mea, dacă am merge să ne plimbăm prin împrejurimi?

— Se potriveşte bine, chiar sunt cu maşina.

Loţiunea capilară trebuie să aducă beneficii serioase, fiindcă Julia are o maşinuţă frumoasă, Talbot decapotabilă, crem, cu banchete de piele asortate la culoare.

— Vrei să conduci, Tonio?

Mă instalez la volan. Julia îşi înnoadă o eşarfă de mătase în jurul capului şi, ca mai înainte la local, îşi pune capul pe umărul meu.

Mergem cu maşina de-a lungul malului mării. O briză îmbălsămată pluteşte deasupra acestui colţ de paradis. În curând suntem afară din oraş, şi ajungem într-un loc cu un povârniş abrupt.

Opresc maşina. Am reperat mai jos de drum un fel de mic golf pustiu, înconjurat de pini şi de stânci roşietice. Colţişorul ăsta are în el ceva de poză de bâlci, însă e foarte drăguţ. Coborâm acolo şi ne aşezăm pe muşchi.

— E bine aici, îi spun lui Julia.

Ei nu i se pare ciudată fraza mea şi mă priveşte emoţionată.

— Pentru mine ai venit, *darling*?

— Da, iubiţico.

— Doar pentru mine?

— Pe cuvânt.

— O, murmură ea, e minunat, dragule, cu totul minunat.

Şi fiindcă buzele ei nu sunt prea departe de ale mele, calculez distanţa care le desparte. Şi îmi dau seama că ar fi suficient să înclin uşor capul pentru ca distanta asta să

nu mai existe.

Julia face şi ea o bucată de drum în întâmpinarea mea.

•

Seara se lasă peste mare, se culcă deasupra ei ca e pisică fericită pe o pernă de mătase albastră.

Cum vi se pare imaginea asta?

Sunt tipi pe care i-au azvârlit la Academia Franceză pentru nici atâta. Sunt sigur că, dacă mi-aş da osteneala, aş ajunge la rezultate apreciabile în literatură.

Noaptea s-a lăsat cu totul când părăsim micul golf.

Ne urcăm din nou în maşină şi apăs zdravăn pe acceleraţie, fiindcă vreau să trec pe la hotel să fac o baie şi să mă schimb înainte de a mă duce la strămoşii sirenei mele blonde.

Iată-ne din nou la Nisa, luminată ca pentru carnaval.

Ce oraş frumos!

De altfel, sunt într-o asemenea dispoziţie, încât toată lumea mi se pare minunată.

Credeţi cumva că e vorba de dragoste?

Capitolul 3
O DIGESTIE LABORIOASĂ

O sfătuiesc pe Julia să se întoarcă acasă la ea, unde îi făgăduiesc că vin şi eu peste o oră.

Ne despărţim după o ultimă sărutare.

Străbat holul hotelului şi mă duc să întreb la recepţie dacă nu cumva a venit vreo telegramă pentru mine. Deşiratul îmbrăcat ca un dirijor de orchestră de jazz îmi întinde un dreptunghi de hârtie albastră.

Îl deschid:

„CONFRUNTAREA GENERALĂ A AMPRENTELOR NEGATIVĂ”.

Deci, instinctul meu nu mă înşelase: banda nu a fost distrusă cu totul. Deci, chiar şi în concediu, San-Antonio e bun la toate.

Cer să mi se aducă un coniac pe care-l trimit în

misiune în stomac, în timp ce apa curge în baie.

Mărturisiţi că nişte sticleţi atât de conştiincioşi nu se mai găsesc azi decât în manuale, fiindcă, în sfârşit, iată-mă în vacanţă, bine înzestrat cu glorie, dragoste şi bani, şi nimic nu mă sileşte să-mi vărs sângele pentru banda asta de spioni pe care am împrăştiat-o. Zadarnic încerc să mă pătrund de raţionamentul ăsta, creierul meu este astfel făcut, încât nu poate funcţiona cu adevărat decât în slujba unei enigme.

Iar enigma e aici.

Îmi apuc raţionamentul de coadă. Am telefonat de la *Colorado*; după mine, cineva a folosit aparatul ca să-i dea ordin lui Batavia să mă lichideze. Acest cineva era un şef ca să ia o astfel de hotărâre. Iar amprentele sale nu corespund cu niciuna dintre amprentele membrilor morţi sau vii ai bandei. În consecinţă, mai rămâne un personaj în circulaţie, al cărui loc e după nişte gratii solide sau, mai bine, înaintea a douăsprezece ţevi de puşcă. Ei bine, vă spun eu că atâta timp cât zburdalnicul ăsta n-o să fie hrănit pe cheltuiala guvernului francez, n-o să fiu liniştit.

Bodogănind întruna fac baie. Apoi mă îmbrac. Pun o cămaşă albastră cu o cravată galben-deschis şi un costum de flanelă albastru. Dacă m-aţi putea vedea aşa de bine înţolit, aţi telefona imediat tuturor croitorilor din Franţa încercând să descoperiţi un costum la fel.

Îmi dau cu un pic de parfum pe revere. E o chestie destul de subtilă căreia îi spune *Vitalité*. Când o miros mă gândesc la nişte lucruri cu totul romantice.

Iată-mă gata. Dau un telefon portarului cerându-i să-mi caute nişte flori şi să-mi comande un taxi.

•

Părinţii Juliei se numesc Nertex. Posedă o baracă ceva mai mică decât palatul Versailles, în apropiere de Nisa. Sunt nişte oameni încântători, poate un pic cam manieraţi. Însă care au noţiunea de ospitalitate într-un grad foarte înalt.

Îi sărut mâna mamei închizând ochii ca să nu fiu orbit de strălucirea briliantelor, şi-l las pe bătrân să-mi

zdrobească degetele. Acest om de treabă mă congratulează ca să-şi exprime recunoştinţa. Profită de ocazie ca să-i tragă o săpuneală lui Juju care, după părerea lui, are o fire prea independentă.

Doamnei gândurilor mele pare să-i pese de dojenile paterne ca de o felie de pepene borşit şi mă învăluie într-o privire tandră care face să-mi treacă un voltaj grozav prin şira spinării.

În sfârşit, trecem la masă în tovărăşia doctorului american care seamănă cu o gorilă. Meniul e gustos. Cuprinde medalioane de becaţă, languste la grătar şi căprioară cu sos de vin. Mănânc de două ori din fiecare. Cred că plimbarea cu maşina mi-a deschis pofta. Le povestesc anchetele mele. Mulţumită vinului – un Pommard 1928 – găsesc anecdote senzaţionale care le fac pe doamne să se înfioare, iar pe domni să scoată exclamaţii de mirare.

Petrec o seară minunată. Ca să încoroneze cina asta demnă de cavalerii mesei rotunde, domnul Nertex îi spune chelnerului să aducă un coniac Napoleon. Totodată îmi prezintă o cutie de ţigări de foi mare cât cutia unei maşini de scris portabile. Sunt ţigări de foi braziliene atât de groase, încât, când o termin pe a mea, am băşici pe limbă.

Ambianţa e foarte plăcută. Când mă despart de doamne-domni pe la miezul nopţii sunt într-o stare euforică minunată. Hotărăsc să mă întorc la hotel pe jos, ca să mă satur de stele şi de briza parfumată. Apoi, între noi fie vorba, nimic nu se compară cu o plimbare când ai mâncat şi ai băut bine.

Îmi iau rămas bun. Nu cu prea multă emoţie fiindcă părinţii Juliei mă invită iarăşi pentru a doua zi. Chiar îmi propun să-mi petrec vacanţa la ei, însă refuz căci ţin la libertatea mea. Le strâng mâna, iar Julia îmi spune că o să-mi telefoneze a doua zi ca să stabilim pentru după-amiază.

Merg liniştit pe drum. Din locul unde sunt văd jos oraşul şi marea care tremură sub lună. Din când în când mă opresc *să gust magnificenţa peisajului şi maiestatea nopţii.* Asta-i o frază pe care am citit-o într-o carte de

Claude Farrère şi, deoarece mi s-a părut drăguţă am învăţat-o pe dinafară. Respir adânc. Va trebui să-i trimit o carte poştală lui Félicie mâine dimineaţă.

Ajuns la hotel, mă culc şi dorm.

•

N-aş putea să vă spun ce m-a trezit…

Cred că instinctul de conservare, atât de dezvoltat la mine. Fapt este că îmi recapăt luciditatea cu o vagă senzaţie de nelinişte. Să fie oare cina bună de la familia Nertex cea care-mi dă tulburările de stomac? Aprind lumina şi mă aşez în capul oaselor. Lumina nu-mi potoleşte bănuielile, camera mi se pare duşmănoasă. Mă ridic şi examinez uşa: zăvorul e tras. Mă duc la fereastră; storurile sunt trase şi nu există balcon. Arunc o privire în camera ele baie: e goală.

Atunci?

Atunci poate că sunt un ţăran bătrân. Însă mica sonerie de alarmă care sună în mine tot nu se opreşte. Îmi privesc ceasul: e douăsprezece şi jumătate. Îl pun pe noptiera de marmură, şi aprind o ţigară *gitane.*

Cel mai bun lucru care-mi rămâne de făcut ar fi să-mi comand o sticlă de coniac şi s-o golesc. Poate că după aceea, aş dormi normal. Totuşi, ar trebui să dorm tun după plimbarea lungă pe care am făcut-o pe jos.

Mă opresc brusc din gânduri şi din mişcare. Dintr-o dată înţeleg prea multe lucruri simultan. Îmi trebuie ceva timp ca să ordonez şi să canalizez toate astea în mine. Iată: m-am gândit la lunga plimbare de la întoarcere, mi-a trebuit cel puţin o oră ca să mă întorc de la familia Nertex, iar când am plecat era trecut de miezul nopţii, va să zică, ceasul meu mă tromboneşte când îmi arată douăsprezece şi jumătate. Mă urmăriţi? Iar dacă arată douăsprezece şi jumătate înseamnă că s-a oprit, *iar dacă s-a oprit, nu-i al lui tic-tacul pe care-l aud*.

Respiraţia mi se opreşte. Auzul devine organul capital al individului meu. Aud zgomotul ăsta, bătaia de inimă artificială care nu-i a unui ceas şi care mi-a lovit subconştientul. Un zgomot care-mi aminteşte ceva… adică

tic-tacul unei bombe.

Mă predau în faţa evidenţei: e o bombă în camera mea! Tot trăgând cu urechea, îmi pare că zgomotul ei, totuşi abia audibil, e un vuiet asemănător celui al Niagarei.

Primul meu reflex e de a o şterge cu viteza unui avion cu reacţie, cel de-al doilea (al caraliului) e să caut bomba. De acesta din urmă ascult. Mă las în patru labe şi mă uit sub pat. Nu văd nimic. Totuşi tic-tacul e aici... foarte aproape. Părul mi se zbârleşte. Poate că într-a o sută mia fracţiune de secundă o să fiu prefăcut în bucăţi atât de mici, încât pompierii o să fie siliţi să dea cu sugativă pe pereţi ca să mă recupereze. Deschid sertarul noptierei: nici aici nimic. Intru în panică. Unde-or fi ascuns feciorii ăştia de târfă tabachera lor cu arc? Ridic salteaua: Bomba stă blând aici pe somieră. Din fericire, am şi talente de artificier. Încep prin a tăia firul care uneşte detonatorul cu explozivul, apoi dezamorsez mecanismele. După care îmi golesc cutia de pantofi şi vâr bomba înăuntru.

Îmi şterg fruntea brobonită de sudoare şi mă duc să-mi termin ţigara la fereastră, ca să mai reflectez la aventura asta nouă.

Apoi mă culc din nou şi dorm de-a binelea.

Capitolul 4
IDEI DE-ALE MELE

A doua zi, când sar din pat, îmi dau seama că sunt în mare întârziere faţă de soare. E într-adevăr, trecut de zece. Îmi fac toaleta fluierând şi, chiar când termin să mă spăl pe dinţi, sună telefonul. E Julia.

— Alo, Tony, gângureşte ea, ai dormit bine?

— Foarte bine, chiar am visat o porumbiţă dintre cunoştinţele mele.

— Ah! Ah! şi s-ar putea şti tema generală a visului tău?

— Dacă l-aş povesti la telefon, toate domnişoarele de la PTT şi-ar da demisia şi ar veni să vadă de aproape cum a-ncurcat-o un tip care are asemenea imaginaţie.

— Fără glumă!

— E cum îţi spun!

O aud râzând la celălalt capăt. Râsul ei seamănă cu susurul unui izvor. Îmi amintesc că am făcut comparaţia asta într-o compunere la franceză şi profa mi-a dat zece. Mi-o închipui – pe Julia nu pe profă – în dezabieul ei care trebuie să fie roz sau bleu. Mi se pare că-i ţin părul între degete şi că-l fac să-mi curgă pe mâini ca un aur topit. O asemenea fată, credeţi-mă, e ceva. Şi dacă v-aţi putea face o idee exactă despre ea, de oriunde aţi fi, aţi lua avionul spre Nisa.

Rostim cuvinte definitive, care nu vă privesc. În sfârşit, mă hotărăsc să pun în furcă receptorul după ce am stabilit întâlnire cu femeia vieţii mele la prânz, căci trebuie să mâncăm împreună.

Nu mă îngrijorează peste măsură atentatul de azi-noapte. E nevoie de ceva mai mult ca să-mi pierd cumpătul.

Termin să mă echipez şi ies din delicioasa mea cămăruţă ţinând sub braţ cutia de pantofi.

Acum trebuie să vă spun că, dacă vă închipuiţi cumva că mă duc la pescuit subacvatic purtând la subsuoară mica mea bombă cu efect întârziat, vă înşelaţi amarnic.

Cobor la recepţie şi cer să vorbesc cu directorul. Sunt invitat într-un mic salon discret şi cu aere de conspirator, tipul mă sfătuieşte să mă las să alunec într-un fotoliu şi să aştept.

După un sfert de oră directorul vine şi are un zâmbet atât de mieros încât e de mirare că nu vezi pe el o duzină de muşte. Frecându-şi mâinile, mă întreabă cu ce-mi poate fi de folos.

— Domnule, îi spun, mi-am plimbat cocoaşa în cele patru colţuri ale lumii. Am dormit în cele mai valabile hoteluri din America şi în cocioabele cele mai infecte din Italia. Am văzut o groază de paturi: tapiţate şi desfundate. Am găsit în paturile astea o grămadă de insecte şi obiecte: purici, gândaci, ploşniţe, scorpioni, cărăbuşi, portofele, proteze dentare, pistoale şi alte lucruri pe care nu îndrăznesc să vi le numesc fiindcă sunt politicos, dar niciodată – mă auziţi? — niciodată nu mi s-a întâmplat să

descopăr vreo bombă în pătuţ.

Zicând acestea. Îmi încoronez peroraţia deschizând cutia de pantofi.

El îşi apleacă nasul ascuţit şi începe să-mi contemple descoperirea cu ochii unei berze care ar găsi un boiler în cuib.

E evident că acest gentlemen n-a făcut niciodată războiul şi că e la fel de cunoscător în materie de arme ca mine în domeniul ginecologiei.

— Cu… cum, bâiguie, aţi găsit asta…

— În patul meu, da.

— Şi era în stare de funcţionare?

— Am dezamorsat-o cu mâinile mele.

— E de neînchipuit.

— Şi totuşi e adevărat.

Savurez preţ de o clipă înfăţişarea lui uluită şi-i pun mâna pe umăr.

— Ascultaţi-mă, dragă domnule. Sunt comisarul San-Antonio şi m-am obişnuit să mi se facă farse. Atâta doar că am slăbiciunea, lesne de înţeles, nu-i aşa, de a vrea să-i descopăr pe autorii lor. Nu ţin să fac scandal şi n-o să fie niciun tam-tam în jurul prăvăliei ăsteia dacă mă ajutaţi.

Se încovoaie atât de mult încât înclin să cred că o să-şi îmbrăţişeze pantofii şi începe să-mi ţină un discurs lung ca raportul unui portărel, ca să mă asigure de întregul lui devotament.

— Bine, îi spun, nu fără nobleţe. Deci, să începem cu începutul: sunteţi sigur de personalul dumneavoastră?

— Ca de mine însumi. Băieţii de pe etaje sunt ataşaţi de mai mulţi ani de hotelul nostru.

— Fie. Atunci cine poate avea acces la camere?

— Nimeni.

— Nimeni! Veniţi cu mine.

Îl duc în hol şi-i fac semn să nu se mişte. Mă apropii de recepţie şi rostesc cu voce posacă: „Douăzeci şi opt”. Docil, recepţionerul îmi întinde cheia de la douăzeci şi opt.

Mă întorc la director.

— Am camera douăzeci şi şapte, îi spun, şi totuşi iată

cheia de la douăzeci şi opt. Sunt două sute de camere în baraca asta, cum vreţi ca omul de la recepţie să-şi amintească de locatarii fiecăreia?

Interlocutorul meu îşi freacă nasul cu o înfăţişare stingherită. Mica mea demonstraţie l-a lăsat mască.

— Vasăzică, întreabă el, credeţi că unul dintre locatarii hotelului a folosit cheia dumneavoastră?

— Fără îndoială. Afară de cazul când a avut un paspartu; broaştele voastre nu sunt prea complicate.

— Şi ce vreţi să faceţi?

— O să aştept. Pentru noaptea viitoare o să-mi daţi camera de vis-à-vis, fără să o închiriaţi însă pe a mea. Şi vreau ca nimeni, mă auziţi? nimeni să nu ştie de mutarea asta.

— Contaţi pe mine, domnule comisar.

Îl salut schiţând un mic semn cu capul şi părăsesc hotelul fredonând un *booggie-wooggie.*

•

Mă duc la Air-France să studiez orarul curselor spre Marsilia. Constat că, plecând la ora două după-amiază la Nisa, mă pot întoarce la ora opt deseară. Totul e în regulă.

Să uităm grijile de moment şi să mergem la întâlnirea cu prinţesa mea din depărtări.

Tocmai mă aşteaptă, îmbrăcată cu o rochiţă violet care pare pictată pe ea, atât e de lipită de corp. Ochii îi seamănă cu două pastile de noapte de vară, decupate în satin. Vă jur că la braţul fetei ăsteia n-ai mutră de vânzător de cartofi prăjiţi.

Schimbăm politeţurile uzuale înainte de a merge la masă. Mi-e o foame de canibal. Drept să spun nu ştiu dacă au poftă de mâncare canibalii, trebuie să credem că da, date fiind alimentele pe care şi le vâră între dinţi.

Petrecem două ore minunate. Nu numai că Julie e atât de frumoasă încât ar putea produce o comoţie unui centenar, dar e şi una dintre fetele cele mai spirituale pe care le cunosc.

Pe urmă îi cer voie să o las baltă şi mă duc la aeroport.

Capitolul 5
CONVERSAŢII

În clipa când intru în biroul lui Favelli, el interoghează un suspect. Îmi dau seama că nu-i un tip prea răbdător colegul meu, fiindcă îl altoieşte la moacă pe muşteriu cu tot atâtea scatoalce câte virgule sunt în cartea asta.

Văzându-mă că intru, se ridică.

— San-Antonio! Te-ai întors!

Îi strâng caraba.

— Fac doar un mic raid. Iau avionul spre Nisa imediat, amice. Deseară cinez în oraş.

— Şi cărui fapt îi datorez plăcerea de a te vedea?

— E o întreagă poveste.

Îmi dă un ghiont.

— Ca de obicei, nu-i aşa? Trombonistule!

Le dă ordin copoilor lui să-l pună la răcoare pe tip şi-mi face semn să aşez partea individului meu destinată anume acestui scop în fotoliul lui pivotant, iar el se aşază călare pe un scaun.

— Ia spune.

Îi povestesc în amănunt atentatul de azi-noapte.

Mă ascultă fără să vorbească, apoi mă întreabă foarte grav:

— Între noi fie vorba, dragă prietene, n-ai avut niciodată chef să dai dracului poliţia?

— Ba da, spun. Adeseori, când se discută de conturile mele de cheltuieli.

— Eşti un fenomen! În concluzie, ai venit aici cu o idee precisă în cap?

Despachetez cutia de pantofi şi scot din ea bomba.

— S-ar putea să fie amprente pe ea…

— Ei, drăcie…

Dă un telefon la laborator şi-l pune pe unul dintre trepăduşii lui să ducă acolo maşinăria.

— În câteva minute ne lămurim.

Ca să ne omorâm timpul fumăm.

— Crezi, întreabă el, că banda nu e anihilată în

întregime?

— Mi se pare că ni s-a dovedit chestia asta.

— Aşa e, dar ce mă tulbură şi mă supără, San-Antonio, e faptul că deşi ancheta ta s-a terminat, tipii încearcă să te facă îngeraş. E o stângăcie, fiindcă manifestându-se, spionii ăştia numai că ne dovedesc că n-au fost toţi arestaţi, dar ne mai şi provoacă.

— Da, spun, observaţia ta e pertinentă, Favelli, numai că are o hibă: *poate că membrii bandei rămaşi în libertate nu ştiu că mi-am terminat ancheta.*

Îmi învârt fotoliul şi-mi pun picioarele pe un scaun învecinat. Aprind altă *gitane.*

— Asta nu-i tot, urmez. Fii drăguţ şi telefonează poliţiei din Nisa şi spune-le să-mi dea tot sprijinul de care pot avea nevoie.

Ridică telefonul şi cere Nisa centralistului. O capătă aproape imediat. Nu ascult tot pomelnicul de laude pe care le debitează la adresa mea. Mi se pare mai pasionant să izbutesc să fac rotocoale de fum. Am ajuns la al doisprezecelea când se întoarce spre mine cu o moacă mulţumită.

— Sunt anunţaţi, mă asigură el. Poţi face apel la ei la orice oră şi în orice împrejurare.

— Perfect!

Cineva bate la uşă. E un băiat de la laborator care aduce rezultatele. Îmi întinde un clişeu proaspăt.

— Omul care a montat bomba asta purta mănuşi, spune el. Din nefericire, şi-a agăţat degetul gros de la mâna stângă, când a branşat detonatorul. Purta mănuşi de antilopă, am descoperit resturi după firul detonatorului. A lăsat o amprentă destul de bună pe partea bombei destinată reglajului.

— Asta-i tot? întrebă Favelli.

— Asta-i tot, comisare.

Colegul meu are acelaşi gând ca mine. Deschide un dosar şi scoate din el o fotografie a unor amprente. N-am niciun merit ghicind că e vorba de cele descoperite pe aparatul telefonic de la *Colorado.*

— Ia priveşte!

Mă aplec asupra fotografiilor. Nu-i nevoie să fi terminat Sorbona ca să constaţi că sunt aceleaşi.

Deci, omul care a dat ordin să fiu ucis în prima seară şi cel care a vrut să mă deghizeze în foc de artificii sunt una şi aceeaşi persoană.

Pe mine mă îngrozesc oamenii care se interesează prea mult de persoana mea, aşa că o să mă ocup de afacerea asta.

•

Confruntarea amprentelor n-a luat mult timp. Decât să merg la cinema, prefer să mă plimb prin Marsilia.

Ce oraş! Îi propun lui Favelli să mă însoţească.

— Unde? întrebă el râzând.

Şi adaugă că, fiind cu mine, se poate aştepta să declanşeze simultan tot ce are oraşul în materie de puşcoace, totuşi îşi ia pălăria şi se încoronează rege al sticleţilor marsiliezi.

Strada Saint-Ferréol nu-i departe. De ce să fac din strada asta scopul plimbării mele? Pur şi simplu pentru că aici locuia chinezul şi aş fi curios să-i vizitez apartamentul. Dacă cititorul are destulă memorie să-şi amintească faptul că şi-a plătit impozitele pe anul trecut, pesemne n-a uitat că am luat cheile sărmanului Confucius deunăzi, de la morgă.

Întâmplarea a făcut ca legătura asta de chei să o strecor în buzunarul pantalonilor, ceea ce a salvat-o de la explozia de la spital, apoi să o las la hotel, precauţie fără de care ar fi fost distrusă odată cu ţoalele mele la frumoasa Elsa.

Întâmplarea! Mereu ea… Ascult de ea aşa cum şi ea ascultă de mine. Am socotit un fel de perversitate faptul că legătura de chei n-a păţit nimic în cursul tribulaţiilor mele. Îmi spun, cu un bun simţ de negustor de cai normand lipsit de scrupule că, dacă le-am putut păstra, asta a fost fiindcă e scris că trebuie să mă slujesc de ele.

Chestia asta vi se pare, fără îndoială, cam simplistă ca raţionament. În pofida tuturor criticilor voastre, mă

încăpăţânez să-l socotesc un exemplu tipic al filosofiei mele.

Apartamentul chinezului se compune din două încăperi destul de rău întreţinute: o cameră şi o bucătărie. Favelli şi eu începem să scotocim conştiincios peste tot.

— Ai vreo idee ce cauţi? mă întrebă maliţios colegul meu.

— Ascultă, se prea poate ca urâtul ăsta să fi avut droguri. Când l-am ameninţat cu percheziţia s-a înverzit, ceea ce e maniera chinezilor de a roşi.

— De acord, dar între noi fie vorba, ce-ar avea de-a face o poveste cu droguri pe lângă cea care ne frământă?

— Nu se ştie niciodată…

Ne continuăm cercetările. Şi nu greşim. Scot un ţipăt de bucurie. În interiorul unei statuete a lui Buddha descopăr o cutiuţă de săruri de litium, care conţine tuburi de mesaje prin porumbei. Înăuntrul lor e un praf alb.

— Miroase!

Favelli îşi apropie nasul de deschizătura unuia dintre tuburi şi miroase.

— Coca, şopteşte.

— Da, coca… De data asta, totul se lămureşte.

— Da?

— Păi să vedem… Tipul care a fost îngropat în strada Paradis făcea trafic cu Su-Chang. Probabil că se ocupa de trimiterea mesajelor şi folosea mijlocul ăsta de transport înaripat ca să-şi vehiculeze drogul care era recepţionat de un complice la Nisa. Într-o zi, Früger sau altcineva a descoperit şmecheria. Băiatul care avea un tub la el, presimţind „interogatoriul”, a ascuns imediat tubul în gură. Pesemne că a fost curăţat mai înainte de a-l înştiinţa pe chinez.

Favelli emite un glu-glu ca de curcan.

— Ai nimerit drept la ţintă, bătrâne. Acum se face lumină. M-am întrebat întotdeauna ce însemna tubul ăsta în gura mortului.

Mă uit la ceas. Ora întoarcerii e aproape.

— Mă întorc la Nisa. Sper că asasinul meu o să aibă

în curând o pereche de brăţări încheiate la mâini.

— Sper şi eu.

Capitolul 6
NU SUNT UN NEGHIOB

Cina la familia Nertex e la fel de cordială ca în ajun; iar mâncarea e la fel de aleasă. Oamenii ăştia, ca să mă primească, fac cheltuieli serioase. Totuşi sunt mai puţin vorbăreţ. Sunt într-o stare tensionată, fiindcă am hotărât că afacerea asta cu situaţii neprevăzute se va sfârşi o dată pentru totdeauna mâine dimineaţă. Şi dacă se termină aşa cum am hotărât că o să se termine, cred că prietenii mei, familia Nertex şi adorabila lor Julia, o să aibă o surpriză frumoasă când o să-şi bea cafeaua cu lapte.

În vremea asta, mi-am pus la treabă materia cenuşie şi am ajuns la concluzia că vestitul doctor Silbarn e tot atât de american pe cât sunt eu de guatemalez. Sunt convins că tipul, cu mutra lui de burete, face parte din banda de spioni şi că a intrat în familia Nertex sub pretextul colaborării ştiinţifice, ca să-şi găsească un adăpost sigur. Voi spune şi că dulcea mea Julia va fi fost trombonită pânăn pânzele albe.

V-am cam luat piuitul, nu-i aşa?

Trebuie să vă întrebaţi pe ce mă bazez când susţin asemenea chestii. Ei bine, iată: când am vorbit despre Chicago şi despre amicul meu care are un aşa-zis *drugstore,* am tras un trombon, fiindcă am obiceiul să mă documentez cu privire la tipii a căror mutră nu-mi place. În realitate, n-am cunoscut niciodată pe nimeni la Chicago, pentru singurul motiv că nu mi-a călcat vreodată piciorul pe-acolo. Cu toate astea, Silbarn a picat în cursă. Apoi, am observat că, sub braţul stâng, trambala o chestie care nu se găseşte în vânzare liberă. Am constatat lucrul ăsta întâmplător. Beam un porto în bibliotecă. Julia căuta o carte într-un raft de sus şi a scos un ţipăt fiindcă dezechilibrase o grămadă de cărţi care ameninţau să cadă şi nu izbutea să le oprească. Silbarn care se afla alături s-a repezit. În momentul când a ridicat braţele mi-am dat seama că purta un Luger într-un toc de piele. Ciudată

trusă pentru un medic, nu vi se pare?

În timp ce cojesc o piersică mare cât un cap de copil pun la cale o şmecherie. Încep să vorbesc despre un spion pe care l-am arestat anul trecut la Lille şi care, după o săptămână, a încurcat-o.

— O mutră de ucigaş şi mai multe nu, spun, de altfel mai am încă fotografia lui la mine.

Scot fotografia unchiului meu Ferdinand pe care o plimb într-un carnet şi care mi-a făcut destule servicii şi o prezint doamnei Nertex care stă în stânga mea. Fotografia circulă de jur-împrejur şi se întoarce la mine; nu-mi mai rămâne decât s-o arăt doctorului Silbarn. În clipa aceea îmi alunecă dintre degete şi cade în sucul piersicii mele. Mă scuz şi o şterg cu şerveţelul, asta ca să şterg toate amprentele de pe ea. Pe urmă o întind doctorului.

Când mi-o restituie o pun cu grijă înapoi în carnet.

După desert, trecem în fumoar. Nu ştiu cum fac, dar îmi răstorn ceaşca de cafea pe pantalon.

— Hotărât lucru, sunt un stângaci nenorocit! exclam. Cer voie să merg la toaletă să repar pagubele.

Dacă nu sunteţi nişte nătărăi aţi priceput că falsele mele stângăcii fac parte dintr-un plan de acţiune stabilit dinainte. Deîndată ce sunt singur, examinez fotografia şi, o compar cu seria de amprente fotografiate pe care am adus-o de la Marsilia.

Un zâmbet frumos îmi despică bila în două.

De data asta am izbutit, am pus mâna pe individul meu, omul ce a ordonat să fiu ucis şi care crede că patul meu e teren strategic.

Între noi doi, doctore Silbarn!

•

Un copilaş premiat pentru cuminţenie nu pare mai nevinovat decât mine, în momentul când mă întorc în salon. Mă arăt vesel şi flecar. Povestesc o grămadă de bancuri care le fac pe gazdele mele să râdă cu lacrimi. Am marea satisfacţie de a-i lăsa să-mi ofere încă un coniac Napoleon. Ce nectar!

Amicul meu Silbarn bea cu măsură. E primul care

râde de bancurile mele. Îl măsor cu o privire prietenească gândindu-mă la ce i-aş face dacă am fi închişi într-o cabină telefonică. Credeţi-mă, individul ăsta e un şmecher. Mai curând aţi sparge în două o nicovală cu un ciocan de cauciuc, decât să-i surprindeţi pe mutră vreun reflex al gândurilor lui intime.

În sfârşit, un adversar pe măsura mea.

Când mă despart de el, ne congratulăm. El îmi spune că sunt un povestitor neîntrecut şi că e din ce în ce mai încântat că m-a cunoscut. Eu îi răspund că pentru mine e ca un drog la pătrat. Doi şerpi care şi-ar spune vorbe de dragoste n-ar părea mai vicleni. Julia îmi propune să mă conducă acasă cu maşina şi accept.

Cursa asta nocturnă mă seduce. Mai întâi, fiindcă nu e neplăcut să o fac pe Julia să descopere Ursa Mare, apoi pentru că o să am nevoie de ea ca să-l înfund pe falsul american.

Mergem repede cu părul fluturând în vânt. Ce bine e să alergi de-a lungul coastei dumnezeieşti. Mimozele miros bine, palmierii freamătă. Marea palpită sub cerul nopţii.

— E splendid, îi spun Juliei. Aş vrea ca viaţa mea să se oprească pentru totdeauna la clipa asta.

— Asta nu depinde decât de tine, Tony.

— Ah, da?

— Da, da… Ce-ar fi dacă la viitoarea ta chenzină te-ai duce să cumperi două verighete la bijutier?

O privesc.

— Nu, serios, Juju, te-ar amuza să ne jucăm de-a mama şi tata?

— O, Tony, ştii că eşti bărbatul cel mai extraordinar din lume. Toate femeile trebuie să fie nebune după tine…

Îi fac semn să se oprească şi mă ascultă.

— Vezi, îmi spune ea, că am calităţile necesare unei soţii.

Cuvintele astea mă fac să încrunt din sprâncene. Fiindcă sunt prea sâcâit ca să-i răspund, consider mai comod să-i iau capul în mâini şi să-mi dau seama dacă foloseşte un ruj care nu lasă urme la sărutat.

De îndată ce ne dăm un pic înapoi ca să ne tragem sufletul, încep să-i expun părerile mele complete cu privire la banda de spioni.

— Unde l-ai cunoscut pe Silbarn?

— A luat legătura cu tata pentru o loţiune capilară: *Lacpen*…

— Crezi în chestia asta?

— În loţiune?

— Nu, în doctor.

Mă priveşte şi parcă ascultă un discurs în papuaşă.

— De ce? mă întrebă în cele din urmă.

— Fiindcă americanul tău nu cunoaşte America, fiindcă nu s-a născut pe cealaltă parte a Atlanticului, ci a Rinului, fiindcă e unul dintre şefii serviciului de spionaj pe care încerc să-l distrug de opt zile…

— Eşti nebun!…

— O, nu!

Îi prezint în amănunt indiciile şi probele pe care le-am adunat, în sprijinul spuselor mele.

Sărmana micuţă e răscolită.

— E îngrozitor! strigă ea. Să anunţăm poliţia. Individul ăsta nu trebuie să mai rămână nicio clipă sub acoperişul nostru. Dumnezeule mare… Prin ce întâmplare sau blestem suntem amestecaţi în povestea asta groaznică!

O liniştesc cât pot.

— Nu te frământa, Juju. În viaţă se întâmplă de toate. Ai cunoscut banda din Marsilia întâmplător şi asta le-a dat nemernicilor ideea să se folosească de tine şi de familia ta. Taică-tău are o situaţie importantă, iar oamenii ăştia sunt hăituiţi în Franţa, au nevoie de garanţii, de relaţii suspuse, nu-i aşa?

Ea meditează o clipă, bătând uşor cu mâna în volan.

— E înspăimântător, Tony, dacă scârba asta mai atentează la viaţa ta?

— Nu-i nicio primejdie, o să fie arestat mâine. Am la mine destule dovezi ca să-l trimit în scurtă vreme sub o bucată de lemn vârâtă în pământ.

— Şi dacă ar comite un nou atentat în noaptea asta?

— Am prevăzut totul, dragostea mea. Am cerut directorului hotelului să-mi dea, discret, camera de vizavi de camera mea. În felul ăsta n-am să mă tem de nimic.

— Totuşi, dragule, fii atent.

— Fii liniştită.

Mă conduce în faţa holului hotelului. Îi fac ultimele recomandări.

— Mai cu seamă, nu le spune nimic părinţilor tăi. Nu cumva Silbarn să bănuiască ceva. O să mă duc mâine să-l ridic la prânz cu câţiva poliţai din Nisa. Am văzut că e înarmat, aşa că o să procedez cu duhul blândeţii. Cu toate astea, mi-ar plăcea să nu fiţi acolo nici tu, nici maică-ta în momentul arestării.

Ne dăruim un ultim sărut.

Capitolul 7

VIAŢA NU E ÎNTOTDEAUNA NOSTIMĂ

Înainte de a urca în cameră, mă duc la bar şi cer portarului de noapte să-mi servească două cafele filtru tari. Consider oportun să mă dopez puţin, fiindcă ţin să nu adorm în noaptea asta. Pe urmă intru în ascensor şi apăs pe butonul etajului al doilea. Ajungând pe culoar, mă opresc şi meditez. Începând de acum, faptele şi gesturile mele vor avea consecinţe serioase, presimt. Un pas greşit, şi mă pot trezi într-unul din sertarele morgii mâine dimineaţă, la răsăritul soarelui. Dacă în planul meu am săvârşit o greşeală de judecată, pielea mea nu face mai mult decât o pereche de bretele uzate la piaţa de vechituri. Deci, atenţie! Coborâre rapidă, cotitură primejdioasă, feriţi copii, mulţumesc!

Mă hotărăsc şi intru în camera pe care o ocupam noaptea trecută. Cine nu riscă, nu câştigă.

Félicie aşa-mi spunea când eram mic; însă, când a văzut că pe măsură ce creşteam luam această maximă *ad litteram,* mi-a predicat moderaţia.

Nu aprind. Iau o pătură de pe pat şi mă instalez în fotoliu, după ce l-am târât într-un colţ al încăperii. O să aştept aici evenimentele. Îmi înfăşor picioarele cu pătura, îmi scot pistolul, ridic piedica de siguranţă; în felul ăsta mă

simt mai puţin singur.

Mie nu-mi place să veghez în felul ăsta. Nu-i plăcut să aştepţi pe întuneric, pe cineva care poate n-o să vină, sau ceva care poate n-o să se producă. Şi când te gândeşti că sunt paznici care se plictisesc în fiecare noapte într-o uzină goală. Cred că în locul lor m-aş sona după opt zile sau mai curând după opt nopţi.

Încet, ultimii locatari ai hotelului se vârâ în pat. Zgomotele unei creşe ca asta sunt ca un concert monstruos. Se aud gâlgâituri de apă, gemete de paturi, sforăituri, pantofi aruncaţi, zgomote de tuse.

Aţipesc. Dar într-un fel deosebit, adică păstrând o stranie luciditate. Cunosc stările astea de semi-veghe, nu-i pentru prima oară când mă joc de-a pisica la pândă în faţa găurii şoarecelui.

În noaptea asta o să se întâmple ceva. Am un fel de al şaselea simţ, infailibil. Mă dedublez. Ectoplasma mea se plimbă, pesemne, pe culoar. Mâine, dacă totul va trece cu bine, o s-o iau de braţ şi o s-o invit să bea un *pastis.*

Pentru cine ştie să viseze, orele trec plăcut…

De visat, visez. Mă văd în nacela unui balon captiv. Balonul zboară deasupra unui peisaj încântător. De sus, miros un parfum de crini minunat. Dar iată că încep să fumez o ţigară nesfârşită, care se lungeşte pe măsură ce o fumez. Degeaba încerc să mă descotorosesc de ea, ţigara continuă să crească. În curând, atinge balonul. Deasupra capului meu sfârâie ceva. Şi deodată, bum! Învelişul balonului explodează.

Mă ridic cu pistolul în mână.

Visul se scufundă brusc în realitate. Auzul meu e sigur că a perceput o explozie. Sunt singurul care a identificat zgomotul ăsta înăbuşit drept o explozie. Mă reped la uşă şi o deschid. Culoarul e gol. Uşa din faţă e închisă. Mă apropii de ea cu paşi de lup şi îmi lipesc ochiul de gaura cheii. Un fum acru se strecoară pe sub uşă. Deschid uşa încetişor şi o împing brusc cu piciorul. Pocnesc două focuri de pistol. Dacă aş fi fost în cadrul uşii, mi-aţi fi putut comanda o coroană frumoasă. Mă

ghemuiesc şi privesc înăuntru. Camera e plină de fum. O formă mascată circulă pe acolo ca în piaţa Concorde. Pesemne vizitatorul nocturn a deschis uşa încetişor şi a aruncat o grenadă asfixiantă în încăpere. Întrucât purta mască de gaze, a intrat ca să-şi dea seama de rezultatele obţinute.

Scot un oftat. A venit momentul să cobor cortina peste ancheta asta.

— Hai, Julia, spun cu o voce calmă, aruncă pistolul şi nu te mai purta ca o tâmpită.

Drept răspuns, un glonţ intră în uşa din faţă; a fost cât pe-aci să facă micul voiaj prin pieptul meu.

Tot hotelul e în stare de efervescenţă.

— Eşti în pom, Juju, n-are rost să te mai joci de-a bătălia de la Trafalgar.

Aud o înjurătură înăbuşită în mască.

Capul începe să mi se umple de fum. Dacă mai stau cinci minute aici, gazul o să mă termine.

— Ascultă, îţi dau trei secunde ca să te predai. Dacă nu, o să ieşi de aici cu picioarele înainte.

Alt glonţ face să zboare o bucată din tocul de lemn al uşii.

Oftez iarăşi. Un oftat care ar stinge candelele bisericii Sfântul Petru de la Roma într-o zi de canonizare.

Apuc puşcociul şi, în ciuda fumului, ţintesc silueta. Apăs pe trăgaci. Cu atât mai rău pentru Julia…

Tâmpită mai e viaţa asta…

•

Favelli a venit să mă vadă la clinica unde mă refac de pe urma intoxicaţiei cu gaze. E însoţit de Baudron. Cei doi colegi ai mei s-au îmbrăcat la ţol festiv şi mi-au adus o sticlă de *Lanson.*

— Povesteşte-ne tot, mă imploră Baudron cu o expresie de copil mâncăcios.

— E foarte simplu. Am bănuit din prima seară că Julia era cineva foarte important în bandă. De fapt, ea era marele patron, ştiaţi? E vorba de Martha Gregeer, mai cunoscută de serviciile noastre sub matricula X347.

— Ai identificat-o de la început?

— S-o identific? Nu… Am înţeles pur şi simplu rolul pe care-l juca. Urmăriţi-mi raţionamentul: în primul rând, doar ea putuse auzi sfârşitul discuţiei mele cu chinezul. Ea i-a telefonat lui Silbarn care conducea barul *Colorado,* iar acesta l-a avertizat pe Batavia. *E cu neputinţă ca lucrurile să se fi desfăşurat altfel,* amintiţi-vă că Batavia a plecat de la bar cu mult înaintea mea. Cum ar fi putut şti că aveam întâlnire cu chinezul la terminarea serviciului acestuia, fiindcă, atunci când i-am telefonat lui Baudron, nu i-am vorbit de intenţiile mele?

În al doilea rând, doar ea ştia cu adevărat ce se întâmplase cu Batavia după arestare, şi a putut să-şi prevină complicii, fiindcă a ieşit din hotel unde o dusesem, în aceeaşi noapte, sub pretextul că s-a dus să caute bandaj pentru rana mea.

În al treilea rând, doar ea ştia că am intenţia să-l vizitez pe grădinar. Din pricina asta sărmanul om a fost ucis.

Ea a crezut că o să-şi bată joc de mine tot timpul, dar eu îmi băteam joc de ea, şi încă cum! Dovada hotărâtoare mi-a fost furnizată aseară. M-am prefăcut că-i fac mărturisiri. I-am spus că descoperisem adevărata identitate a lui Silbarn şi că aveam să-l arestez astăzi. Trebuia să se debaraseze de mine cu orice preţ. Atunci i-am spus că am schimbat camera la hotel. În realitate, am aşteptat în cea pe care o ocupam înainte. Dacă ar fi bănuit, m-ar fi luat gaia.

— Ia spune, San-Antonio, mă întrebă Favelli, ai fost serios intoxicat. De ce n-ai tras imediat?

Şovăi… Ridic din umeri…

— Speram să se predea.

— Eşti sentimental?

— Uneori.

— În orice caz, spune Baudron, n-ai ratat-o: drept în inimă.

— Da, spun trist, relaţiile noastre au început cu inima şi s-au sfârşit la fel… Din fericire, înainte de a-mi pierde

cunoştinţa, am putut da poliţiei indicaţiile necesare... Fără ele, familia Nertex ne scăpa, ca şi Silbarn.

Favelli mă priveşte.

— Dragul meu, eşti omul cel mai îndrăzneţ pe care-l cunosc. Ţi-a mers până acum, dar fii atent...

— Ce contează, toate au un sfârşit!

•

Casc şi oftez pe rând. Între noi vă pot mărturisi că mă simt dezorientat şi gol ca sticla de şampanie pe care mi-au adus-o colegii.

Dar lăsaţi-mă să mă odihnesc puţin. Pe urmă mă întorc la Neuilly şi-i spun lui Félicie să-mi confecţioneze nişte rinichi în sos madera, fiindcă e alimentul meu preferat.

Degeaba sunt grozav, un as al contraspionajului, un înghiţitor de gloanţe, sunt momente când am chef să fiu răsfăţat. Oricât de San-Antonio aş fi, îmi spun că o să-mi trebuiască multe şedinţe de gardă pe bulevarde ca să izbutesc s-o uit pe Julia.

De ce oare o sirenă ca asta se face spioană, puteţi să-mi spuneţi?

Când mă gândesc la părul ei auriu, la ochii ei limpezi, la zâmbetul ei de arhanghel, mă simt ciudat. Parcă mă înfăşor în hârtie de mătase. Îmi închipui că sunt Romeo. Sunt gata să-i recitesc pe Musset, Lamartine şi pe toţi tipii care au scris chestii valabile despre dragoste, numai fiindcă nişte pipiţe au făcut mişto de moaca lor.

De vină trebuie să fie slăbiciunea mea de moment.

Într-una din zile, o să înlocuiesc glonţul care-mi lipseşte din încărcător şi o să mă apuc de treabă.

Şi cu cât o să fie mai mult caft, cu atât o să fie mai nostim.

SFÂRŞITUL PRIMULUI EPISOD

EPISODUL AL DOILEA

O TONĂ DE CADAVRE

Opt zile mai târziu, circul a început din nou.

O să încerc să vă povestesc.

Cei care s-au săturat de proza mea, n-au decât să

închidă cartea şi să facă ce ştiu ca să nu-şi plictisească vecinii, ceilalţi au dreptul la un sfert de oră de antract.

Bomboane, cuburi de gheaţă, caramele, îngheţate, pinguini!

Pentru cei care ar avea explicaţii de cerut, sunt la cârciuma de alături pe cale să-mi convertesc drepturile de autor în băuturi fermentate.

PARTEA ÎNTÂI

PRIMELE CINCI SUTE DE KILOGRAME

Capitolul 1

... ŞI GATA-GATA SA JUISEZE

Dacă aveţi ceva mai multă imaginaţie decât un camion plin cu sfeclă, o să încercaţi să înţelegeţi ce s-a întâmplat.

În ce mă priveşte, n-am inventat nici telegraful morse, nici praful de strănutat, dar m-am prins imediat. Putem fi de acord – între noi – că atunci când un tip îşi descarcă puşcociul în mutra ta, asta înseamnă că nu are sentimente foarte tandre faţă de tine.

Sunt glume de un gust îndoielnic şi o să fiţi de acord că asta e una dintre ele. Sosesc în Italia în plină vară ca să mă ocup de o afacere cât se poate de drăguţă, despre care o să vă povestesc mai departe, şi prima mutră pe care o zăresc când debarc la Torino e cea a unui tip pe care l-am cunoscut la Bogota. Individul e cel mai renumit ucigaş plătit pe care l-am întâlnit vreodată, şi doar el singur a trimis mai mulţi muşterii la Bunul Dumnezeu decât bomba de la Hiroşima.

Îmi spun că Italia e într-adevăr un locşor primitor, şi fără să-i acord mai multă atenţie decât unui nasture vechi de jartieră, încep să caut un mic hotel.

Mă hotărăsc pentru *Albergo Porto Nova,* fiindcă e modest şi situat la cincizeci de paşi de gară. Patronul are o mutră de om în stare să-ţi ceară foc la miezul nopţii într-un loc pustiu; femeile de serviciu fac pesemne menajul la Armata Salvării după ce-şi termină lucrul, iar camerele sunt tot atât de atrăgătoare ca nişte celule pentru alienaţi, însă mie mi se fâlfâie. Mâine plec la Roma, unde mă

aşteaptă şeful serviciilor secrete italiene. Pentru o noapte pot să mă mulţumesc şi cu cocioaba asta, mai ales că nu o să primesc bani decât la Roma şi că, aşteptând să ajung acolo, trebuie să mă descurc cu cei patru mii de franci autorizaţi de vamă.

Îmi fac toaleta sumar, pentru cazul când aş întâlni o fetiţă căreia i-ar plăcea să ia lecţii de franceză, şi dau buzna afară ca să profit de amurg, care e la fel de mişto ca în tablourile lui Del Bosco.

Cunoaşteţi Torino? Vă spun eu, e un oraş grozav cu case aliniate cu rigla, curat şi luminos, unde toate străzile sunt mărginite de arcade. Sticleţii sunt îmbrăcaţi în alb, iar tramvaiele merg cu viteză mare.

E sâmbătă. Trotuarele sunt pline de lume. Sunt oameni pe toate terasele cafenelelor. Mă uit prin mulţime în căutarea unei pipiţe drăguţe cu care aş putea eventual să-mi petrec seara. Dar o să vă fac o revelaţie care o să răstoarne toate vechile teorii pe care le trambalaţi în magazinul vostru de antichităţi: în ansamblu, italiencele nu sunt senzaţionale. Desigur, au nişte ochi în stare să topească o îngheţată cu fistic, păr negru şi lucios, dar ca mutră nu sparg norii. Apoi, majoritatea au sprâncene groase ca grifonii, păr pe picioare şi pe pomeţi, astfel încât multe seamănă mai degrabă cu un cactus decât cu Venus din Milo. Ici şi colo zăreşti câte una mai drăguţă, în grămadă; numai că inconvenientul este că privilegiatele astea au cu ele o întreagă curte de caraghioşi cât se poate de vioi.

Obosit de constatările astea deprimante mă inhalez pe terasă la *Grand Café Piémontais,* în faţa gării. Acolo, în aer liber, e o orchestră de tipi în smoching care cântă arii celebre din opere şi valsuri de Strauss. Comand un Martini *bianco.* Mi se serveşte într-o sticlă micuţă care-i o reducere exactă a sticlei de Martini. Chelnerul îmi aduce şi o carafă cu apă. Îl întreb ce să fac cu ea şi, întrucât ştie admirabil franceza. Se amuză încetişor.

— Îl beţi sec? mă întrebă.

— Şi încă cum, îi răspund. Doar nu crezi că am

traversat Muntele Cenis ca să vin să-mi dau seama dacă apa de Torino e destul de sterilizată.

În momentul ăsta, dirijorul îşi opreşte oamenii şi chinuie un microfon mic, plasat în partea din faţă a estradei. Începe să-şi povestească viaţa, dar deoarece o face în italieneşte, nu mă pot interesa decât dungile pantalonilor lui. De îndată ce încetează să mai bată câmpii, iată o tipă care vine, una adevărată. Îmi revizuiesc numaidecât părerea cu privire la femeile transalpine, fiindcă dacă nu pe asta a visat-o Leonardo da Vinci când a pictat-o pe Gioconda, cu siguranţă că s-a gândit la doamna care ţine toaleta publică de pe bulevardul Poissonière, colţ cu Sébastopol.

Tipa are părul şaten închis, despărţit cu grijă în două de o cărare, ochii de culoarea alunei şi o grămadă de chestii interesante pe care nu vreau să vi le spun în amănunt ca să nu vă împiedic să sforăiţi. Amintiţi-vă o chestie: constructorul ei ştia să lucreze; ochii şi gura ei formează o terţă frumoasă de cupă.

Îmi beau dintr-o înghiţitură vermutul Martini şi scot antena mare, fiindcă păpuşa asta se pregăteşte să ne cânte o romanţă. Dacă n-aţi auzit niciodată aria *mării liniştite a signorei Butterfly,* cântată de cea mai frumoasă voce din Italia, puteţi de pe acum să vă cereţi paşaportul la Prefectură. Cunosc opera de la Paris, Metropolitan de la New-York, Scala din Milano, La Monnaie de la Bruxelles, dar n-am auzit niciodată un asemenea timbru. Faţă de păpuşa asta, Lily Pons şi Georie Boué sunt tocmai bune să vândă bomboane în pauză, vă jur, iar San-Antonio nu afirmă niciodată nimic cu uşurinţă.

După ce a terminat, cântăreaţa mea cu voce de aur începe *Marea* de Trenet, ceea ce dovedeşte că e eclectică în materie de cântece şi că are o înclinaţie spre marină. Publicului începe să-i lase gura apă de admiraţie, iar chelnerii profită ca să-şi servească în grabă clienţii. În jurul terasei e o barieră albă la care se înghesuie trecătorii: toţi pierde-vară care n-au timp să se aşeze sau sunt prea lefteri ca să-şi ofere un aperitiv de lux.

Privesc maşinal mulţimea extaziată şi încrunt din sprâncene. La doi paşi de mine, îl zăresc pe ucigaşul de care v-am vorbit. E o sperietoare de doi metri înălţime care trece tot atât de neobservat ca o maşină de pompieri în vitrina unui negustor de coroane mortuare. Are fizionomia unui tip pe care l-a lovit conţinutul unei basculante în trompetă. Capul lui uriaş seamănă cu un dovleac; are ochi de purceluş lubric şi zâmbetul tipului care a fost vindecat de constipaţie cu pastilele Toucan. Îi ştiu numele: Tacaba, şi dacă nu e cumva rezultatul unei încrucişări dintre un buldog şi un orologiu normand, trebuie să fie mexican. A lucrat multă vreme în America şi a evadat dintr-un penitenciar cu două zile înainte de a fi prăjit.

În momentul când îl privesc, întoarce capul şi iată că tresar şi nu-i acord mai multă atenţie frumoasei mele cântăreţe decât dacă ar fi vorba de o vânzătoare de peşte oferindu-şi marfa. Ceva îmi spune că nu din întâmplare gorila asta se află în drumul meu. Oare o fi cineva la curent cu voiajul meu în Italia şi cu motivele lui? Asta ar fi culmea.

Pe estradă frumoasa puştoaică urlă cum că marea i-a legănat inima pe veci. E sfârşitul cântecului. Salută o dată la dreapta, o dată la stânga şi pleacă în toiul aplauzelor. Îmi plătesc consumaţia şi o şterg şi eu.

Muzica e ceva foarte frumos, dar întrucât nu sunt grăbit să mă duc să o apreciez pe cea a îngerilor, prefer să-mi dau seama de unele lucruri importante. Pentru moment, cel mai important e să mă interesez cu privire la ce a pus la cale Tacaba, pentru cazul când băiatul ăsta care a scăpat de scaunul electric ar avea de gând să mă facă îngeraş.

Brusc, se declanşează o furtună. Nu e ceva serios, dar mă hotărăsc să trec pe la hotel ca să-mi iau pardesiul foarte valabil pe care Félicie – brava mea mamă – mi l-a oferit de ziua mea. Urc în cameră şi-l îmbrac, e un impermeabil de ofiţer american de culoarea găinaţului de gâscă, cu epoleţi şi nasturi, cât se poate de mişto. Şi fiindcă Félicie nu face niciodată nimic pe jumătate, mi-a

cumpărat totodată şi o pălărie impermeabilă în interiorul căreia o să pot, când o să fiu la pensie, să cresc peştişori roşii.

Îmbrăcat aşa semăn cu generalul Mac Arthur, cu atât mai mult cu cât, de la ultima mea anchetă senzaţională, am lăsat să-mi crească mustaţa.

Hoinăresc pe sub arcade, zgâindu-mă la magazine. Inii spun din ce în ce mai mult că macaronarii nu sunt prea nătăfleţi fiindcă pentru nişte tipi care l-au purtat pe Adolf în triumf, au tot ce le trebuie să-şi umple burta, să se îmbrace şi, o, minune, ca să fumeze. Mă reped într-un *tabbaccaio* şi cumpăr o cutie de *sigari.*

Nu ştiu dacă aveţi destulă glagorie ca să vă daţi seama, dar încep să învăţ italiana cu toată viteza.

Ieşind din tutungerie arunc pe corso o privire asemeni unui aruncător de flăcări al căror secret îl deţin şi descopăr că moaca de pământuf obosit e tot prin împrejurimi. Urâtul ăsta de Tacaba nu mă pierde din ochi. Cred că dacă nu sunt atent o singură clipă o să mă aranjeze în maniera lui care, credeţi-mă, e lipsită de blândeţe. Totuşi, să nu credeţi că mi-e frică; o maşină de împărţit gloanţe cum e mexicanul n-o să-l facă pe San-Antonio să-şi plece trufia. Dacă gorila asta mă caută, o să mă găsească mai înainte ca Vezuviul să se transforme în velodrom. Am cunoscut eu tipi mai duri pe care i-am făcut să-şi înghită dinţii.

Mă uit la ceas şi-l pun la ora italiană, după care îmi spun că ora opt fără un sfert e tocmai potrivită să mă îndop cu spaghetti. Aleg un restaurant simpatic. E lume pe terasa acoperită; oameni îmbrăcaţi uşor, cu ochi strălucitori. Vă spun eu, ăsta e un popor curios. Bărbaţii au un fel de a arăta că-i doare-n fund de totul, care vă face poftă să vă aşezaţi pe jos aşteptând sfârşitul lumii, fumând şi visând femei grozave la soare. Dacă femeile nu sunt toate regine alt frumuseţii, bărbaţii dimpotrivă, au nişte moace de zei din Olimp.

Mă instalez la o masă din fundul sălii, după ce mi-am agăţat impermeabilul şi pălăria în cuier. Continuu să

privesc muşteriii. Observ că bărbaţii poartă haine colorate al căror spate e din lână, iar partea din faţă, din catifea; în general sunt roşii şi verzi sau galbene şi albastre, fiindcă amicii care locuiesc în cizmă n-au în mod deosebit simţul discreţiei.

Va trebui să-mi ofer o chestie ca asta; o s-o port la Paris când o să merg la pescuit şi o să-i epatez pe amici.

Chelnerul se apropie de mine. Are o mutră de văduv neconsolat; mi-l închipui mai lesne înapoia unui dric decât într-un stabiliment de genul ăsta.

Am impresia că o să-mi strângă mâna plângând. Aşa că mă grăbesc să-mi aleg meniul ca să-mi treacă pofta să-i prezint condoleanţe.

— Vorbiţi franceza?

— Perfect, domnule.

— Ce este *Baccala*?

— Morun sărat.

Comand spaghetti şi rinichi milanez, fiindcă, în ce priveşte mâncărurile astea ştiu despre ce e vorba. O să-mi scot pârleala cu pastele făinoase care sunt excelente de cealaltă parte a Alpilor.

Mă alimentez liniştit. Pentru moment, Tacaba a dispărut. Poate i s-a făcut foame văzându-mă că citesc meniul şi s-a dus să-şi cumpere un sandvici. Se poate să-mi pregătească şi un mic recital de Luger care n-o să fie un fleac. Se pare că dragul de el poate de la distanţa de cincizeci de paşi să-i radă urechea unui tip fără măcar să-i deranjeze favoriţii. Orice ar fi, îmi expediez nişte spaghetti, franco de port şi de ambalaj... Félicie m-a învăţat întotdeauna că a-ţi umple convenabil stomacul e una dintre cele mai frumoase obligaţii umane.

Vinul de Chianti nu e rău. Are un uşor gust de piatră caldă, care nu-i deloc neplăcut. Aş bea o cisternă fără să-mi dau seama. Îmi lichidez sticla ca să pot examina în voie eticheta de pe fund, după care gust o îngheţată napolitană extra. Şi aprind o ţigară ceva mai subţire decât coloana Vendôme.

Aşa, viaţa e desăvârşită, iar băiatul care ar veni să

mă smulgă din beatitudinea mea ca să-mi spună contrariul ar fi tot atât de bine primit ca un încasator de la gaze ce ar suna la uşa unui domn care tocmai îi explică logodnicei sale primele elemente ale vieţii conjugale.

Înţelegeţi?

Bun.

În curând o să fie ora nouă şi e tot atâta lume pe sub arcade. Nu mă satur contemplând mişcarea de du-te-vino; toate feţele, toate hainele astea colorate compun o sarabandă care, şi din pricina oboselii călătoriei, mă vrăjeşte literalmente.

Deodată mi se pare că am o halucinaţie: privirea mi s-a pironit pe un tip care iese din restaurant, grăbit, şi lucru nemaipomenit, am impresia că tipul în chestiune sunt eu. Deoarece, din fericire, materia mea cenuşie funcţionează cu viteza unui avion cu reacţie, realizez că asemănarea nemaivăzută provine pur şi simplu din faptul că javra asta mi-a şterpelit impermeabilul meu grozav şi pălăria-acvariu. Încep să rag ca un măgar căruia i s-a dat să mănânce ardei iute. Răstorn scaunul şi mă reped afară urmărit de chelnerul-cioclu care agită o hârtie lătrând:

— *Il conto*! *Il conto*!

Îmi spun că dacă nu plătesc nota imediat, toată populaţia din Torino o să-mi sară în spinare şi o să mă facă terci. Aşa că, fără să mă opresc din alergat ca să nu-l pierd pe individul meu din ochi, scot o bancnotă de o mie de lire şi i-o întind chelnerului. Ca prin farmec, tipului i se taie răsuflarea şi descoperă că nu-l mai ţin picioarele ca să-mi dea restul. Călătoria începe bine! După ce mi-am dat seama că au pus un ucigaş plătit pe urmele mele, iată că un italian găseşte impermeabilul meu pe gustul lui. Ce ţară!

Hoţul şi-a dat seama că mă joc de-a poliţia. Aşa că a luat-o la fugă. Fugă nu-i cuvântul potrivit, a început să meargă repede, ar trebui să spun. Şi ce bine cunoaşte locurile, ghitaristul ăsta! O ia pe străzi prost luminate, traversează intersecţiile cele mai aglomerate. Se face nevăzut înapoia arcadelor. E un tip priceput, dacă nu-i dau

zor o să rămân ţuţ în ce priveşte recuperarea bunului meu.

Tocmai ajung la capătul unei străzi. Scot un răget, şnapanul a dispărut; în împrejurimi sunt tot atâţi tipi în impermeabil câţi aligatori sunt într-o prăvălie de vopsitor-curăţitor. M-am lăsat trombonit ca o fecioară.

Mă opresc din respirat şi de îndată ce mi-am recăpătat răsuflarea încep să mă înjur cu sete. Îmi dau o grămadă de nume care nu sunt toate în dicţionar. Dacă domnul Larousse m-ar auzi şi-ar spune că ceaslovul lui e cam rămas în urmă.

Deodată închid pliscul şi ciulesc urechea. Un zgomot foarte special a răsunat în vecinătate.

Genul ăsta de zgomot, vă garantez eu, e un foc de pistolet cu ţeava tăiată, fără nicio îndoială. În materie de armurărie şi de balistică ştiu o grămadă de chestii. Sunt de părere că locul ăsta e nesănătos şi că trebuie să fiu cu ochii în patru.

Mergând pe lângă pereţi mă îndrept în direcţia de unde s-a auzit împuşcătura. Parcurg aşa câţiva metri, în umbră şi descopăr brusc sub un portic corpul unui individ.

Îmi scot lanterna stilou şi îndrept fascicolul de lumină spre tipul întins pe jos. Îl recunosc, e hoţul meu, e mort cum nu se mai poate: a primit un glonţ în plină moacă, trebuie să fie de 9 mm. Fiindcă mutra i-a explodat ca o nucă de cocos veche, scoasă din uz. Impermeabilul meu e roşu de sânge, iar creierul tipului e în pălăria mea. Hotărât lucru, n-o să cresc niciodată peştişori în ea.

Reflectez intens, puteţi să mă credeţi şi ajung la o concluzie plină de sens: Tacaba avea ordin să-mi încheie conturile de sfârşit de an cu un glonţ bine administrat. Hoţul meu l-a înşelat din pricina impermeabilului şi a pălăriei uşor de reperat; în întuneric, asasinul s-a înşelat (din fericire pentru fiul lui Félicie), iar hoţul a încasat-o.

Asta ca să vă dovedesc că un lucru dobândit pe căi necinstite nu aduce folos niciodată, după cum repeta bătrânul meu învăţător.

Dacă mutra asta de trei parale n-ar fi avut ideea să-şi ofere ţoalele mele, poate că acum sta comod la *Café*

Piémontais în loc să fie ucis pe treptele astea. Ar asculta-o pe tipa bine de adineauri cu repertoriul ei. Ar privi picioruşele ei care constituie cea mai frumoasă pereche de picioare din Torino.

Dar acuma are capul larg deschis ca Galeriile Lafayette într-o zi de vânzare-reclamă, şi pare gata-gata să juiseze.

Capitolul 2
DE DATA ASTA NU

Există indivizi marcaţi de destin: cunosc unul. În intimitate îi spun Bibi. În lumea asta sunt derbedei născuţi să măture trotuarul, alţii să vândă banane, iar alţii să manevreze puşti automate cu repetiţie. E multă vreme de când, peste tot pe unde trec, natura se transformă în cimitir.

Mă uit cu milă la sărmanul dobitoc care a fost asasinat şi dispar urgent în direcţia hotelului meu.

Ajung în cameră, trag zăvorul şi mă întind pe pat ca să reflectez convenabil.

Poate că ar fi timpul să vă pun la curent un pic în legătură cu afacerea care a motivat deplasarea mea în Italia. Presupun că sunteţi toţi o gaşcă de nătărăi, care duc o viaţă liniştită şi că vă pricepeţi în materie de spionaj aproape la fel ca mine în cosmografie; cu toate astea, pentru cei care n-au creierul din iridium, trebuie să dau câteva explicaţii.

Iată-le:

La începutul lunii iulie, o bandă organizată a furat la Paris nişte planuri privind o nouă utilizare a energiei atomice. Afacerea a fost ţinută cu grijă în secret, consiliul de miniştri apreciind că francezii, de prea multă vreme sunt consideraţi nişte neghiobi. Totuşi, ea este extrem de gravă.

O anchetă rapidă a serviciilor speciale a dovedit că lovitura fusese realizată de o bandă compusă din cele mai mişto specimene de gangsteri care au ţinut vreodată vreun puşcoci în mână din Europa şi America. S-a dovedit că nenorociţii ăştia s-au cărat în Italia şi că la Roma

intenţionează să poarte negocieri cu nişte puteri străine ca să le vândă rodul furtului lor.

Întrucât se consideră că junele San-Antonio nu e prea stângaci, pe mine m-au expediat dincolo de Alpi ca să încerc să limitez pagubele.

Guvernul francez a intrat în contact cu Ministerul Afacerilor Externe al Italiei ca să-i solicite sprijinul. Acesta a promis să-mi acorde un concurs total. Însă, în pofida acestei promisiuni, sunt hotărât să acţionez singur, fiindcă evenimentele au dovedit întotdeauna că dacă macaronarii sunt tari la mandolină, în cazuri foarte grave e mai bine să te bazezi pe un sutien decât pe ei ca să te susţină.

Şefii mei mi-au explicat că patria contează pe mine, şi mi-au servit o grămadă de palavre tricolore, dar, dincolo de salata lor, am înţeles că dacă nu obţin victoria, n-am decât să mă prezint la serviciul de drumuri al primăriei ca să fiu evacuat odată cu gunoaiele într-un loc unde se produc îngrăşăminte.

Până acum, am făcut o descoperire: banda pe care o urmăresc a fost informată cu privire la prezenţa mea în Italia şi a hotărât să-mi elibereze un bilet dus simplu la cimitirul Père-Lachaise.

Situaţia se prezintă prost, sunteţi de acord? Credeam că sosesc pe vârful picioarelor şi când colo, sunt aşteptat de artificieri. Din fericire, dispun de un răgaz. Într-adevăr, Tacaba, la ora asta, trebuie să fie convins că sunt pe drumul spre purgatoriu. E vorba deci de a folosi această iluzie provizorie.

Pun mâna pe mersul trenurilor şi-l consult iute. Descopăr că e un tren spre Roma peste o oră şi sunt convins că ucigaşul meu o să-l ia.

Chestiune de deducţie şi psihologie. Într-adevăr, care e prima grijă a unui tip care-l răceşte pe altul? Să se ascundă, punând cel mai mare număr de kilometri între cadavru şi el. Deci, individul se pregăteşte să plece din Torino şi să se ducă la banda lui de la Roma.

Pot avea încredere în raţionamentul meu.

În doi timpi şi trei mişcări, bagajele mele abia

desfăcute sunt din nou gata de drum. Îi explic hotelierului că sunt prea multe insecte neomologate sub pătură şi că prefer să mă evacuez.

Se înfurie şi mă asigură că „signorele a spuso lucruri care sono ruşinos.”

Deschid uşa fără să mai aştept sfârşitul litaniilor lui.

•

Amintiţi-vă să sunt un tip dat dracului. Dovadă e faptul că deşi trenul de Roma e plin, izbutesc să obţin o cuşetă. Nu fiindcă aş ţine prea mult la comoditate, dar îmi spun că o să fiu mai puţin văzut într-un vagon de dormit decât într-unul obişnuit. Funcţionarul de la ghişeu căruia îi cer *una carozza con letti per Roma,* întrebându-mă dacă micul meu manual de conversaţie în italiană nu mă aruncă înăuntru, îmi răspunde că e complet. Numaidecât încep să-mi storc mintea ca să aflu cum să-i explic nătărăului ăstuia că n-a existat niciodată tren plin pentru San-Antonio. Însă îl privesc şi constat imediat că unghiul lui facial nu-mi place; am tot atâtea şanse să mă înţeleg cu aparatul ăsta distribuitor, cât are mecanismul de aprindere a brichetei cu o jumătate de livră de sare nerafinată. Nu mai insist şi mă adresez unui tip care, judecând după galoane, trebuie să fie general în Honduras; asta pică bine, fiindcă e vorba de sub-şeful gării. Îi arăt o bancnotă de cinci sute de lire şi, ca prin farmec, începe să vorbească în franceză. Profit de asta ca să-mi scot legitimaţia şi atunci e un delir, vajnicul om îşi scoate chipiul, ceea ce-mi îngăduie să constat că e chel ca un cărăbuş. Îi spun că dacă-mi poate obţine o cuşetă, îi ofer în schimb bancnota pe care o ţin în mână, simpatia mea şi un flacon de *Lactene* ca să-i crească iarăşi părul.

Adaug că, în caz contrar, o să încep să sparg tot şi că taifunurile din Jamaica sunt fleac în comparaţie cu furiile mele.

Aţi ghicit şi, de altfel, v-am spus mai sus, după cinci minute sunt instalat într-un vagon de cuşetă.

Ceea ce vă arată limpede că nu trebuie niciodată să te dai învins şi că neghiobii care cred în afirmaţiile unui

funcţionar de ghişeu sunt tocmai buni să mănânce fidea cu apă şi să-şi plătească impozitele.

Îmi scot pantofii şi-mi pun papucii din piele cu talpă de cauciuc; după care îmbrac în locul hainei o haină de casă, îmi deznod cravata şi-l sun pe însoţitorul vagonului. Îl măsor dintr-o privire şi hotărăsc că îngeraşul ăsta nu-i prost deloc: ochii îi sclipesc maliţios şi lacom; e o vrăbiuţă care se pricepe ca nimeni altul să ia bacşişuri. Observ că are mâinile în formă de cupă.

— Ascultă, bibicule, îi spun, bănuiesc că, dată fiind funcţia ta, vorbeşti mai multe limbi?

— Vorbesc opt limbi.

— Mai mult decât am nevoie pentru folosinţa mea personală, frumosule. De vreme ce te exprimi în franceză ai dreptul la toată stima mea.

Se înclină.

— Uite ce vreau de la tine, continuu eu; am zărit pe peron, la plecare, pe un vechi prieten al meu. În aglomeraţie l-am pierdut. Tot ce ştiu e că se află aici şi că am cinci sute de lire pentru tine dacă mi-l găseşti.

— La dispoziţia dumneavoastră.

— O.K.

Şi-i fac portretul vorbit al lui Tacaba. Hotărât lucru, ar fi trebuit să mă lansez în literatură, fiindcă în ceea ce priveşte descrierile, cam pe aici sunt. Dacă însoţitorul de vagon nu izbuteşte să găsească personajul cu semnalmentele pe care i le dau înseamnă că mexicanul meu s-a ascuns în rezervorul de la toaletă. Îi recomand să nu-i spună nimic lui Tacaba, fiindcă vreau să-i fac, cum s-ar spune, o mică surpriză. Tipul pleacă, iar eu aprind o ţigară turcească. Mi-e cu neputinţă să vă spun în ce fel voi conduce operaţiunile. Nu am idei preconcepute şi mă las în seama simţului meu înnăscut de a improviza.

Cinci minute mai târziu, băiatul se întoarce. După zâmbetul lui, ghicesc că a câştigat cele cinci sute de lire şi, într-adevăr mă anunţă că „prietenul” meu e în vagonul următor în compartimentul 9.

— Bibicule, îi spun, eşti un tip bun la toate fără nicio

pregătire. Uite banii promişi la care adaug încă o sută, fiindcă o să-mi împrumuţi chipiul tău pentru o clipă.

Îşi scoate chipiul amuzându-se fiindcă ghiceşte că o să-i joc o festă drăguţă vechiului meu prieten, Tacaba. Şi nu se înşală prea mult fiindcă, în ce priveşte festa drăguţă, o să fie o festă drăguţă, v-o pot garanta eu pe hârtie timbrată.

Chipiul lui îmi vine de minune, mulţumită lui trebuie să semăn cu un ofiţer din marina albaneză. Cu haina mea de casă roşie, într-adevăr parcă sunt îmbrăcat în uniformă.

Cred că o să meargă bine. Schimb vagonul repede. Nu-i nimeni pe culoarul lui Tacaba. Îmi scot ghidul din buzunar şi caut cuvântul controlor, în italiană se spune „controllore", nu-i deloc greu. Îmi pun cartea la loc şi apuc Lugerul. E un prieten bun care nu bombăne niciodată când îl pun la treabă. Mă opresc în faţa compartimentului nr. 9 şi bat uşor de două ori sec, în maniera imperativă a controlorilor.

Înapoia uşii o voce răguşită mormăie o întrebare în americăneşte.

— *Controllore,* zic eu cu multă siguranţă.

Aud trăgându-se zăvorul; uşa se întredeschide. Simt privirea întunecată a lui Tacaba îndreptată spre mine. Pentru mai multă siguranţă, stau în profil. Încrezător văzându-mi ţinuta, puiul de târfă deschide larg uşa. E în cămaşă.

Repet: *Controllore*! pe un ton încăpăţânat, care o ca o invitaţie. Docil, Tacaba se întoarce pe călcâie ca să-şi ia haina agăţată în fundul compartimentului. Nu pierd nicio clipă şi apucându-mi puşcociul de ţeavă îi trag o lovitură cu patul armei în cap. Mexicanul scoate un icnet uşor, de parcă ar fi înghiţit un sâmbure de cireaşă şi îşi împrăştie cele o sută douăzeci de kilograme pe covor; sunt silit să-l trag un pic de picioare ca să pot închide uşa.

Până aici merge foarte bine… Cel puţin pentru mine.

•

De îndată ce am scotocit boarfele ucigaşului meu şi i-am luat pistolul, încerc să-l reanimez. Nu-i uşor, fiindcă i-

am administrat o doză bună de somnifer. Trebuie să-i arunc cu putere în faţă nu mai puţin de trei pahare cu apă ca să se hotărască să deschidă ochii.

Mă recunoaşte de îndată şi sare în sus de parcă s-ar fi aşezat pe un cuib de viespi.

— San-Antonio, bâiguie el.

— El însuşi, răule. Ţi-am luat piuitul, nu-i aşa? Credeai că m-ai omorât, sărmane nemernic. Dar sunt rezistent ca Rasputin, aşa că îţi dai seama…

Se aşază în capul oaselor.

— Nu te enerva, îl sfătuiesc, mai degrabă priveşte ce jucărie drăguţă am în mână. Cu asta am potolit şi pe alţii mai năbădăioşi ca tine.

Se pare că discursul meu nu-i place. Mă priveşte cu ochi atât de fioroşi, încât, în comparaţie cu ei ochii unei himere medievale par blânzi ca ai unei căprioare. Îmi spun *in petto* că trebuie să fiu cu ochii pe urâtul ăsta, dacă nu vreau să-mi joace vreo festă nasoală din cele al căror secret îl deţine.

— Stai rezemat de perete şi nu te zbânţui prea mult. Dacă ai ghinionul să ridici fie şi degetul mare de la piciorul stâng, îţi trag una în plină mutră acolo unde doare. A priceput? Şi acum e simplu, o să-mi dai doar nişte informaţii despre banda pentru care lucrezi.

— Dacă te bazezi pe asta, caraliule, rânjeşte animalul, poţi aştepta mai curând ca Papa să facă turul Franţei pe bicicletă.

— O, ba nu, dragule.

— O, ba da, răspunde el făcând băşcălie.

Sincer, mă admir pentru că îmi pot stăpâni reflexele. Dacă n-ar asculta, Tacaba ar semăna cu un butoi de cârnaţi. Simt că îmi urcă muştarul la nas şi fiţi siguri că e foarte tare. Mă străduiesc să zâmbesc ca să-i dau încredere şi deodată îi trag un şut în vârful bărbiei. Imediat, cade din nou în nesimţire.

— Scuză-mă, îi spun, trebuia să te expediez pentru o clipă în ţara visurilor ca să am libertate de mişcare.

Tot vorbind, iau curelele de la valiza lui şi le folosesc

ca să-i leg picioarele şi mâinile. Aşa o să pot avea o explicaţie, o dată pentru totdeauna cu gorila asta. Când micul exerciţiu s-a sfârşit, aprind o ţigară – tot turcească – şi-l aştept să-şi recapete luciditatea, ceea ce nu întârzie prea mult.

— Hotărât lucru, îi spun, ai tărtăcuţa din celuloid. Când te vede omul are impresia că i-ar trebui un tanc să te răstoarne şi când colo, o lovitură de papuc te face mototol.

Tipul deschide larg moara de răgete şi începe să mă pună la curent cu sentimentele lui faţă de mine. Îmi face revelaţii asupra originii şi viitorului meu şi găseşte nume până acum necunoscute ca să mă califice. Îl las în pace trăgând din capătul de carton al ţigării. Când un tip are prea multă fiere adunată, trebuie să-l laşi să şi-o reverse dacă vrei să scoţi de la el pe urmă cuvinte raţionale. După un sfert de oră şi-a epuizat vocabularul şi imaginaţia.

— Bine, zic eu calm, ai terminat de făcut inventarul. Acum e rândul meu să joc. Ştii că sunt încăpăţânat. Nu-s eu omul care să-ţi ascundă că mă ocup de afacerea planurilor furate de la Paris. Sunt destul de bine informat cu privire la bandă fiindcă ştiu că intenţiona să le negocieze la Roma. Bănuiesc că a aflat că sunt pe urmele ei şi că te-a plătit să mă lichidezi de la intrarea în Italia. Tu te-ai înşelat un pic şi ai demolat un sărman hoţ de trei parale care-mi furase pardesiul. Asta ca să te liniştesc în ce priveşte precizia la tir. În sfârşit, firea omenească e egoistă, prefer ca altul să fi încasat glonţul tău, asta-mi îngăduie să trăiesc şi să-ţi propun târgul următor: sau răspunzi la întrebările mele şi pun să te închidă în gara Genova pentru furt de bagaje, sau taci şi atunci folosesc metode tari. Adaug că în cazul când ele nu dau rezultat, pun să te închidă pentru omor. Vezi că sunt de treabă şi e momentul să profiţi, crede-mă.

Îl ridic şi-l aşez pe cuşetă. Mă aşez prietenos lângă el, iar cine ne-ar vedea ne-ar lua drept amici.

— Ce zici?

Întoarce capul spre mine, mă priveşte în ochi şi mă scuipă în obraz.

Nu-mi trebuie mai mult ca să mă hotărăsc. Îi apuc degetul mic de la mâna stângă şi i-l rup dându-l peste cap. Tacaba scoate un ţipăt care trebuie să fie auzit până la strâmtoarea Behring.

Însoţitorul vagonului ciocăneşte imediat în uşă iar eu îi deschid având grijă să-l maschez pe Tacaba care se tăvăleşte de durere în cuşetă, mă prefac beat şi intonez *Grenadierul din Flandra.*

— Whisky! urlu.

Tipul se înclină şi se cară. Se întoarce după o clipă cu o sticlă pătrăţoasă. Sar pe ea ca un tigru bengal pe un antricot pane. Plătesc şi încep iarăşi să cânt ca să acopăr gemetele victimei mele. De îndată ce rămânem singuri desfund sticla şi-mi administrez o porţie mare. Trebuie să vă mărturisesc că sunt hipersensibil, mi-e groază de suferinţa altuia, mai cu seamă când eu sunt cel ce a provocat-o, din obligaţie.

— Poftim, îi spun, trage şi tu o duşcă, asta o să-ţi ridice moralul.

De data asta nu mai face pe grozavul. Fiindcă are mâinile legate, desfac un pic cureaua ca să poată bea.

O să vedeţi că trebuie să-ţi măsori gesturile mărinimoase şi că nu întotdeauna e indicat să faci pe bunul samaritean. Derbedeul meu ia sticla şi-i potriveşte gâtul la gura de sub nas. Îi privesc satisfăcut că bea, tocmai îmi spun că Whisky-ul o să-l biciuiască şi o să-l aducă poate la sentimente mai bune. Am dreptate în ce priveşte prima supoziţie, dar pardon, mă înşel în privinţa celei de-a doua. Iată-l pe nufărul ăsta de W.C. că ia brusc sticla de la buze şi mi-o azvârle drept în cap. Mă pocneşte la fix în creştetul scăfârliei şi instantaneu am impresia că *Empire State Building* mi-a căzut pe tărtăcuţă. N-am timp să-mi revin, că gorila e peste mine. Face în aşa fel încât îmi trece în jurul gâtului cureaua cu care-i sunt legate încheieturile pumnilor. Şi strânge, nu glumă! Limba îmi iese din gură lungă cât covorul care se pune pe aleea centrală de la Notre-Dame într-o zi de *Te Deum.* Simt că sângele mi se blochează în cap. Mă sufoc. Încă vreo câteva

secunde şi sunt mort. Ar trebui să pot reacţiona, mi-o repet din toată puterea; dar cum? Nervii sunt ca un *chewing-gum* mestecat vreme de trei luni, iar muşchii îmi sunt ceva mai puţin duri decât bumbacul hidrofil. De data asta o să-mi pierd cunoştinţa, mă sforţez să mai rezist şi simt în ceafă răsuflarea horcăită a lui Tacaba.

Ei drăcie! Degetele mele îşi amintesc că strâng un faimos Luger. Dacă mai pot trăi câteva secunde, nu-i nimic pierdut. Cu mişcări fantomatice îmi duc mâna la spate. Pipăi stângaci cu vârful ţevii pistolului corpul lui Tacaba şi apăs pe trăgaci, un val de aer dă năvală în gâtul meu rănit, în plămânii mei goi. Simt o amorţeală. Fac câţiva paşi înainte şi mă agăţ de lavabou. Horcăi, simt fiori în şira spinării, tâmplele îmi zvâcnesc violent, iar prin faţa ochilor văd străluciri violete şi roşii.

De îndată ce-mi pot îngădui o mişcare, deschid robinetul şi-mi cufund capul în chiuvetă. Oh! Ce grozavă e apa asta, în pofida gustului ei de ţeavă! Îmi revin şi mă întorc să văd ce-i cu Tacaba.

Credeţi-mă, nu arată strălucitor. E în genunchi şi îşi ţine abdomenul cu amândouă mâinile. Mutra îi e lividă, iar transpiraţia i se prelinge pe frunte.

— M-ai făcut marţ, caraliule, mormăie el.

— N-aveai decât să nu te joci de-a soldăţelul, îi spun. Cu toate că ai încercat să mă cureţi la Torino, eu ţi-am făcut o propunere cinstită.

— Mi-e şi mie frică.

— Şi încă cum, bătrâne!

Sughiţe.

— San-Antonio, trage-mi un glonţ în mutră, sufăr prea mult.

Şovăi, nu ştiu dacă trebuie să-i îndeplinesc dorinţa.

— Ascultă, îi spun hotărându-mă brusc, mai pot face asta pentru tine. Dar fii drăguţ şi dă-mi o indicaţie cu privire la bandă. În sfârşit, banda asta nu-i patria ta, din cauza ei dai în primire acum, nu uita asta.

O ceaţă îi acoperă privirea.

— Nu poţi… nu poţi să pricepi… Ţin la ea…

— La cine, ea?

— La Else.

— Cine e Else?

— Numărul 1... Ea... o să te cureţe... oricât de San-Antonio ai fi...

Deodată faţa i se schimonoseşte, iar privirea îi devine fixă. Nu mai e nevoie de al doilea glonţ. Tacaba a dat în primire. Corpul îi alunecă de-a lungul cuşetei. Iar capul îi răsună lovindu-se de peretele compartimentului.

Îmi pun din nou pistolul în toc, adun sticla de whisky şi storc cele câteva picături care mai rămăseseră în fundul ei. După care ies. Pe culoar îl întâlnesc pe însoţitorul de vagon şi îi restitui chipiul de amiral.

— Ne-am amuzat bine, îi spun.

Capitolul 3
LUME CIUDATĂ

Aştept Genova. În depărtare, luminile portului scânteiază asemeni Căii lactee în luna iulie. Mă îmbrac şi-mi iau valiza. Trebuie s-o şterg pe vârful picioarelor dacă nu vreau să mă înhaţe carabinierii la cotitură. Nu uit că sunt într-o ţară străină şi că insigna mea n-ar mulţumi poliţia italiană dacă ar avea fantezia să mă aresteze pentru uciderea lui Tacaba. Dacă vreun însoţitor de vagon sau controlor ar descoperi corpul gangsterului, nu mă îndoiesc că imediat, cercetările s-ar orienta spre junele San-Antonio. Şi ca să nu vă ascund nimic, n-am interes să mucezesc câteva zile în temniţele italiene, mai ales că timpul mă presează.

Profitând de absenţa momentană a însoţitorului meu, schimb vagonul şi străbat din nou trenul. Traversăm un tunel lung şi ajungem la Genova. De îndată ce trenul intră gară săr pe peron şi mă pierd în mulţime.

Mi-am schimbat planurile. În loc să mănânc, o să mă duc să fac nani frumos într-un *albergo* valabil şi o să iau avionul spre Roma mâine dimineaţă.

•

A doua zi de dimineaţă, proaspăt ras şi dându-mi ifose, îmi fac intrarea la şeful italian al supravegherii

teritoriului.

E un domn bătrân foarte bine, care seamănă cu contele Sforza. N-are mai mult păr pe cap decât o chiflă, dar în schimb poartă mustaţă şi barbişon alb. Are privire inteligentă, maniere frumoase şi simt că e francofil doar după felul în care mă priveşte.

Îi strecor sub nas scrisoarea mea de recomandare. O parcurge superficial.

— Ştiu, spune el, am primit un cablo de la Paris.

Se trage de bărbiţă parcă pentru a-şi da seama dacă nu i-am pus una falsă în timp ce dormea.

— Afacere penibilă, adaugă el.

Ce vorbeşti! După puţinele lucruri care mi s-au spus, naţiunea care va moşteni invenţia va avea un atu nostim în caz de şucăr general.

Îl pun la curent cu discuţiile mele cu Tacaba.

— Dacă o să auziţi vorbindu-se că s-a găsit un cadavru în trenul Torino-Roma nu-l daţi la obiecte pierdute, e al meu.

Şeful zâmbeşte.

— Ah, franţujii ăştia! şopteşte el cu tandreţe.

Îi tai brusc entuziasmul.

— De acord, spun, sunt grozavi, dar mai trebuie să-şi suflece şi mânecile. Cred că sosesc tocmai la timp. Tipii pe care-i urmăresc pesemne că nu şi-au negociat încă prada, fiindcă nu le-ar fi păsat că vin şi nu l-ar fi trimis pe american în întâmpinarea mea.

— Într-adevăr.

— Tot jocul constă în a interveni brutal. Pentru moment ei încă nu ştiu ce s-a întâmplat cu gorila lor de serviciu, aşa că pot spera să-i iau prin surprindere. Aveţi vreun indiciu?

Bărbosul ridică receptorul şi începe să vorbească; pare excitat, cred că l-am dopat cu purtările mele bruşte.

Pune la loc receptorul şi începe din nou să-şi facă de lucru cu barbişonul; pare să ţină de el. Pariez că noaptea şi-l înveleşte în hârtie de mătase.

Scot o ţigară din buzunar şi mi-o aprind.

Interlocutorul meu nu mai vorbeşte, iar eu nu risc să deschid gura. Când un tip cu barbişon se gândeşte înainte de a vorbi, înseamnă, cu siguranţă, că n-o să-ţi toarne ultimul banc cu Marius şi Olive. Pesemne că e pe cale să-şi catalogheze gândurile şi să le alinieze pe pachete de câte zece în centrala lui.

Când ajung la jumătatea ţigării, contele Sforza se trezeşte.

— Un uomo o se vină, declară el, e cel mai importante indicatore al nostru. Un băiat foarte preţiozo, cunoaşte bine mediile interlope di Roma şi chiar şi altele. Controlează toate bordelurile din oraş. Nu me adresez lui decât în marile ocazii. Spero che ne va fi de folos.

— Sper şi eu, îi replic, fiindcă, până acum rezultatele mele sunt vax.

Îmi pune câteva întrebări despre viaţa la Paris şi mă întreabă dacă mai sunt fete frumoase la Tabarin.

Îl asigur că da, şi-i spun că îşi poate reţine bilet pentru oraşul lumină dacă vrea să se amuze, fiindcă între Montparnasse şi Sacré-Coeur nu lipsesc tipele bine.

— Faceţi-mi piacere şi veniţi la cină la mine deseară, îmi propune el.

Invitaţia e rezultatul unei firi bune, însă o refuz.

— În seara asta, poate că o să fiu într-un sertar la morgă. Dacă n-o să fiu, sunt şanse să mă gândesc la altceva decât la o cină în lumea bună. Dacă vreţi, o să mai vorbim de asta peste câteva zile.

Se înclină curtenitor.

— Cum doriţi.

S-a adunat în scrumieră o grămăjoară drăguţă de mucuri când un agent în uniformă îl introduce pe tipul pe care-l aşteptăm.

Acest gigolo pare un dirijor cubanez. E înalt ca un general, slab ca un deschizător de conserve şi brunet ca negusul. Are ochi strălucitori şi dinţi de carnasier, albi ca în reclamele de pastă de dinţi. E limpede ca lumina zilei că tipul n-are probleme să pună mâna pe pipiţele cele mai bine înzestrate cu rotunjimi, pesemne că-şi reînnoieşte

şeptelul cu o uşurinţă grozavă.

Şeful îi întinde mâna, arătându-i noului sosit o cordialitate nu lipsită de oarecare consideraţie.

Apoi întorcându-se spre mine:

— Vi-l prezento pe Luigi Sorrenti. Comisarul San-Antonio din serviciile secrete franceze, completează el pentru auxiliarul său secret.

Îi întind mâna lui Sorrenti. Descopăr că are mâinile reci, ceea ce e semn de hotărâre. Bănuiesc că nu-i uşor s-o scoţi la capăt cu macaronarul ăsta.

— Încântat, declară el într-o franceză impecabilă.

— Puteţi să-i prezentaţi lui Sorrenti afacerea, mă sfătuieşte şeful.

Ce risc? Amănunţit îi fac interlocutorului nostru istoricul problemei. Mă ascultă sobru, mulţumindu-se să dea din cap ca să arate că urmăreşte perfect explicaţiile mele.

— Înţelegeţi, îi spun ca să închei, nu am contact cu banda şi nu cunosc Roma. Lucrul de care am nevoie e un indiciu, oricât de fragil ar fi, de fapt de un punct de pornire logic.

— Desigur, admite el, n-aş vrea să vă stârnesc o falsă bucurie, dar vă pot spune că-l cunosc, sau mai degrabă, că-l cunoşteam pe Tacaba. Săptămâna trecută reperasem un tip care corespundea portretului pe care l-aţi schiţat.

Şi adăugă câteva semnalmente.

Exclam:

— E el, cu siguranţă!

— Perfect, omul ăsta frecventa o cafenea pe o străduţă lângă Piaţa Vittorio-Emmanuelle II. A bătut un consumator, nu ştiu din ce pricină; era o ceartă de beţivi. Eram şi eu acolo, mi-a atras atenţia faptul că a şters-o, deşi era învingător, de îndată ce patronul a spus că o să cheme poliţia.

Scot un carnet din buzunar.

— Vreţi să-mi notaţi adresa localului…

Se execută cu bunăvoinţă.

— Ăsta-i singurul pot pe care mi-l puteţi da?

— Da. Vă dau adresa mea în cazul în care aveţi nevoie de mine.

— *All right.* Nu cunoaşteţi vreo frumuseţe numită Else?

— Cum aţi spus?

— Else.

Face un gest de neputinţă.

— Nu, îmi pare rău, e un prenume englezesc?

— Mai curând scandinav… dar nu înseamnă nimic.

Mă ridic şi-i spun şefului poliţiei:

— Fiţi bun şi daţi dispoziţie să se fotografieze faţa lui Tacaba. Spuneţi-le specialiştilor să-l facă cu ochii deschişi şi să-l repare un pic, astfel încât să pară o fotografie de identitate.

— Am înţeles.

Contele Sforza îmi face semn să aştept. Deschide un sertar al biroului şi scoate o hârtie plină de ştampile pe care scrie ceva.

— Poftim, spune el, întinzându-mi-o, cu asta puteţi obţine de la orice serviţio de poliţia, tot ajutorul ce va fi necesar. Unde să vă trimit fotografiile?

Mă întorc spre Sorrenti.

— Aveţi vreun hotel bun să-mi indicaţi?

Tipul reflectează.

— Duceţi-vă la *Imperator* şi spuneţi că veniţi din partea mea.

— Mulţumesc.

Ies din localul poliţiei fluierând *Marşul turc*, ceea ce, la mine, e un semn de vădită satisfacţie.

•

La ora două după-amiază pornesc la treabă. Tocmai am mâncat o oală de macaroane grozave, pentru care ai avea de ce să te angajezi într-o uzină de paste făinoase până la judecata de apoi. Şi mă simt în formă.

În ce mă priveşte, doar la gândul că în oraşul etern există o haită de tipi care râvnesc să-şi facă din pielea mea un covoraş de pus în faţa patului, mă simt vioi ca o iepşoară căreia i s-a dat să bea şampanie. Trec pe la hotel

şi am satisfacţia de a găsi fotografia lui Tacaba. Trebuie să recunosc că fotograful îşi cunoaşte meseria temeinic, fiindcă a ştiut să dea mutrei gorilei ceea ce, împreună cu frumuseţea, îi lipseşte cel mai mult acum: viaţa. Vâr fotografia în portofel şi îmi dau semnalul de plecare. Direcţia? Piaţa Vittorio-Emmanuelle II.

Nu-mi fac prea multe griji ca să descopăr cafeneaua unde Luigi pretinde că l-a zărit pe Tacaba.

E un local mic eu o înfăţişare modestă. Închipuiţi-vă o sală mare tapetată cu roşu, la intrarea căreia atârnă o perdea de perle. Nu-i nimeni la ora asta în afară de patron, un fel de hipopotam mai gras decât o supă cu brânză şi care doarme pe burtă ca pe o saltea.

Degeaba tuşesc, nu se trezeşte, trebuie să aibă aptitudini serioase pentru siestă.

Mă hotărăsc să strig tare.

— Hei, signore!

Dar nu se mişcă. Mă pregătesc să-l strig din nou când zăresc ceva care-i depăşeşte cu mult haina, în partea de sus a spatelui. Acest lucru nu-i altceva decât mânerul unui pumnal. Ating fruntea cârciumarului, e rece ca o îngheţată cu vanilie. Scot înjurătura cea mai voluminoasă trântită vreodată la cinci sute de metri de Vatican. Dacă aş pune mâna pe crocodilul râios care i-a eliberat tipului abonamentul pentru purgatoriu, l-aş pocni până când, pe lângă el un calcan ar părea mai gras ca o barcă pneumatică.

Trec în camera din spatele salonului: nimeni.

Cel mai bine ar fi să anunţ poliţia, însă îmi vine altă idee. Ies pe trotuar şi fac semn unui puşti care vine în goană la mine. Adunând tot ce ştiu în materie de italiană, încerc să-i explic ce aştept de la el. Totuşi, deşi îmi pare destul de dezgheţat, nu pricepe nimic din păsărească mea. Deodată, puştiul are o idee genială:

— *Do you speak english*? mă întreabă el.

Întrucât vorbesc engleza la perfecţie rânjesc cu gura până la urechi.

— O.K.

Îi întind o carte de vizită puştiului. Am scris pe ea adresa lui Luigi Sorrenti însoţită doar de fraza asta: „Veniţi *presto* la cafeneaua pe care mi-aţi indicat-o azi dimineaţă”.

Apoi scot o bancnotă de o sută de lire, o rup în două, şi-i întind o jumătate puştiului explicându-i că cealaltă jumătate o să fie a lui când o să ducă la destinaţie cartea de vizită. Am învăţat să fiu neîncrezător.

Aşteptând sosirea lui Sorrenti, destup o sticlă de Martini, deşi nu e tocmai ora aperitivului, şi îmi stropesc tubul digestiv. Îmi spun că ancheta nici nu a început şi sunt deja trei cadavre de pus la rece. Când vă spuneam, că pe unde trec lumea se transformă în cimitir.

Totuşi, mi se pare ciudată uciderea patronului cafenelei. Într-adevăr, doar Sorrenti ştia că îmi poate fi de folos, însă ar fi caraghios să deduc de aici că e amestecat în asasinat, fiindcă nimeni nu-l silea să-mi semnaleze incidentul cu cearta din local. Nu, de data asta, cred că e o coincidenţă. Nu din pricina mea, nu ca să-l facă să nu-mi vorbească, l-au expediat pe cârciumar în ţara stafiilor, ci din alte pricini. Mă întorc în încăperea din spate şi încep să o percheziţionez. Descopăr un pistol în cutia de sare; cu excepţia lui nu găsesc nimic dubios. Mă pregătesc să-mi închei cercetările, când aud zgomot de paşi în cârciumă. Arunc o privire şi ce văd? Tipa cea mai încântătoare care s-a plimbat vreodată pe sub cerul Italiei. E subţire, bine făcută, poartă o fustă albă şi o vestă ciclamen. Părul blond îi ajunge până la mijlocul spatelui.

Nici măcar nu-l priveşte pe frumosul adormit. Se îndreaptă spre tejghea cu o înfăţişare hotărâtă şi deschide sertarul casei. Îmi dau seama repede că nu banii o interesează, fiindcă îi ia cu pumnii şi-i azvârle pe jos. Tipa scoate o cutiuţă mică din fier şi se pregăteşte să o deschidă. Întrucât conţinutul cutiei mă interesează şi pe mine – sunt curios din fire – mă hotărăsc să intervin.

— Alo, frumoaso, dacă vrei foc, am eu chibrituri.

Ea tresare şi se întoarce de parcă un negustor de cărbuni ar fi vrut să vadă că ceea ce cară în corsaj nu-i artificial.

— Cine eşti? întreabă ea.

— Ascultă, scumpo, poate că sunt regele Iugoslaviei, poate că sunt un tip din Belleville, asta n-are importanţă, ceea ce contează e cine eşti tu şi ce faci după tejgheaua băiatului ăstuia cumsecade, răposat.

Nu răspunde nimic. Fata asta posedă nişte ochi albaştri de care se serveşte ca să-mi admire anatomia. Mă priveşte cu lăcomie de parcă ar vrea să-şi poată aminti cea mai mică aluniţă care-mi îmbogăţeşte faţa inteligentă.

— Ne-am înţeles, îi spun, semăn cu Jean Gabin. Dar asta nu-i un motiv ca să mă devorezi aşa. Ştii că, în fond, nu sunt un tip prea comestibil.

Ea tot nu răspunde. Rămânem fiecare de câte o parte a tejghelei observându-ne. Tăcerea e atât de mare, încât s-ar putea auzi cum sare un nasture de jartieră într-o sală de cinema.

Deodată se întâmplă ceva şi mărturisesc că rămân mască: trei focuri de pistol se aud pe îndelete ca să ai timp să le numeri. Tipa blondă a scos un puşcoci, nu ştiu de unde şi îmi distribuie gloanţele prin tejghea cu un sânge rece minunat. Nici nu clipeşte. Pare absolut încântată. Ca să fiu sincer n-am mai întâlnit niciodată o individă ca asta. Vi s-a întâmplat vreodată să folosiţi o fracţiune de secundă şi să luaţi o hotărâre? Eu nu sunt la prima încercare, totuşi, vă mărturisesc, n-am fost niciodată atât de rapid ca acum. Ceea ce îmi trece subit prin minte e următoarea observaţie: cum se face că gloanţele sirenei blonde nu mă ating? După un calcul rapid de balistică, ar fi trebuit să le primesc în stomac. Găsesc îndată explicaţia misterului: între tejghea şi mine se găseşte mortul. De acolo de unde stă, tipa nu-şi dă seama de poziţia exactă a cadavrului; asta din fericire pentru burta lui San-Antonio, astfel că cele trei gloanţe au fost interceptate de cârciumar care, hotărât lucru, e din ce în ce mai mort. Dacă o să par sănătos, donşoara o să-şi ridice poate mortierul şi o să primesc una sau două boabe în mutră, înainte de a avea timp să-mi scot arsenalul. Vă spun din nou, toate reflecţiile astea, lungi când e să le scrii, le fac pe parcursul unui

fulger. La mine instinctul comandă mai iute decât raţiunea, aşa că adopt fizionomia surprinsă a tipului care nu se aştepta la acest mic joc de societate. Apoi faţa mi se convulsionează ca sub imperiul unei mari suferinţe, scot un sughiţ de agonie cât se poate de bine imitat şi mă prăbuşesc într-o manieră spectaculoasă. Sunt foarte satisfăcut de căderea asta, dacă directorul Comediei Franceze m-ar vedea, m-ar angaja imediat.

O aud pe tipă rânjind. Îşi pune la loc puşcociul. O urmăresc cu coada ochiului; ştiţi unde-şi ţine jucăria? În poşetă, care e trucată, n-are nevoie s-o deschidă ca să scoată arma, e de ajuns să apese pe fermoar şi pistolul iese pe la capătul poşetei. Nu ştiu numele aiuritului care a inventat chestia asta, dar aş vrea să-l cunosc ca să-i spun ce părere am.

Blonda trece pe lângă mine. Nu pare nicidecum stânjenită de cele două cadavre suprapuse; e tipul de fetiţă în stare să halească un sandviş stând pe sicriul lui bunică-său. Chiar duce sadismul până acolo încât îmi arde un şut în coaste. Atunci mă hotărăsc să-i joc mica mea scenetă pentru nunţi şi banchete. Iute ca fulgerul o apuc de picior şi o răstorn lângă mine. Dintr-o lovitură cu genunchiul împing departe de ea poşeta. O ţin strâns lipită de parchet.

— Vasăzică, draga mea, îi spun, e rândul meu să dau cărţile, ce spui de asta?

Aud mişcându-se perdeaua de perle de la intrare. Mă gândesc „Ăsta-i precis Sorrenti”. Nu merg mai departe cu aprecierile pentru că am impresia că ţeasta îmi zboară în ţăndări.

Vă garantez eu: tipul care mi-a administrat lovitura asta de măciucă poate semna un contract de muncă la Villette. Şi poate menţiona şi numele meu ca referinţă.

Las totul baltă şi mă duc la plimbare printre nori.

Capitolul 4

A FOST ODATĂ UN VAPORAŞ

Deschid ochii; sub pielea capului se declanşează imediat un motor de avion şi atunci mă grăbesc să-mi cobor storurile. Pe întuneric e mai bine. Sunt în tête-à-tête

cu durerea mea şi ne dăm explicaţii cu mai multă uşurinţă în doi.

În afară de asta simt o greaţă pe care nu mi-au pricinuit-o moliile; îmi vine să cred că am înghiţit un butoiaş de apă de mare. Limba îmi e umflată şi, pesemne am fost trepanat de puţin timp, deoarece capacul meu nu-i solid defel.

Îmi iau avânt şi deschid ochii din nou. În interiorul creierului meu se produce un foc de artificii în miniatură. Pe cuvântul meu, trebuie să fiu beat fiindcă simt podeaua – sunt întins pe o podea cernită – cum pleacă înainte. Luciditatea mea s-a dus să-şi petreacă week-end-ul pe malurile Senei, fiindcă inteligenţa nu mi-e mai dezvoltată decât cea a unei pârghii. Dacă umpleţi cu varză acră o cască de scafandru, o să obţineţi cu aproximaţie capul pe care-l am în momentul ăsta.

Singurul lucru pe care-l înţeleg un pic este faptul că trăiesc şi asta mă miră al naibii. Încerc să-mi aduc aminte; nişte imagini ţâşnesc din ceaţa scânteietoare în care sunt scufundat. Revăd o mutră cu barbişon: cea a contelui Sforza, apoi un păr blond, iar simţul olfactiv revenindu-mi, evoc un parfum de o extraordinară subtilitate. Iată că memoria mea începe iarăşi să funcţioneze: îmi amintesc de frumoasa copilă pe care o ţineam strâns lipită de podea şi îmi amintesc – am motive serioase s-o fac – de scatoalca fenomenală pe care am primit-o după ceafă. Ca să rezişti la şocul acestui aerolit nu trebuie să ai cutia craniană din zahăr vanilat, v-o spun eu.

E sigur şi limpede că în timp ce mă pregăteam să-i trag o bătaie tipei care trăsese în mine, unul dintre complicii ei însărcinat să facă de pază a venit cu o măciucă. Şi ce porţie de uitare mi-a administrat băiatul! Am fost cât pe-aci să nu-mi mai aduc aminte vreodată nici de numele meu, nici de tratatul din Westfalia. În fine, esenţial e că am scăpat, cel puţin provizoriu.

Cu mare greutate mă aşez în capul oaselor. E un exerciţiu din cele mai primejdioase, căci văd din nou scufundându-se parchetul ce-mi slujeşte de pat. Am

înţeles. Ticăloşii ăştia m-au răpit şi m-au îmbarcat pe un vas. Nu e nicio greşeală, dacă nu sunt în cabina unui iaht, înseamnă că sunt la Academia Franceză. De altfel, miroase a mare. O zi albastră plină de soare trece printr-un hublou. De pereţi sunt fixate nişte mobile extra din pin american. Vasul ăsta e cât se poate de grozav.

Reperez o cuşetă cu înfăţişare confortabilă şi mă târăsc până la ea. Oh! Abia acum îmi dau seama cât de mult mă dor toate. M-am cam săturat de meseria asta… Când mă gândesc că lumea e plină de indivizi care, în minutul ăsta, fac păsări din hârtie în ministere, pescuiesc pe malurile Marnei sau explică unor tipe la ce se gândea creatorul atunci când i-a conceput pe doamnele şi domnii respectivi, mă simt plin de melancolie. Şi aş da zece ani din viaţa preşedintelui Americii contra unei perechi de jartiere vechi, ca să fiu unul dintre tipii de care vă vorbeam. Fiindcă nu-i nevoie să ai fler ca să ghiceşti că necazurile nu fac decât să înceapă. Mai cu seamă că nu-mi plac vapoarele pentru excelentul motiv că sunt înconjurate de apă din toate părţile, ceea ce face ca evadările să fie mai primejdioase, nu-i aşa?

Şi continuându-mi raţionamentul de la A până în piaţa Vendôme, înţeleg după foarte puţin timp că dacă dihorii turbaţi care voiau să mă ucidă s-au răzgândit, ăsta nu-i semn bun, orice aţi crede; asta denotă că aşteaptă ceva de la mine nu prea ortodox şi că n-o să se dea înapoi de la nimic ca să obţină acest ceva. În momentul ăsta uşa se deschide şi intră două brute uriaşe. Gentlemenii ăştia sunt de format dulap din lemn de nuc; sunt atât de înalţi, încât trebuie să aplece capul ca să nu se lovească de tavan, n-am mai văzut niciodată macaronari atât de huidume.

Înaintează spre mine, unul mă apucă de un picior şi mă azvârle jos din cuşetă. Altul îmi spune „sus!” punctând ordinul cu un şut magistral în coaste. Pentru moment, cel mai bine e să ascult. O să am tot timpul pe urmă să fac o criză de nervi.

Cei doi ucigaşi mă încadrează şi mă duc pe culoar. Trecem prin faţa uşilor cabinelor; aveam dreptate să cred

că e vorba de un iaht, şi e o adevărată bijuterie: arama strălucitoare şi lemnul lăcuit abundă. Urcăm o scară şi ajungem pe punte. O briză mirositoare bate dinspre larg. Puntea e albă ca îmbrăcămintea unei fete la prima comunicare; trebuie să vedeţi cum se desfată soarele pe ea. Flancat în continuare de cele două gorile ale mele, merg spre partea din spate. Şi acolo zăresc două persoane instalate confortabil în fotolii basculante: o femeie şi un bărbat. Pe femeie o recunosc: e tipa blondă care voia să mă împuşte; cât despre bărbat, nu l-am întâlnit niciodată. E al dracului de frumos, simt că dacă aş fi femeie, ar fi tipul de bărbat pentru care aş face toate prostiile. Lângă el, Tyrone Power e bun să golească lăzile de gunoi. Înaintea lor e o masă joasă garnisită cu băuturi la gheaţă; mai e ceva ce recunosc lesne – cătuşele pe care le am întotdeauna la mine. Fata blondă mi-a urmărit privirea şi a zâmbit.

— Pietro, spune ea unuia dintre însoţitorii mei, pune-l pe domnul cu spatele lipit de catarg, adu-i mâinile la spate şi leagă-i-le cu asta.

Zicând asta, ea îi aruncă tipului cătuşele mele.

Două minute mai târziu sunt legat în faţa perechii.

Atunci donşoara începe să se amuze.

— Domnule comisar, zice ea, sper că n-o să fiţi supărat pe mine pentru precauţia asta, însă experienţa m-a învăţat că, atunci când e vorba de dumneavoastră, e mai bine să folosesc metode tari.

Întorc capul şi încep să fredonez *Long ago,* e un cântec minunat care-mi slujeşte să mă uşurez.

— Melancolie? întrebă tipa pe care cântecul pare să o emoţioneze tot atât cât un afiş de apărare pasivă.

— S-ar putea, îi spun.

Se întoarce spre însoţitorul ei, care se leagănă încetişor observându-mă.

— Ei, Bruno, atacă ea, credeam că ai o nimica toată să-l întrebi pe comisar?

— Aveam chiar mai mult, declară frumosul flăcău punându-şi la loc paharul. Aş vrea să ştiu cum aţi fost adus

în Italia ca să anchetaţi şi ce s-a întâmplat cu Tacaba.

Reflectez un pic şi mă simt uşurat, asta pentru două motive; primul este acela că planurile nu sunt încă negociate, deoarece vrea să ştie cum a fost descoperit în Italia; al doilea este că ideea care mi se plimba prin cap, cum că *il signore* Luigi Sorrenti ar fi amestecat în afacerea asta e falsă. Mă gândisem că el m-a trădat, dar nu-i aşa fiindcă atunci bandiţii ar fi la curent cu soarta gorilei.

— Nu ştiu dacă aţi observat, murmură Bruno, dar aştept un răspuns la întrebările mele.

Îi zâmbesc tandru şi privesc spre orizont. Zăresc în depărtările însorite coasta întunecată şi descopăr la dreapta o colină cu o formă caracteristică. Pariez oricât că promontoriul ăsta se numeşte Vezuviu, iar celălalt, mai la dreapta, în formă de cască e insula Capri. Pesemne că am fost fără cunoştinţă o bună bucată de timp, fiindcă tipii ăştia m-au făcut să călătoresc destul de mult.

Privesc din nou perechea, fata râînjeşte, însoţitorul ei încruntă din sprâncene. Cu siguranţă că trebuie să devină nerăbdător. Se ridică fără să renunţe la nonşalanţa lui distinsă. Se apropie de mine şi-mi trage una în vârful bărbiei. Nu trebuie să te încrezi în aspectul unui tip; ăsta nu pare prea solid şi totuşi are un croşeu de stânga care l-ar fi agasat pe Cerdan, în ring.

— Ascultă, frumosule, îi spun după ce am controlat cu vârful limbii dacă dinţii mei au rezistat, foloseşti argumente care nu sunt demne de un gentleman.

Nu răspunde nimic şi-mi expediază o directă de dreapta în obraz. Simt cum mi se umflă falca. Nu-i nevoie să fii fachir ca să ştii ce cred despre asta. Tipul pricepe că dacă aş avea mâinile libere, în câteva secunde ar semăna cu un preş uzat pus la pat.

— Te plictisesc, hai? întrebă el. Dacă nu vrei să-ţi prelucrez figura până când o să devină plată şi netedă ca o măsuţă de scris, te sfătuiesc să-mi răspunzi la întrebări.

— Şi dacă răspund, mutră de pechinez, ce-mi oferi în schimb?

— Dacă îmi răspunzi corect, te aruncăm în apă cu un

colac de salvare şi o să te descurci ca să ajungi la coastă. Dacă te încăpăţânezi, o să-ţi fac atâtea chestii savante, încât n-o s-o ierţi niciodată pe maică-ta că te-a adus pe lume. Pricepi ce vreau să spun?

— Pricep.

— O.K. Atunci cântă, mierloiule.

— Pardon, dar târgul nu-mi convine. Nu-i în regulă. Nu-i aşa, Else?

E o idee a mea. Am aruncat prenumele ăsta la întâmplare. De când am văzut-o pe fata blondă, bănuiesc că la ea visa Tacaba atunci când şi-a înghiţit actul de naştere.

Nu m-am înşelat. Tipa tresare şi îşi varsă oranjada pe punte.

— Mă cunoaşte! exclamă ea.

Atunci îmi ofer o doză bună de tupeu.

— Şi încă cum, scumpo, zic cu neruşinare. Ştiu multe despre tine şi nu sunt singurul.

O pândesc cu coada ochiului. Şi-a turnat alt pahar şi începe să-l bea reflectând.

— Bruno, spune ea, aş vrea să-ţi spun două vorbe în particular.

El o urmează docil în partea din faţă a vasului. Mă uit împrejurul meu. Nu-i nimeni cu excepţia matelotului de la timonă la postul de pilotaj, dar el e ocupat cu munca lui şi nu-mi dă nicio atenţie. E momentul să încerc mica mea lovitură. Adineauri, când cei doi ticăloşi mi-au pus cătuşele, am folosit un mic truc care le-a izbutit unor javre pe care le cunosc. Trucul respectiv constă în a răsuci uşor încheietura în momentul când e lovită partea mobilă a cătuşei de sus. Astfel, brăţara formează o buclă mai mare. Aducând apoi pumnul în poziţie normală, adică platâ, uneori se poate elibera mâna. Încerc la întâmplare să-mi desprind labele. Sunt hotărât să încerc imposibilul. Ştiu bine că într-una din zilele astea, oricât de şmecher aş fi, un ţopârlan oarecare o să mă cureţe, dar mai înainte aş vrea să-i demonstrez cu ce seamănă un tip supranumit San-Antonio când se înfurie.

Mă zbat ca o muscă pe o hârtie lipicioasă.

Oare ce-or face Else şi Bruno? Trebuie să pună la cale o afacere cum nu vezi pe toate drumurile.

Trag de lanţ, mâna descrie mişcări de răsucire, trebuie să fie complet albastră, simt că muşchii mi se contractă, iar articulaţiile îmi trosnesc. Continuu să forţez, iar mâna mi se eliberează. O deschid şi o închid alternativ de vreo douăsprezece ori să văd dacă mai funcţionează. Totul e O.K. Mă reped înainte, din doi paşi ajung la o gheretă de pe punte şi cobor în goană scara de lemn. Ce vreau? Să găsesc cabina de radio – am zărit o antenă pe punte – şi să mă descurc în aşa fel încât să trimit un mesaj. Fiecare secundă e un secol, trebuie să acţionez repede. Dacă măcar aş mai avea pistolul meu! Marinarul de la timonă n-a observat fuga mea, fiindcă ar fi dat alarma. Deodată privirea mi se opreşte asupra unui aspirator pe care stewardul l-a părăsit într-un colţ. Îmi vine o idee grozavă. Îmi scot haina şi o înfăşor în jurul aspiratorului. Apoi mă reped la un hublou, îl deschid şi arunc aspiratorul în apă. Asta face un „pleosc” puternic. Scot un ţipăt în stilul cuiva care nu ştie să înoate şi nu mai poate de frică. Timp de o clipă, haina mea frânează scufundarea aparatului; în fierberea valurilor ai jura că e vorba de un om. Dinspre punte îmi parvin exclamaţii, aud chiar focuri de armă. Sărmanii tâmpiţi, cred că m-am aruncat în valuri ca să evit să fiu torturat.

Esenţial acum e să găsesc o ascunzătoare. Pe un yacht de vacanţă nu-i uşor. Dacă rămân pe culoar o să fiu descoperit dintr-o clipă în alta. Împing o uşă la întâmplare. Iar norocul continuă să-mi surâdă fiindcă nu-i nimeni în încăperea asta. Închid la loc uşa încetişor. Era şi timpul fiindcă aud, aud zgomot de paşi pe coridor.

•

Cabina în care am intrat e încântătoare. E a unei femei, fiindcă e plină de obiecte de toaletă feminine şi de desuuri de mătase roz, care, pe un eunuc, l-ar face să rămână gânditor.

Pe cât pariaţi că e dulcele cuibuşor al fetiţei Else? Un

examen superficial îmi arată că mica încăpere tocmai a fost dereticată. Cuşeta e în ordine, iar hubloul a fost şters cu piele de căprioară. Deci, dacă o să găsesc un colţişor liniştit ca să mă ascund, nu cred să fiu deranjat până la căderea nopţii. Numai că locurile astea sunt mai degrabă strâmte, constructorul foloseşte totul. Sub cuşetă e un dulap. Îl deschid, totul e calculat la fix, fiindcă mobila asta joasă se compune dintr-un singur raft împărţit în două pe lungime. Sus e rânduită îmbrăcămintea, jos e îngrămădit aşternutul de schimb pentru pat. Fac o nişă în compartimentul ăsta de jos, mutând aşternutul şi sulurile de căpătâi în partea dinainte a raftului.

Înainte de a mă strecura în ascunzătoare, fac un tur de orizont rapid. Într-un bar miniatural fixat sub hublou descopăr o cutie de nuga şi o sticlă de coniac. Hotărăsc să adopt flecuşteţele astea distractive. Deschid sertarul toaletei şi mă pomenesc nas în nas cu un pistol de damă cu patul din sidef. Verific încărcătorul, conţine şase gloanţe; îl vâr în buzunar fără să şoviăi. Acum mă simt în formă ca să rezist unui asediu.

Încetişor, mă strecor în dulap şi, ca să vă dovedesc că steaua mea cea mai bună străluceşte cât poate, o să vă spun că mobila asta se închide prin simplă apăsare şi că nu are niciun fel de închizătoare, sau zăvor.

Există tipi băftoşi, nu-i aşa? Dacă n-aveam o materie cenuşie la înaltă tensiune, pariez aeroportul Orly contra unui ou fiert că la ora la care vă vorbesc aş fi pe cale de a desfăta peştii cu cele o sută şaizeci de livre de carne ale mele.

Da, dar iată că micuţul San-Antonio nu-i un neghiob şi că jucând cu el speri să-ţi transformi pionul în damă, nu trebuie să uiţi să-ţi pui ceasul să sune la trei dimineaţa.

După ce mă vâr în dulap, trag spre mine grămada de lenjerie. În felul acesta, chiar presupunând că frumoasa Else vine să caute ţoale de schimb, nu mă poate zări.

Mănânc nuga, e grozav de bună. Bineînţeles că aş prefera să-mi expediez o omletă cu slănină, dar asta e. Cum spunea un amic de-al meu care a sfârşit în mizerie:

„Dacă aş avea slănină, tare aş face o omletă cu slănină… Dar n-am ouă”.

Întrucât zaharicalele mi-au încleiat gâtlejul, îmi trag sticla de coniac sub nas şi-mi fac plinul de benzină. În întuneric nu pot supraveghea nivelul în sticlă, aşa că după o clipă sunt tare surprins să simt că-i goală. O vâr sub un sul de căpătâi şi mă destind.

Să fie oare efectul alcoolului sau oboseala? Fapt este că sunt cât pe-aci să adorm. Atunci mă întind pe burtă ca să fiu sigur că nu sforăi.

Capitolul 5
ÎN STILUL LUI ROMEO

N-aş putea să vă precizez cât timp am petrecut dormind. Când mă trezesc sunt transpirat şi respir greu; asta fiindcă aerul nu e nici prea abundent, nici prea salubru în dulap. Nu îndrăznesc să fac vreo mişcare fiindcă nu ştiu dacă nu e cineva în cabină. Dau în lături încetişor lenjeria îngrămădită lângă uşă şi îmi lipesc urechea de lemn. Nu aud nimic decât zgomotul valurilor şi al motorului care toarce. Ce risc? Strâng micul pistol în mână şi împing uşa. Cabina e goală. Privesc mica pendulă prinsă în perete: arată ora zece. Hubloul e întunecat şi mă vâr din nou în mobilă, singura soluţie fiind de a aştepta evenimentele.

Minutele trec, apoi sferturile de oră, apoi orele. Probabil că e aproape miezul nopţii când aud deschizându-se uşa cabinei. Două persoane intră. Deschid larg urechile ca să nu pierd nimic din discuţia lor. Recunosc vocea Elsei şi a lui Bruno. Iată ce zic:

— Obosită? întreba seducătorul casei.

— Enervată mai degrabă.

El, pesemne se apropie de ea şi încercă să-i facă o demonstraţie de mângâieri, fiindcă o aud protestând.

— Stai liniştit, Bruno. Ce dracu, am altceva în cap.

El începe să discute în italiană şi gângure ca un porumbel bătrân şi nătărău, dar fără succes.

— Taci odată, tropăie ea. Nu pricepi că fiecare lucru trebuie făcut la timpul lui? În momentul ăsta sunt

preocupată, hai, toarnă-mi un pahar de coniac şi du-te la culcare.

Un mic fior îmi străbate şira spinării. Dacă frumosul tenebros îşi dă seama că sticla a dispărut n-o să miroasă ceva dubios?

— Ascultă, observă el, pivniţa ta s-a golit.

— Blestematul de Jim trebuie să-mi dea explicaţii despre sticle, murmură Else. Mâine îi spun eu două vorbe.

— Vrei să-l sun?

— Nu merită osteneala, dă-mi un pahar cu apă. Nu mă simt înclinată spre griji domestice.

Aud curgând apă într-un pahar.

— Vezi tu, urmează blonda, ceea ce mi-a stricat ziua, e faptul că n-am putut să-i scot ochii caraliului.

Vă jur că, în dulap, caraliul cu pricina face o mutră caraghioasă.

— Ei aş, reacţionează celălalt, au făcut-o peştii pentru tine.

— Eşti sigur că s-a înecat?

Tipul rânjeşte scârbos.

— L-am văzut cu ochii mei scufundându-se. Nu ştiu cum a făcut să se desprindă de catarg, dar cred că sărind s-a încurcat în cătuşe şi de asta n-a putut înota. Şi pe urmă, ca premiu, i-am trimis câteva gloanţe în trup. Nu te nelinişti din pricina lui, putem vorbi de el la imperfect.

Else se plimbă prin cabina strâmtă.

— O.K. spune ea. Acum trebuie să lichidăm chestiunea principală cât mai repede. Nu sunt liniştită. Dacă guvernul a trimis un as ca San-Antonio pe urmele noastre, înseamnă că e foarte hotărât să recupereze planurile. Pe de altă parte, mai înainte ca noi să-l interceptăm pe sticlete, scârba asta a intrat pesemne în legătură cu serviciile secrete italiene şi a dat toate amănuntele pe care le ştia. Ştia destule lucruri pe seama noastră. Toate astea nu sunt grozave, Bruno. Dacă mi-aş da ascultare mie însămi, aş ordona să ne îndreptăm spre Cairo. În Egipt o să fim mai la largul nostru.

— Să nu te gândeşti la aşa ceva, strigă el. Totul e în

regulă aici.

Tuşeşte uşor.

— Nu-i nicio primejdie continuă umflatul ăsta cu suficienţă, ai văzut tu ce fac eu cu aşii poliţiei? Crede-mă, avem tot timpul.

— Da, dar mai e o problemă.

— Care?

— Ştii bine. Codul.

— Eh, o să punem cu siguranţă mâna pe el, până la urmă.

După felul în care vorbeşte, băiatul ăsta trebuie să aibă altceva în cap decât planurile. Şi cred că am înţeles ce. E latin, băiat frumos şi din pricina asta înclinat spre dragoste trupească. Presupun că trebuie să se zgâiască insistent la caroseria însoţitoarei lui şi că ar da toate planurile din lume ca să o ia în braţe şi să-i explice cum proceda don Juan cu pipiţele.

Dovada că nu mă înşel e că aud zgomotul unui sărut. Totuşi ar fi nostim să se joace de-a mama şi tata deasupra mea.

Dar hotărât lucru, Else nu-i în formă în seara asta.

— Hai, şterge-o, îi ordonă ea cu duritate.

Dacă o tipă mi-ar fi vorbit mie pe tonul ăsta, aş pune-o pe burtă pe genunchii mei şi i-aş trage o bătaie că nu s-ar mai putea aşeza pe altceva decât pe puf timp de doisprezece ani. Dar Bruno ăsta e un băiat neghiob şi dacă îşi închipuie că ştie cum să procedeze cu sexul frumos, se înşală amarnic.

În domeniul la care vă gândiţi, să ai o moacă frumoasă nu-i de ajuns; un băiat bine dar lipsit de voinţă n-a avut niciodată mai mult succes la femei decât geniul de la Bastilia. Şi dacă v-o spun eu, înseamnă că ştiu.

Bruno mormăie câteva cuvinte pe care le aud rău şi pleacă. Aud uşa trântindu-se. Else încuie o dată cu cheia.

Acum suntem între noi.

•

Îmi ţin respiraţia şi îmi stăpânesc nervii. Dacă, din întâmplare, frumoasa copilă ar observa prezenţa mea aici,

mi-ar juca o festă serioasă, iar asta i-ar fi cu atât mai uşor, cu cât poziţia în care mă aflu îmi ia orice posibilitate de a executa un număr de mare spectacol.

Tipa se dezbracă, ascult foşnetul mătăsos al desuurilor pe care le aruncă pe un scaun şi asta mă cam contrariază un pic fiindcă oricât i-aş fi de duşman, e cu neputinţă să-i uiţi academia şi din punct de vedere fizic e mai bine decât toate starurile de la Hollywood. Mă străduiesc să mă gândesc la altceva. Astfel încât încep să analizez conversaţia de adineauri a celor doi. Încerc să trag concluziile, e o manie blândă care mi-a izbutit întotdeauna.

Rezultă din exclamaţie individului: „Totul e în regulă aici!” că nu suntem departe de coasta italiană. Fără îndoială ticăloşii ăştia se îndreptaseră spre larg ca să mă prelucreze şi să se debaraseze nestingheriţi de mica mea persoană.

Secondo, în legătură cu invenţia, treaba nu merge bine, fiindcă Else a pomenit de contrarietatea ei în legătură cu un cod care le lipseşte.

Poate că dacă izbutesc să evadez de pe barca asta, poziţia mea n-o să fie rea.

Ce ziceţi de asta?

În timp ce mă dedau acestor reflecţii încurajatoare, Else s-a culcat. Mai aştept un pic; respiraţia i-a devenit foarte regulată. Fie ce-o fi, risc. Împing încetişor uşa dulapului; cel mai primejdios e zgomotul pe care-l produce deschizându-se. Din fericire, zgomotul neîncetat al valurilor formează un fond sonor. Nimic nu mişca în cuşetă.

Cred că emoţiile zilei au obosit-o pe tipă fiindcă doarme ca o regină. Îi pregătesc o deşteptare de care o să-şi aducă aminte o clipă. Fără să fac mai mult zgomot decât o şopârlă pe preşul de lângă pat, mă extrag din cutia mea. Cabina este întunecoasă, dar în comparaţie cu dulapul din care ies, văd destul de limpede ca să citesc data gravată înăuntrul unei verighete. Trebuie să spun că mici bucăţi de clar de lună pătrund prin hublou.

Else e întinsă în pat, într-o pijama de mătase albă, părul ei lung desfăcut îi aureolează capul de aur. Pieptul îi întinde pijamaua. Credeţi-mă, e trist să vezi o frumuseţe de formatul ăsta în fruntea unei bande internaţionale, când ar putea să facă grozav de mulţi bani turnând filme.

Mă apropii de cuşetă şi aprind veioza. Lumina, deşi voalată şi blândă tulbură somnul tipei. Ea bate din pleoape, apoi deschide ochii; pare să nu mă vadă, dar brusc sare în sus şi se sprijină cu coatele în pernă.

— Hello, Else, spun eu vesel. Ţi-am luat piuitul, nu-i aşa, porumbiţo?

Dar ea nu poate scoate niciun sunet, fiindcă e literalmente siderată.

Zâmbesc şi mă apropii mult de ea. Îi iau capul în ambele mâini, fără ca ea să se gândească să se elibereze şi o sărut în felul meu. Sărutul ăsta pare să aibă efect, fiindcă îi văd ochii înceţoşându-se. Simt că dacă aş vrea, aş putea profita de situaţie; de altfel, Else doar atât aşteaptă, dar e împing înapoi şi-i trag o pereche de palme specialitatea casei.

— Să ştii, îi explic calm, că fac întotdeauna ce-mi place. Aveam chef să gust din rujul tău de buze şi să-ţi trag o pereche de palme şi iată-mă satisfăcut. Acum o să stăm de vorbă.

Ea pare complet înnebunită.

— San-Antonio, băiguie, eşti tipul cel mai extraordinar pe care l-am întâlnit vreodată.

— Nu te osteni, draga mea, nu eşti prima care-mi spui asta, şi dacă ţi-aş povesti pe unde am fost în viaţa asta a mea câinească, ai scrie e carte aşa de groasă, care ar fi cartea anului.

Dar să lăsăm asta. Fiindcă eşti cuminte ca un mieluşel nou născut o să-ţi expun situaţia în doi timpi şi trei mişcări, aşa cum se prezintă. Iată: eşti o tipă bine, dublată de o scorpie a dracului; numai că, nefiind aici ca să fac studii de moravuri, puţin îmi pasă de asta.

Conduci o bandă de delincvenţi şi de asasini şi ai pe conştiinţă de ajuns ca oricare juriu să te expedieze la

eşafod fără ca preşedintele Republicii să ridice un deget ca să împiedice asta, însă nu suntem în Franţa şi nu mă priveşte.

Ai încercat să mă omori şi eşti gata s-o faci din nou la prima ocazie, dar mă doare-n cot, fiindcă mă simt destul de puber ca să te trimit la dracu în caz de nevoie.

În sfârşit, ai furat faimoasele planuri şi te pregăteşti să le vinzi primului nemernic care o să vină cu o roabă de dolari sau de ruble şi, acum, mă manifest şi eu. Ca să nu-ţi ascund nimic din convingerile mele intime, nu dau doi bani pe energia atomică, fiindcă sunt înţelept şi consider că sunt destule chestii de-astea pe pământ. Numai că e şi slujba, datoria şi o serie întreagă de lucruri de genul ăsta care, pentru tine, pesemne că nu înseamnă nimic, dar pentru care eu risc de o sută de ori pe zi să mi se spintece burta. Un francez a pus aparatul la punct şi nu-şi va fi frământat tărtăcuţa ca să îmbogăţească o bandă de poponari, pricepi, scumpo? Aşa că o să-mi dai planurile în următoarele două minute, dacă nu, când iubitul tău, pomădatul Bruno o să vină mâine dimineaţă să-ţi dea un pupic, ceea ce o să găsească în cuşeta asta o să-l scârbească atât de mult de femei, încât o să se ducă la mânăstire, înţelegi? Altceva: să nu crezi că o să dau înapoi în faţa măsurilor extreme, nici ochii tăi de viorea, nici guriţa ca o fragă, nici chestiile pe care le porţi în partea din faţă, nu o să mă îmbuneze. Aşa sunt eu şi dacă nu crezi, n-ai decât să te uiţi la ochii mei ca să-ţi dai seama că nu te mint.

Îmi trag răsuflarea; după o asemenea tiradă, n-am altceva de făcut.

Mă priveşte drept în ochi.

— Te cred, spune ea, tu cel puţin eşti bărbat. Uite planurile.

Sare de pe pat şi se repede la toaletă căreia îi deschide sertarul. O exclamaţie îi ţâşneşte de pe buze. Se întoarce şi mă priveşte. Eu stau pe patul ei şi rânjesc ca negrul din reclama pentru pasta Banania. Mă joc cu puşcociul ei cu pat de sidef.

— Sărmana mea Else, îi spun, eşti tare naivă.

De data asta a primit o lovitură în plin. Simte că într-adevăr, băiatul care-i în faţa ei nu are un bob de mazăre terciuit în loc de creier.

— În concluzie, urmez eu, singura posibilitate pe care o ai în afara celei pe care ţi-o propun, ar fi să dai alarma printre oamenii de la bord. Ţin să insist asupra faptului că ar însemna să-ţi semnezi sentinţa de condamnare la moarte. De aici de unde am ajuns…

Întind braţul şi o înhaţ. Se lasă remorcată. Când e chiar lângă mine o iau iarăşi la o serie de palme.

Asta pare să nu-i placă.

— Sticletele dracului, se înroşeşte ea, îţi pun eu pielea-n băţ.

— Poate că o să mi-o pui, căprioara mea, dar o să fie alături de a ta, într-un sertar la morgă.

Deodată se calmează.

— Toate lucrurile astea nu sunt raţionale, spune ea cu o mutră abătută.

— Ia te uită, începi să baţi câmpii.

— Să fim serioşi, obiectează ea, îmi dau perfect de bine seama că pentru mine partida e pierdută, sunt la mâna ta.

Liniştea asta bruscă miroase a furtună, ca atunci când vântul se opreşte brusc. O las să creadă că mă prind în cursă.

— Pari să te potoleşti, Else, şi asta nu-mi displace, fiindcă prefer să discutăm amical. Spune-mi unde sunt planurile şi n-o să mai auzi vorbindu-se de un tip care stă în faţa ta cu buzunarele pline de argumente de valoare.

— Ei drăcie! spune ea. Aş vrea totuşi să câştig şi eu ceva la afacerea asta. Nu-i chip să ajungem la o înţelegere?

Ridic din umeri.

— Ei, hai, nu te tocmi. Îţi ofer pielea ta şi libertatea în schimbul planurilor, mi se pare că sunt corect.

Else se plimbă de colo-colo prin cabină cu sprâncenele încruntate. Nu-mi dau seama de nimic, deşi

nu o scap din ochi şi sunt al dracului de luat pe nepusă masă când aud pe cineva bătând în uşă şi o voce întrebând:

— *La signorita a sonnate*?

O privesc pe Else, o sclipire rea şi batjocoritoare i se vede în ochii de căprioară. Îi ard un croşeu de stânga în falcă şi cade; cu ea sunt acum liniştit. Mă duc la uşă, trag zăvorul, apoi deschid dându-mă în lături. Gorila numită Pietro face un pas în încăpere. Parcă e un mistreţ. Sar pe el şi-i trag una cu patul pistolului în cap, dar el schiţează un pas la stânga şi doar îi smulg urechea.

Vai, treaba devine primejdioasă. Dacă scap înseamnă că îngerul meu păzitor face ore suplimentare.

Închid uşa în viteză, ca să nu se audă tărăboiul. Dacă iese un scandal am feştelit-o.

Pietro e uşor surprins; nu îndeajuns totuşi, fiindcă scoate pistolul de la centură. Înainte de a-şi termina gestul, trag şi primeşte un cartuş mic de 6,35 în inimă. Iată-l pe jos. Cabina e plină de cadavrul lui, de parcă ar fi un bou pe parchetul ceruit.

Detunătura, totuşi slabă, l-a intrigat pe amicul lui mamutul care vine în goană să dea ajutor. Sunt hotărât:

— Vrei şi tu? îi spun. Poftim.

Şi apăs din nou pe trăgaci.

Credeţi-mă sau nu, dar două cadavre de formatul ăsta într-o cămăruţă de doi metri cincizeci pe doi produc acelaşi efect ca, de pildă, cinci gemeni într-un leagăn. Trec peste ei şi îmi scot fizionomia pe culoar. Nimeni. Zgomotul gloanţelor s-a pierdut în vuietul valurilor. Pe un vapor sunt atâtea ciocniri, scârţâituri, şocuri încât unul mai mult sau mai puţin trece neobservat.

Îi pun grămadă pe cei doi cumetri şi închid la loc uşa. După care, umplu un pahar cu apă de la robinet şi-l vărs pe portretul Elsei. În timp ce ea îşi recapătă cunoştinţa, reperez soneria pe care a acţionat-o: e situată lângă placa verticală a cuşetei, din pricina asta n-am văzut gestul blondinei când a apăsat pe ea. Ca măsură de siguranţă îi tai firul.

•

— Scuză-mă, îi spun Elsei. N-am obiceiul să busculez doamnele, dar tu, aşa cum se spune în literatura de azi, ai creat o situaţia din care trebuia să ies. Acum, ca să-ţi dovedesc că nu sunt aici ca să mă port cu mănuşi, aruncă o privire pe jos.

Ea se execută şi se înverzeşte.

— Sunt… sunt morţi? întrebă.

— Nici mumia lui Ramses al II-lea nu-i mai moartă, o asigur. Asta ca să-ţi intre bine în cap că m-am săturat de puştismele tale. Nu-mi place bătaia, dar dacă o încep, nu mai pot fi oprit. Şi pot să te asigur că dacă n-am planurile în cinci minute, nenorocitul tău de vas o să semene mai degrabă cu Père-Lachaise decât cu un yacht de vacanţă.

Tot vorbind, îi înşfac ciorapii aruncaţi pe un scaun şi-i leg cu ei mâinile şi picioarele.

— Ce vrei să-mi faci? bâiguie ea.

— Depinde. Dacă nu-mi dai planurile te lichidez. Şi n-o să scapi cu nişte gloanţe în carne, ar fi prea expeditiv pentru o târâtură ca tine; ştii, mititico, am imaginaţie, pot să-ţi dau foc la haine, să-ţi smulg părul sau să-ţi înfig ace sub unghii…

Îi torn iordanele astea pe un ton îngheţat. În sinea mea jubilez, fiindcă ţine. Tipa mă crede într-adevăr în stare să-mi pun promisiunile în aplicare.

Îmi arată cu bărbia o gravură prinsă în perete care înfăţişează un peisaj olandez.

— Atinge gravura acolo unde e podul, spune ea.

Ascult şi simt sub degete un şănţuleţ. Gravura lunecă descoperind o lădiţă. O deschid şi respir uşurat: planurile sunt acolo, le recunosc căci înainte de a pleca în Italia şefii mei mi le-au descris foarte amănunţit.

Le iau şi le împăturesc în patru, după care îmi pipăi buzunarele pantalonilor, fiindcă nu mai am haină. Scot o pungă de tutun, din cauciuc, care-mi slujeşte la orice în afară de păstrarea tutunului, deoarece nu fumez decât ţigară. Pun în ea hârţoagele. Apoi mă întorc spre Else.

— O.K., fetiţo. E-n regulă. Vezi că până la urmă ne

înţelegem. Simt că dacă am avea aceiaşi prieteni în cele din urmă am merge până la primăria cea mai apropiată ca să ne căsătorim vii. Acum, e mai bine să ne luăm rămas bun.

Îmi deznod cravata şi i-o vâr în gură. După care îi înnod un prosop pe deasupra. În felul ăsta n-o să poată ţipa.

Îi dau o palmă pe partea cu pajura a academiei ei.

— Bye, bye, dragă.

Ies, având grijă să închid bine uşa. Culoarul e pustiu, puntea la fel. La câteva ancabluri zăresc pământul. Hotărât lucru, totul se potriveşte de minune.

Mă strecor spre partea din spate şi apuc o parâmă care atârnă; mulţumită ei pot coborî în apă fără zgomot.

Înot în direcţia malului apropiat. Nu ştiu dacă brasul meu e academic, dar vă asigur că, pe lângă mine, campionul lumii e vax. Îi trag o cursă a-ntâia. Şi sunt grozav de mulţumit. Ce mai, am noroc cu carul. Câteva cucuie, o baie noaptea şi planurile sunt ale mele. Rareori mi s-a întâmplat să termin o afacere scârboasă ca asta atât de repede. Desigur, au fost şi pagube în patruzeci şi opt de ore. Dacă amintirile mele sunt precise, număr cinci morţi: hoţul de la Torino, Tacaba, cârciumarul de la Roma şi cei doi ucigaşi ai Elsei şi întrucât toţi erau balene, vă pot asigura că au fost cel puţin cinci sute de kilograme de om omorât.

Faceţi singuri socoteala.

Şi dacă asta nu vă înfricoşează, scrieţi-i editorului meu, dar nu vă duceţi la el să protestaţi, fiindcă şi el cântăreşte vreo o sută douăzeci de kilograme. Şi întrucât nu-i un gentleman comod, dacă mutra dumneavoastră nu-i place, poate foarte bine cu un dos de labă, să vă facă să vă înghiţiţi proteza.

PARTEA A DOUA
ULTIMELE CINCI SUTE DE FILOGRAME
Capitolul 1
NOROC!!!

Un vânt uşor bate la suprafaţa valurilor, totuşi marea

e caldă şi calmă. După sejurul meu prelungit în dulap, baia asta nocturnă nu-mi face rău. După o jumătate de oră ajung la mal. E plin de palmieri în cartierul ăsta; aerul miroase a umbră şi a pământ cald.

Mă scutur ca un câine şi mă orientez; la orizont urcă un halou de lumină, e vorba de un oraş uriaş. El descrie o semilună la malul mării; sunt aproape sigur că e Neapole. Pornesc în direcţia lui şi în scurtă vreme ajung la primele cartiere mărginaşe. Undeva se aude un orologiu bătând două lovituri, credeam că e mai târziu; e adevărat că poţi lichida o grămadă de treburi – şi de oameni – într-un timp relativ scurt.

Sunt surprins să zăresc siluete circulând pe străduţe; sunt în circulaţie amici care, în pofida medaliilor care li se văd strălucind la gât, au o înfăţişare cam dubioasă. Ar fi culmea dacă m-ar ataca o gaşcă de derbedei care mi-ar lua documentele şi banii totodată. Vă miră că vorbesc de bişţarii mei şi credeţi că mă puteţi contra obiectând că am azvârlit mai înainte haina în apă odată cu aspiratorul, dar aflaţi un lucru şi anume faptul că sunt întotdeauna gata la ce-i mai rău; din pricina asta, în general, pun ce e mai interesant din hârţoage şi din bani în buzunarele pantalonilor.

Hotărât lucru, cred că băştinaşii de aici nu sunt nişte nevinovaţi. Întrucât m-am săturat să culeg ghionţi, mă hotărăsc să le-o iau înainte. Mă apropii de un grup cu mutra mea mai drăguţă. Tipii tac, mă privesc venind şi mă supraveghează cu o privire piezişă. Par descumpăniţi. Îmi adun toate cunoştinţele de italiană şi mă avânt.

— *Prego, signori, parlate francese*?

Unul din tipi le şopteşte ceva celorlalţi şi-mi spune:

— Da, domnule.

Atunci încep să-i explic că mă plimbam pe malul mării în tovărăşia unei pipiţe drăguţe pe care o agăţasem pe terasa unei braserii şi că, ajuns într-un loc pustiu, doi indivizi s-au aruncat asupra mea şi după ce m-au jefuit de bişţari şi de haină m-au aruncat în mare. Adaug că dacă ar avea bunătatea să mă ducă la consulul Franţei care mi-e

prieten, ar fi răsplătit cu generozitate.

El spune da, le explică acoliţilor despre ce este vorba şi-mi face semn să-l urmez.

Aşa sunt apărat. Nu risc să am întâlniri neplăcute, fiindcă sunt escortat de un derbedeu.

•

Consulatul Franţei e în centrul oraşului. E o casă frumoasă în stil Medicis. Deasupra uşii zăresc placa ovală pe care citesc cuvintele astea care mă încântă: *Republica Franceză.* Încep să sun, ceea ce are ca rezultat declanşarea lătrăturilor unui câine înăuntru.

O iau de la început hotărât să mă joc de-a clopotele din Corneville până când o să fac bătături la mână.

În sfârşit, o lumină se aprinde la etajul întâi. Văd un cap zbârlit care întreabă.

— Ce este?

— Vreau să-l văd pe consul.

— La ora asta!

— Nu există oră pentru un tip în misiune. Anunţaţi-l imediat pe consul că sunt trimis de guvernul francez şi că trebuie să mă primească numaidecât.

Mă caut prin buzunare şi-i întind o bancnotă ghidului meu.

O ia complet zăpăcit.

— Bandiţii mi-au lăsat asta pentru tine, foloseşte-o cum trebuie şi du restul bătrânei tale mame. Acum te poţi căra.

Tipul bâiguie o vagă mulţumire şi pleacă.

În timpul micii diversiuni de mai sus alte ferestre s-au mai luminat în clădire. În curând uşa se întredeschide.

— Ce doriţi?

Îl recunosc pe ţopârlanul care mi-a vorbit de la fereastră. Enervat, împing aşa cu umărul şi intru într-un hol luxos.

— Ai amnezie, bătrâne, îi spun tipului în pijama care stă în faţa mea. Îţi repet că trebuie să am o întrevedere cu consulul imediat, ştiu că nu am o ţinută potrivită, dar dacă nu se întâmpla nimic extraordinar aş face nani ca tine şi aş

sforăi atât de tare, încât nicio baterie de tunuri n-ar izbuti să mă trezească. Eşti servitorul, cred?

— Da.

— Du-te spune-i patronului că sunt comisarul San-Antonio din serviciile secrete franceze şi am ceva grozav să-i povestesc.

Cretinul pare să aibă o sclipire de inteligenţă. Îmi face un semn de asentiment şi urcă o scară de marmură. Peste câteva secunde, văd venind un tip într-o haină de casă vişinie. E înalt, bronzat, între două vârste, cărunt, distins şi nu pare tâmpit, vă asigur.

— Sunteţi consulul?

— Întocmai. Servitorul mi-a spus…

— Că sunt un înecat salvat tocmai la timp.

Zâmbeşte.

— Mi-a mai spus şi că aparţineţi serviciilor secrete franceze.

— A spus adevărul.

Scot insigna din buzunar.

— Iată placa mea.

Îmi scot portofelul ud şi îmi caut legitimaţia. I-o întind.

— Comisar San-Antonio. E un pic umedă, ca şi mine, dar sper că se mai poate citi ce e scris pe ea.

Examinează piesele şi mi le restituie.

Vă spun din nou, personajul ăsta are clasă, se simte că nu şi-a făcut studiile umanistice la cârciuma din colţ.

— Perfect, vă ascult.

Atunci, cât mai pe scurt cu putinţă îi povestesc aventurile mele de la început. Îi explic că am putut pune mâna pe documente, dar că e cu siguranţă o întreagă bandă de ticăloşi, care galopează după mine cu destule pistoale în buzunar ca să ia în stăpânire prefectura poliţiei.

— Vin, îi spun drept concluzie, să mă pun sub protecţia dumneavoastră. Dacă n-ar fi vorba decât de oasele mele, nu v-aş fi trezit, fiindcă sunt destul de mare ca să le frec ridichea şmecherilor ăstora, dar mai sunt şi planurile. Şi vă asigur că aş prefera să însoţesc o întreagă

familie de şerpi cu ochelari decât bucăţile astea de hârtie. Aşa că, dacă vreţi, o să mă duc imediat să trimit un mesaj şefilor mei ca să le explic unde am ajuns cu ancheta şi să le cer instrucţiuni ce să fac să se întoarcă acasă documentele.

Consulul îmi spune că e de acord. Închidem punga mea de tutun în casa lui de bani şi trimitem un mesaj telefonic cu prioritate diplomatică. După care îl sună pe servitor şi-i dă ordin să-mi dea haine uscate, o cameră şi ţigări. Apoi adaugă că pe urmă valetul va trebui să întindă o masă cu două tacâmuri şi să servească o cină drăguţă, fără să uite să pună un Pouilly-fuissé la gheaţă şi să pregătească două sticle de Châteauneuf la temperatura camerei.

— O să-mi facă mare plăcere să ronţăi ceva în compania dumneavoastră, îmi spune.

Vă dau toate amănuntele astea ca să aveţi o idee cu privire la manierele unui tip care ştie să trăiască.

•

După ce am mâncat, ne instalăm în fotolii pe verandă. Ţin în mâna dreaptă un pahar-balon plin pe jumătate cu coniac şi văd viaţa aşa cum ar fi trebuit s-o vedem întotdeauna: din partea ei bună.

Consulul îmi vorbeşte de Neapole pe care-l consideră uimitor.

— Cel mai curios oraş din lume, mă asigură el. Viaţa aici e foarte diferită de cea de la noi, chiar şi de cea din Italia de nord. Mâine o să vă duc pe străzile din cartierul de jos, şi o să vedeţi mesele de măcelărie în aer liber, meşterii care lucrează în stradă, negustori de fructe care urlă prezentându-şi marfa şi micile altare luminate în fiecare prăvălie cu gravuri religioase, un fel de icoane. Nemaiîntâlnit, dragă comisare.

Ăsta-i subiectul lui favorit. Îl bănuiesc că e idealist. În sfârşit, treaba lui.

Îmi beau paharul şi îmi înăbuş un căscat.

Consulul se ridică imediat şi mă conduce la camera mea. Ne spunem bună-dimineaţa, ne strângem mâna şi mă

catapultez între cearceafuri.

•

Mă trezesc păsările. Fac un tărăboi în draci. Când auzi una ciripind ţi se pare încântător, dar când sunt sute care pălăvrăgesc, ai prefera să stai în mijlocul unei staţii de metrou. Mă întind şi mă aşez pe pat. Privind pe geam descopăr un peisaj de vis. Neapole strălucitor în soare, întins leneş în arc de cerc. Marea în care cineva a lăsat pesemne să cadă ceva ca albăstreala de rufe… Şi Vezuviul în fum, încoronat de aburi fini. Ei drăcie, ce bine mă exprim în dimineaţa asta! Trebuie să mai fiu încă sub influenţa consulului meu.

Sar din pat şi mă duc la baie. Un duş bun şi iată-mă cu totul nou. Mă îmbrac fluierând *Rhapsody in Blue,* gazda mea mi-a procurat un costum elegant din gabardină gri-bleu, la care a adăugat o cămaşă cenuşie cu guler italian, o cravată bleu-deschis, pantofi cu talpă de crep şi şosete cu dungi bleu şi gri. Când sunt gata, scot o exclamaţie de surprindere, nu-l recunosc pe tipul bine care face efecte în oglindă şi-mi vine să mă prezint lui. Cu siguranţă că dacă Félicie m-ar vedea, ar crede că mi s-au aprins călcâiele după vreo pipiţă.

Satisfăcut de caroseria mea, cobor în sufragerie. Acolo sunt gazda mea şi soţia lui. Îmi stăpânesc un fluierat de admiraţie, fiindcă persoana care-mi întinde mâna cu graţie, în ziua când s-a împărţit frumuseţea nu s-a ascuns într-un adăpost. E brunetă cu ochi albaştri deschis şi cu cel mai nostim zâmbet care a împodobit vreodată nişte buze.

— Deci, comisare, spune ea, mulţumită dumitale trăim un roman de aventuri.

Fac o mutră modestă în genul: „asta-i fleac”.

Îmi spune să mă aşez şi-mi pregăteşte ea cafeaua şi sandviciurile. În paranteză fie zis, aş prefera o tărie, dar fiindcă sunt în lumea bună mă joc de-a incredibilul. Dacă aş rămâne multă vreme la diplomatul ăsta aş deprinde atâtea maniere frumoase încât la întoarcerea la Paris m-ar lua drept şef al protocolului.

Când îmi termin cafeaua ţinând degetul mic ridicat şi

cu gura în formă de fund de găină, servitorul de azi-noapte, lustruit ca o şa de jocheu, aduce răspunsul la mesajul meu. Cer permisiunea să-l văd şi mă grăbesc să traduc frazele în aparenţă incoerente.

Citesc tot textul şi nu pot să-mi stăpânesc un mic fluierat.

Iată conţinutul telegramei:

Felicitări comisarului San-Antonio pentru promptitudine şi succes – stop – Rugăm înmânaţi documentele ambasadorului Franţei la Roma care le va trimite prin valiză diplomatică – stop – Continuaţi investigaţii pentru recuperare cod – stop – Foarte important deoarece cod poate furniza indicaţii cu privire la lucrări – stop – Noroc – terminat.

Îmi scarpin ţeasta furios. Credeam că mă pot întoarce la Paris şi când colo, sunt prins asupra faptului. Şi nu numai să rămân, dar va trebui să mă arunc din nou cu capul înainte în cuibul ăsta de şerpi.

Noroc! spun şefii.

Aş vrea să-i văd aici. Nu-i greu să strigi noroc băiatului care o să sară cu motocicleta din vârful turnului Eiffel, când stai liniştit într-un fotoliu.

Cuprins din nou de grija de a respecta convenienţele, explic gazdelor mele despre ce e vorba.

— Dumnezeule, dar e îngrozitor! se indignează frumoasa doamnă.

Soţul ei care e plin de poveşti cu *datoria înainte de orice, Franţa mai întâi etc.,* nu pare să considere asta prea de mirare.

— O să vă ajut cât pot mai bine, spune el simplu. Cunosc temeinic ţara asta şi am mulţi prieteni aici, vă putem fi de folos.

Vă daţi seama că vorbele astea nu-mi toarnă defel balsam pe inimă; sar asupra propunerii ca o târfă asupra portmoneului unui elev de liceu.

— De acord, sunteţi un tip minunat.

— Mulţumesc. Ce proiecte aveţi?

Reflectez în viteză.

— Ei bine, s-o şterg la Roma ca să mă debarasez de micul colet pe care-l ştiţi, iar pe urmă, să reiau lupta. La ce oră e un tren?

Îşi priveşte ceasul.

— Peste o oră.

— Perfect.

Consulul şovăie, apoi îmi propune deodată.

— Vreţi să mergem cu maşina? Am o Talbot foarte cinstită şi un şofer de ultimă modă, am ajunge în patru ore.

Îmi muşc buza de jos.

— Sunteţi foarte drăguţ, îi spun (aşa cum spun personajele romancierilor englezi), dar n-aş vrea să vi se întâmple ceva… Nu avem de-a face cu copii de trupă, iar ticăloşii ăştia o să încerce orice ca să recupereze planurile, dacă o să li se pară cu putinţă. În clipa asta, pun pariu Vezuviul contra unui deschizător de conserve uzat că mi-au dat de urmă – asta nu putea dura – şi că e o santinelă care ne supraveghează baraca. Nu, nu pot accepta oferta dumneavoastră.

Soţia consulului obiectează:

— Dar în condiţiile astea, riscaţi să vi se întâmple ce-i mai rău.

O privesc înveselit.

— Îmi petrec viaţa riscându-mi-o.

— Probabil, insistă gazda mea, totuşi dincolo de obligaţia dumneavoastră, trebuie să vă gândiţi să salvaţi documentele.

— Aveţi încredere în mine. Am mai văzut şi altele.

Încrederea mea nu e comunicativă, căci perechea pare îngrijorată. Desigur că burghezii ăştia cumsecade nu sunt obişnuiţi să trăiască asemenea drame.

Mai cu seamă femeia e mai excitată decât dacă ar citi o carte a lui Louis-Charles Royer. Se agită de parcă s-ar fi aşezat pe un furnicar.

— Am un plan, strigă ea deodată.

Fac pe interesatul, dar fie vorba între noi, observ că în povestea asta sunt prea multe planuri şi că dacă femeiuştile în căutare de aventuri încep să construiască

planuri, în cele din urmă o să demisionez şi o să mă apuc să vând iepurele săltăreţ în faţă la Samaritaine.

Totuşi, mica doamnă e drăguţă într-un mod excesiv, iar dacă soţul ei n-ar fi fost atât de şic cu San-Antonio, poate că i-aş juca scena mea din actul al II-lea, cea în care eroul cade la genunchii frumoasei păpuşi şi-i spune să fie atentă când merge fiindcă inima lui e la picioarele ei. Da, femeia asta e drăguţă şi am întotdeauna tendinţa de a-mi căsca urechile când vorbeşte o puştoaică bine.

Iată ce spune şi dacă sunteţi mai puţin neghiobi decât cred, o să vă daţi seama că nu-i ceva chiar atât de tâmpit.

— Gangsterii cred că aveţi asupra dumneavoastră lucrul pe care-l caută ei, aşa că o să încerce să-l recupereze. Pentru asta, o să vă urmărească căutând momentul oportun ca să vă atace. Singura dumneavoastră şansă este deci să le înşelaţi vigilenţa.

Zâmbesc înveselit de ridul încăpăţânat care-i desparte sprâncenele.

Urmează:

— Am găsit o tactică de urmat dacă vreţi să-i înşelaţi din nou. Şoferul o să vă conducă la gară pe Gaétan şi pe dumneavoastră cu Simca. O să vă luaţi bilet şi o să urcaţi în tren; cred că pentru dumneavoastră o să fie un joc de copil să coborâţi fără să fiţi observat, în momentul când trenul o să plece. O să ieşiţi din gară pe o ieşire laterală în timp ce, ca să-i înşele, Gaétan o să continue călătoria spre Roma.

Eu o să fiu cu maşina Talbot prin împrejurimi. Cred că ştiu să conduc bine, bănuiesc că şi dumneavoastră. Schimbându-ne la volan vom ajunge la Roma înaintea trenului.

Înainte de a-mi spune părerea, privesc spre gazda mea. Pare să soarbă cuvintele neveste-sii. Are privirea mândră a bărbatului care-şi dă seama că nu s-a însurat cu o bucată de brânză mucegăită.

— Minunat gândit! declară el. Ce părere aveţi domnule comisar?

Tuşesc uşor.

— Complimentele mele doamnei pentru îndemânarea ei de a urzi comploturi (îmi trag răsuflarea şi îmi acord o menţiune pentru elocinţă), dar revin la prima mea obiecţie şi o înnoiesc cu mai multă fermitate; nu pot accepta să vă vâr pe dumneavoastră, domnule consul, şi mai cu seamă pe dumneavoastră doamnă în viesparul ăsta, primejdia e prea mare.

Se ridică de pe scaun cu o înfăţişare ultragiată. Simt că o să-mi trântească o frază à la Cyrano şi într-adevăr îmi spune cambrându-se:

— Comisare, şi noi suntem aici în serviciu comandat; desigur e vorba de un post mai mult onorific decât primejdios, însă un francez mai ales când se numeşte Gaétan Pival de Roubille (totul se explică), nu va tremura în faţa vreunui duşman, oricare ar fi el.

Nu încap discuţii. Interlocutorul meu e din aceeaşi stirpe ca şi celălalt neghiob care a trecut peste baricadă mugind că o să arate el cum se moare pentru patruzeci de centime.

Trageţi primii, domnilor englezi! *Garda moare dar nu se predă*! *La mine, Auvergne, iată duşmanul*! şi toate celelalte de genul ăsta…

Pricepeţi?

Hotărârea mea e luată.

— Fie, primesc.

Adaug ca să-l înflăcărez cu totul:

— În raportul meu o să semnalez comportarea dumneavoastră excepţională. Sper că guvernul nostru ştie să-şi răsplătească uneori oamenii.

Se preface că n-a auzit şi ia o înfăţişare distantă. Atât de distantă încât trebuie să se vadă pe esplanada Invalizilor pe cale de a primi Legiunea de onoare de la preşedinte.

Nevastă-sa mă priveşte zâmbind ironic. Îmi dau seama că gândim acelaşi lucru amândoi.

Fetiţa asta, n-o să v-o repet niciodată îndeajuns, are un creier care nu-i în mâncat de molii.

•

Fără glumă, propunerea doamnei Gaétan-Cutare a picat la ţanc, fiindcă în momentul în care părăsesc reşedinţa consulului în maşina lui Simca 8, văd altă maşină care decolează de pe trotuar şi o ia pe urmele noastre.

— Ei, drăcie, spun, aveţi un puşcoci?

— Un ce?

— Un revolver! Ticăloşii ăştia mi-au luat Lugerul şi n-am nici măcar o scobitoare ca să mă apăr dacă se lasă cu caft.

Consulul îl interpelează pe şofer.

— E vreo armă în sertarul tabloului de bord? Cu o mână servitorul inspectează o nişă care conţine nişte hărţi rutiere. În cele din urmă scoate un Walter german de 7,65. Cu aşa ceva nu poţi ataca un regiment de *panzer,* dar măcar te simţi mai puţin singur. Verific dacă încărcătorul e plin şi-l strecor în buzunar. Circulăm pe un bulevard lat, foarte animat. Aici tramvaiele merg razant cu trotuarul, iar maşinile prin mijlocul străzii. Supraveghez maşina urmăritoare; e mare şi neagră şi mi se pare că-l recunosc aşezat în spate pe Bruno, frumosul tenebros al Elsei. Ăsta-i unul care încă n-a priceput că nu e vorba de o partidă de dame şi că de acum până la sfârşitul misiunii mele, dacă se încăpăţânează să-mi pună beţe în roate o să aibă atâtea găuri în el, încât o să-şi poată da seama cum e vremea afară privind prin ele.

— Suntem urmăriţi? mă întrebă gazda mea.

Îl privesc zâmbind. Gaétan ăsta o fi poate un as în ce priveşte eliberarea paşapoartelor, dar în probleme de poliţie n-are mai multă minte decât o piatră de brichetă.

— Un pic, spun eu. Totul se va desfăşura cu bine dacă avem o înfăţişare firească.

Ajuns la gară. Consulul îşi înhaţă valiza şi îşi ia rămas-bun de la şofer. Întrucât a reţinut locurile, ne îndreptăm direct spre peron şi ne urcăm în compartimentul nostru de clasa întâi care e gol. Îmi spun că e un noroc faptul că Bruno se ocupă de mine, deoarece cunoscându-l nu poate veni să se instaleze lângă noi.

Trenul o să plece în câteva minute. Cobor geamul din partea opusă peronului şi examinez locul. Pe linia învecinată e alt tren, o rablă veche plină de ţopârlani de la ţară. Poate că o să meargă.

— Duceţi-vă pe culoar, îi spun însoţitorului meu: Când porneşte trenul vă aplecaţi în afară pe uşa care dă spre peron şi chemaţi foarte tare o persoană imaginară. Dat fiind că păsările noastre sunt undeva în tren privindune, atenţia lor se va îndrepta spre dumneavoastră şi o să profit de asta ca s-o şterg discret.

— Foarte bine.

Totul se petrece aşa cum prevăzusem. De îndată ce Gaétan începe să strige, săr pe fereastră şi mă las să alunec între cele două trenuri. Apoi urc iute în trenul de suburbie fără să dau atenţie vociferărilor tuturor caraghioşilor pe care-i calc pe bătături.

După care îmi scot haina şi mi-o pun pe braţ în stilul italienilor, îmi pun pe cap o şapcă americănească din pânză verde – cu care mă înzestrasem – se fac multe deastea pe aici, sunt vestigii ale ocupaţiei yankee, desigur. Nu semăn a nimic, dar e de ajuns ca să mă facă de nerecunoscut. Ies din gară şi mă uit prin preajmă. O zăresc pe soţia prietenului meu consulul, ascunsă într-o maşină Talbot crem şi roşu. Cred că în ea poţi trece la fel de neobservat ca un diplodocus pe un culoar de metrou.

În sfârşit, o să vedem.

Tipa şovăie să mă recunoască.

— Ce înfăţişare de derbedeu aveţi cu şapca asta, zâmbeşte ea deschizând portiera.

Îi fac cu ochiul.

— Cred că i-am înşelat.

— Deci, ideea mea a fost bună, domnule San-Antonio?

— Magistrală, doamnă, hm… Pival de… eh… Scuzaţimă n-am obişnuinţa numelor cu schimbător de viteză, mă enervez eu.

Ea apasă pe demaror.

— Nu vă necăjiţi, spune ea cu falsă nevinovăţie,

prenumele meu e Jeannine.

Asta mă cam lasă fără replică. Confidenţial vă spun: mă cam place micuţa baroană. Poţi să fii un republican solid şi să ai strămoşi care au răcnit *Carmaniola,* o chestie ca asta te flatează. Dame bine care mi-au făcut ochii dulci am întâlnit destule şi am avut întotdeauna grijă să nu le dezamăgesc. Dacă n-aş trambala cu mine documente de o teribilă importanţă şi dacă n-aş avea cultul recunoştinţei, capul consulului cred că ar semăna cu un trofeu de vânătoare.

Capitolul 2
PLUMBI ÎN CARNE

Maşina asta n-a fost cumpărată de la vechituri. De bolid e bolid. Iar Jeannine – fiindcă e Jeannine – conduce mai bine decât Nuvolari. Atingem o sută douăzeci. Fricoşii ridică braţele spre cer şi o şterg pe taluzuri văzându-se că dăm buzna. De îndată ce trecem de Neapole, ne repezim într-un univers învăluit în praf cenuşiu şi acru, care ne intră în gât şi ne arde plămânii. Cu viteza asta, nu-i în toată Italia vreo chestie pe patru roţi în stare să ne prindă din urmă, şi asta e destul de reconfortant. N-am decât o urgenţă: să-i înmânez ambasadorului planurile şi să înfulec nişte spaghetti pe cinste cu amicii mei consulii. Pe urmă o să încerc să pun mâna pe tâmpenia asta de cod. Scot nisipul care-mi intră în ochi, fiindcă sincer să fiu, doi ochi nu sunt prea mult ca să priveşti în acelaşi timp unul dintre cele mai frumoase peisaje şi una dintre cele mai frumoase fete *in the world.* Mă uit cât pot. Dacă aţi vedea-o pe fetiţa asta la volan, cu părul în vânt, cu buzele strânse, cu eşarfă galbenă în jurul gâtului, cu braţele goale, cu gâtul nu prea împachetat… nu v-aţi mai gândi la nimic, iar după o oră de contemplare ar trebui să vă înveţe cineva din nou să citiţi şi să faceţi i-uri şi o-uri pe hârtie cadrilată, atât aţi fi de emoţionaţi. Pe cuvânt!

Jeannine simte că o privesc. Fără să-şi mişte capul brunet întreabă:

— La ce visezi?

Îi răspund cu o poveste veridică.

— Aveam, îi spun, un prieten danez care era cel mai vesel flăcău la care te puteai gândi pentru golitul sticlelor şi dezmăţuri. Când i se vorbea de dragoste făcea atâta haz încât vatmanii opreau tramvaiul crezând că e alarmă. Într-o zi primesc un telefon de la el.

— Am întâlnit, îmi spune el, cea mai frumoasă fată din lume. Dacă nu izbutesc s-o cuceresc mă arunc în Marea Nordului.

— Ai face mai bine să te arunci în cârpe, beţivule! Eşti încă beat, am rânjit eu punând telefonul în furcă.

Două zile mai târziu i-au găsit cadavrul la intrarea în port…

Tac. Jeannine ia un viraj care face cauciucurile să urle.

— Hm, tuşeşte ea, scârboasă aventură i s-a întâmplat prietenului dumitale. De ce te gândeşti la ea în clipa asta?

— Eram pe cale să înţeleg ce-i trecuse prin cap.

— A, da, ce anume?

— O grămadă de chestii. Ştii, Jeannine, bărbaţii sunt neghiobi, se excită foarte repede. Niciunul nu scapă de cursa asta care e femeia, oricât de viclean ar fi, oricât de puternic.

Închid gura. Dacă nu-i pun un zăvor în cinci secunde, o să rostesc cuvinte atât de dulci, încât toate muştele din regiune o să vină să se aşeze pe gura mea.

— Lasă-mă să conduc, ordon dur.

Fără să clipească, încetineşte şi opreşte. Cobor din caleaşcă şi o înconjur ca să iau locul însoţitoarei mele. În momentul când urmează să demarez, ea pune mâna pe mâna mea.

— Comisare, îmi spune, eşti un gentleman.

— De ce?

— Fiindcă… ştii bine… Eşti un bărbat corect. Voiam… e stupid, dar aveam nevoie să-ţi spun ce cred despre dumneata. Ei bine, asta e.

Apăs pe ciupercă.

Ce cretină e viaţa, nu vi se pare? Ăsta-i norocul meu: să întâlnesc o femeie care mă înţelege, pe care o înţeleg,

mai drăguţă decât toate miss Univers la un loc, să simt că inimile noastre bat în acelaşi ritm, să am chef să înhaţ lucruşorul ăsta mic şi încântător, să-i susur fraze-bibelou şi în cele din urmă să n-am decât dreptul de a închide gura şi de a ofta fiindcă piesa unică e măritată cu un tip de comitet… E nasol.

Serios, sunt uşor ameţit. Ceea ce simt nu seamănă cu melancolia, e ceva mai complicat. În sfârşit, ghiciţi ceea ce nu spun. Dacă nu înţelegeţi înseamnă că sunteţi grozav de tâmpiţi.

Ca să fac o diversiune, mă concentrez asupra volanului. Nu mai rostim niciun cuvânt, astfel încât când ajungem la Roma, aproape că ar trebui un arzător cu acetilenă ca să-mi dezlipesc buzele.

— Trenul prietenului nostru soseşte la ce oră?

— La ora patru.

Consult ceasul din tabloul de bord.

— Foarte bine, spun, nu avem decât o jumătate de oră întârziere. O să-l regăsim pe domnul de Pival la Ambasadă, o să mă debarasez de planuri şi pe urmă o să mergem să îmbucăm ceva cumsecade. Am bani de încasat la Banco di Roma. Eu plătesc. Fiindcă nu ştiu să vorbesc italiana, o să alegi meniul. O.K., Jeannine?

— O.K., comisare.

Urcăm peronul ambasadei. Un secretar înaintează spre noi.

— Domnul?

— Aş vrea o audienţă la domnul ambasador.

— Excelenţa sa e ocupată pentru moment, aveţi întâlnire?

Ridic din umeri.

— Ascultă, pari să fii băiat mare, încearcă să înţelegi: nu vin să-l văd pe ambasador ca să-i vând un aspirator şi nici să fac o colectă în folosul fetelor mame din Vaison-la-Romaine. Sunt comisarul San-Antonio în misiune specială şi dacă nu dai fuga să-l anunţi pe patronul dumitale de sosirea mea, peste cinci minute o să fii găsit agăţat în suspensie de chiloţi.

— Bine, admite el destul de zăpăcit, dar se petrec lucruri atât de grave încât nu ştiu, domnule, dacă excelenţa sa…

— Ce s-a întâmplat, s-a declarat război?

— Nu…

— Atunci dă fuga sau te fac să înghiţi tot părul din fotoliul ăsta.

Fuge îngrozit. În timp ce însoţitoarea mea izbucneşte în râs.

Când se întoarce, înţeleg din înfăţişarea lui respectuoasă că ambasadorul e la curent cu venirea mea şi că mă aşteaptă.

— Dacă vreţi să mă urmaţi, bâiguie băiatul.

Ne introduce într-o încăpere spaţioasă, tapetată cu catifea purpurie unde, înapoia unui birou monumental stă un bărbat firav şi nervos. E un tip între două vârste, dar mai aproape de a doua decât de prima. Are o înfăţişare la fel de veselă ca o pereche de mănuşi negre şi fumează ca să-şi astâmpere nervozitatea.

— E îngrozitor, bâiguie el zărindu-ne, fără ca măcar să ne salute.

Mărturisesc că primirea asta mă descumpăneşte întrucâtva. Se apropie de Jeannine şi-i ia mâna.

— Copila mea, murmură el, sărmana mea copilă, e îngrozitor.

Înţeleg dintr-odată, pesemne că aţi observat că nu sunt dintre cei cărora trebuie să le faci desene.

— Consulul, exclam. L-au curăţat? Aşa e?

Jeannine scoate un ţipăt. Păleşte şi se aşează în fotoliul cel mai apropiat.

— I s-a întâmplat ceva lui Gaétan? îl întrebă ea pe ambasador. Vorbiţi, domnule, vă implor.

Cel interpelat apleacă trist capul.

— Am fost înştiinţat adineauri telefonic. Un feroviar l-a găsit pe terasament. Avea un pumnal în piept.

— Ah, ticăloşii!

Nu-mi pot stăpânii furia. Continuu litania.

— Javrele! Gunoaiele! Scuzaţi-mă, îi spun deodată

diplomatului: comisar San-Antonio.

Îmi strânge mâna nervos.

— Ştiu, Externele m-au anunţat.

Ne agităm în jurul lui Jeannine. E o femeie tare. În cazuri dintr-astea femeile fac un circ nemaipomenit: plâng în hohote, leşină, urlă, îşi sfâşie batista cu dinţii… dar asta e o femeie adevărată. Nu se clinteşte şi, în tăcere, două lacrimi i se preling spre bărbie. Simt un nod în gât.

Ambasadorul e atât de emoţionat încât trage cu putere aer pe nas şi-i spune lui Jeannine domnişoară.

— Poliţia e pe urmele cuiva? întrebă deodată Jeannine cu o sclipire rea în ochi.

— Încă nu, răspunde el. Trebuie ca maşina poliţienească să se pună în mişcare.

— Mda, spun eu, iar până atunci, ticăloşii ăştia o şterg. Dar mai e un amănunt, faptul că-i cunosc şi o să se lase cu vărsare de sânge, fir-ar să fie!

— Îi cunoaşteţi, tresare interlocutorul meu.

Cât mai pe scurt cu putinţă, îl pun la curent cu aventurile mele şi-i spun că Bruno e amestecat în afacere.

— Trebuie acţionat, zic în concluzie. Excelenţă, vreţi să telefonaţi şefului supravegherii teritoriului şi să-i cereţi să vină aici cu informatorul lui, signor Sorrenti?

Ambasadorul spune că o să telefoneze, dar că mai înainte trebuie să se ocupe de Jeannine. Ne duce în apartamentul lui.

— Soţia mea a ieşit, continuă el, e un ghinion fiindcă prezenţa unei femei ar fi preţioasă pentru domnişoara Pival de Roubille.

Se înşală iarăşi, dar nu îndrăznesc să-i spun.

— Scuzaţi-mă o clipă, murmură el, mă duc să fac ce trebuie.

Mă aşez pe divan lângă Jeannine, îi iau mâinile şi aplec capul ca să nu mai văd prelingându-se perechea asta de lacrimi care-mi răvăşesc sufletul.

— E greşeala mea, spun eu cu voce înăbuşită. Dacă nu veneam să bat la uşa voastră azi-noapte, nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ea dă din cap în semn de protest.

— Fratele meu a fost întotdeauna un impulsiv, un nesăbuit, în pofida manierelor lui grave.

— Îmi pare atât de rău, dacă ai ştii.

— Nu-i greşeala dumitale, prietene, ţi-ai făcut meseria, asta-i tot.

Fiindcă sunteţi o grămadă de nătărăi, precis că nu vă scapă filmele cu Stan şi Bran. E în ele un gag de care se servesc frecvent şi pe care l-aţi observat cu siguranţă. Când cineva, care vrea mereu să le dea o corecţie, vine dintr-un loc pe care ei nu-l supraveghează, tipii îl salută distrat, apoi brusc, unul dintre ei realizează despre ce e vorba şi are o tresărire de mare efect comic. Vă amintiţi? Ei bine, ceva asemănător se petrece şi cu mine. Sar deodată:

— Ai spus „fratele meu”!

Prin durerea lui Jeannine străbate mirarea.

— De ce eşti mirat? Nu ştiai că Gaétan e fratele meu?

— Fratele tău?

Sunt mai zăbăuc decât tipul care, trezindu-se, îşi aminteşte că era făcut cu o zi înainte şi că, pentru a epata galeria, şi-a dat maşina *Viva grand sport* pe o pisică siameză.

— Dar… dar… bâigui eu, credeam… mi s-a părut că eşti soţia lui.

— Deloc.

— Ei, asta-i…

Îmi rememorez prezentările de dimineaţă şi îmi amintesc că, într-adevăr, consulul, numind-o pe Jeannine, n-a precizat că e vorba de soră-sa, astfel încât gândul că ar putea fi vorba de altcineva decât de nevastă-sa nu mi-a dat prin cap.

Am ajuns aici când ambasadorul se întoarce.

— Vor fi aici într-un sfert de oră, ne previne el, şi, în aşteptarea lor o să vă ofer un pic de alcool, asta o să te remonteze, draga mea, adaugă el pentru Jeannine.

Ne lăsăm pradă unei blânde violenţe şi mă grăbesc să-mi cufund nasul mare în paharul de coniac pe care mi-l

prezintă servitorul. E coniac de mâna-ntâi.

•

Fără greş, cu zece centilitri din drogul ăsta în stomac te simţi cineva.

Sorrenti îşi întinde picioarele pe covor. Nu-i deloc impresionat că se află la un ambasador. De parcă recepţiile oficiale sunt sportul lui favorit. Îşi examinează foarte satisfăcut pantofii din piele de căprioară şi cu talpă triplă, iar din când în când şi ironică.

Şeful poliţiei secrete dimpotrivă pare solemn şi îndreaptă spre mine o privire întunecată, rapidă face mişcări armonioase ca să mă asculte vorbind. Când am terminat pentru a nu ştiu câta oară povestea aventurilor mele, mă întorc spre Sorrenti:

— Ai cuvântul, prietene.

Nu se lasă rugat.

— Alaltăieri după-masă, *signore,* mă pregăteam să plec de acasă când a venit un *bambino* purtător al unui mesaj pe care i l-aţi înmânat. Ascultând de instrucţiunile dumneavoastră, m-am grăbit să merg să vă întâlnesc la cafeneaua *Florida,* urmat de puştiul care voia să recupereze, după cum mi-a explicat, jumătatea bancnotei pe care o deţineţi.

— O am şi acum, zic eu zâmbind.

— Am fost foarte mirat negăsind pe nimeni.

— Nimeni!

— Pe nimeni, *signore,* localul era gol ca buzunarul unui sărăntoc.

— N-aţi găsit cadavrul?

— Nu, signore, bandiţii trebuie să-l fi luat cu maşina odată cu dumneavoastră.

— În ce scop, ce credeţi?

— Poate că şi-au spus că, făcând să dispară corpul, poliţia va fi dezorientată sau chiar că nu va fi anunţată…

— Ziua-n amiaza mare, e cam mare îndrăzneala.

— Nu prea mare fiindcă prin partea din spate a cafenelei se iese într-o fundătură pustie.

— *All right.*

— În concluzie, spune contele Sforza, sunteţi satisfăcut fiindcă documentele au fost regăsite.

— Nu pe deplin.

Le vorbesc de povestea codului.

— După părerea mea, declar eu auditoriului meu, tocmai codul venise să-l caute frumoasa Else în sertarul casei şi sunt aproape convins că din cauza lui patronul a fost ucis.

— Credeţi? mă întrebă ambasadorul.

— Mi se pare că e o explicaţi plauzibilă, nu?

— Pe legea mea…

— Ceea ce aş vrea să ştiu, este legătura care există între patronul asasinat şi bandă, şi mai ales, cum putea un simplu cârciumar să deţină o parte din documente.

Contele Sforza îşi mângâie eu drag barbişonul. Ambasadorul mănâncă cu poftă bucăţelele de piele moartă din jurul unghiilor.

— Sunt oare indiscret întrebându-vă, murmură el, dacă aveţi un program?

— Un program, domnule ambasador! Am două: primul, să încerc să găsesc porcăria asta de cod, sunt plătit pentru asta. Al doilea, să pun mâna pe puiul de şarpe care l-a înjunghiat pe consul la Neapole, şi pe cât e de adevărat că Parisul se găseşte în departamentul Senei, o să-l fac să plătească asasinatul. Vă dau cuvântul meu că atunci când o să-l predau pe nemernic poliţiei o să fie atât de fleaşcă încât sticleţii o să-l vâre în celulă cu lopata şi găleata.

— Acesta va urma curs normale, mă previne Sforza, totuşi, dacă independamente de cercetări efectuate de poliţia oficială aveţi nevoie de ajutor, spuneţi-mi.

Reflectez un pic, a să-mi aerisesc vasta inteligenţă.

— N-o să cer o eclipsă de lună, spun eu, ci doar o informaţie. Trebuie ca în următoarele două ore să fie regăsit yachtul Elsei. Nu ştiu nici numele vasului, nici culoarea, nici forma, fiindcă l-am vizitat în condiţii foarte deosebite. Dar nu cred că e greu să reperezi un vas de vacanţă, care noaptea trecută se afla la câteva mile de

Neapole, nu-i aşa?

Şeful poliţiei se ridică.

— O să mă ocup de această chestiune imediatamente. O să comunic telefonic rezultatele Excelenţei Sale, de îndată ce le obţin.

Ne strângem labele cât de tare putem.

— *Signore* Sorrenti, îi spun brunetului înalt, îmi puteţi acorda seara asta?

— Aş fi încântat comisare. Ce aşteptaţi de la mine?

— Să mă pilotaţi prin toate locurile deocheate ale oraşului. Logic, banda trebuie să fi revenit la Roma, fiindcă aici e centrul ei; ei bine, sunt hotărât să percheziţionez până la Vatican dacă trebuie, ca să dau iarăşi de urma lor.

— La dispoziţia dumneavoastră, sunteţi la acelaşi hotel?

— Da, probabil se întreabă ce mi s-a întâmplat, şi sper că nu mi-au vândut bagajele.

— La ora opt vă convine?

— Perfect.

Când rămânem singuri ambasadorul şi cu mine, ne întoarcem lângă Jeannine. Fata asta, după părerea mea, e din ce în ce mai extraordinară, ochii nu-i mai lăcrămează. Durerea uriaşă nu se mai traduce decât prin paloarea excesivă a feţei. Privirea îi străluceşte ciudat.

— Ce facem? spune ea.

Înţeleg că pune toată nesiguranţa, tot necazul în cuvintele astea.

— Aşteptând să-l aducă aici pe… pe… în sfârşit, pe nefericitul tău frate, o să te instalez la ambasadă, draga mea. Soţia mea va fi aici într-o clipă şi o să aibă grijă de tine.

— Da, aprob, iar eu, Jeannine, mă reped în grămadă şi nu-i doresc Elsei şi clicii ei să-mi pice în mână, fiindcă tipii de la Inchiziţie şi şefii de lagăr nazişti, în clipa asta ar fi nişte dulci călugăriţe faţă de mine.

— Te însoţesc, spune ea.

Diplomatul şi eu protestăm cât putem de tare, însă ea insistă.

— Dacă o să stau într-un fotoliu rumegând gânduri negre, asta n-o să ne facă să înaintăm câtuşi de puţin, în timp ce, dacă sunt cu dumneata, comisare, cu certitudine că le vânez pe brutele care l-au ucis pe Gaétan, o să fiu întărită prin acţiune. Mă înţelegi?

Obiectăm că nu e prudent şi că exemplul fratelui ei ar trebui să-i fie de ajuns. Dar rugăminţile noastre rămân fără rezultat. E încăpăţânată şi e o femeie care ştie ce vrea. Nu-mi trebuie o sută zece ani ca să pricep că hotărârea ei e luată şi că am avea mai multe şanse să punem o broască ţestoasă cu picioarele la perete decât s-o facem pe ea să-şi abandoneze proiectul.

— Fii sigur, adăugă ea, că n-o să-ţi pun beţe-n roate. Am dimpotrivă impresia că îţi pot fi de folos; bandiţii nu mă cunosc, deci sunt mai puţin reperabilă decât dumneata, care ai avut de-a face cu ei.

Mai protestez de formă, apoi cedez. Şi ne despărţim de ambasador după ce i-am înmânat documentele.

Capitolul 3
UN BĂIAT FRUMOS CARE NU-I MULŢUMIT

— Pentru început, o previn, o să mâncăm ceva. E una dintre condiţiile esenţiale ale reuşitei, când pleci la război. Vrei, nu vrei, o să mănânci. Fiindcă eşti destul de curajoasă, ca să laşi necazul la garderobă. Atâta timp cât asasinii nu vor fi arestaţi, o să mă asculţi.

Ea se străduieşte să zâmbească.

— Bine, şefule.

O privesc blând.

— În general, lucrez singur, dar nu-mi displace prea mult să fac o excepţie pentru un auxiliar de asemenea gabarit.

Conduc maşina Talbot pe străzile Romei. Trecem peste un pod ca o spinare de măgar pe sub care curge un râuleţ gălbui.

— Canalizarea asta e Tibrul? o întreb.

Jeannine îmi face semn că da. Nu ştiu bine ce să-i povestesc; n-am obişnuinţa de a manipula domnişoare din lumea bună al căror frăţior a fost curăţat. Ca să o

îmbărbătez o să folosesc o reţetă tare, cea care reuşeşte tuturor celor care adună chiştoace ca şi nunţiilor apostolici, văduvilor neconsolabili ca şi îndrăgostiţilor – care-sunt-singuri-pe-lume, vreau să vorbesc despre şpriţ. Din pricina asta sunt autoritar când e vorba de mers la restaurant. Îmi promit să comand o sticlă de vin foarte serioasă din Franţa. Trebuie neapărat ca Jeannine să-şi pună în funcţiune gâtlejul.

Străbatem o piaţă înconjurată de arcade, numită Piaţa Coloanelor. Ceva mai departe, zăresc un restaurant la colţul unei străzi liniştite. Localul are o terasă în formă circulară cu îngrădituri cu plante agăţătoare, foarte primitoare. Sunt pe ea verdeaţă, băieţi cu chipiuri de juni-primi şi feţe de masă galben- deschis.

Opresc maşina.

— Coboară, spun.

Mă ascultă posacă.

O duc pe terasă şi-i arăt o masă într-un colţ chelnerului care se agită. Italienii ăştia sunt dezgheţaţi. Nu-i nevoie să le ţii discursuri cu proiecţii.

Jeannine se aşază, păstrându-şi înfăţişarea distantă. Fără să-i cer părerea, contrar bunei-cuviinţe, compun un meniu confortabil: sufleu cu brânză, prepeliţă cu varză, pateuri, pe scurt o nimica toată.

— Şi acum îi spun chelnerului, dacă nu vorbeşti franceza, dă fuga şi adu un interpret ca să rezolvăm problema vinurilor.

— *Si signore,* io vorbeşti francez.

— Asta tu o spui, comoara mea. În sfârşit, o să meargă, dă-mi lista de vinuri.

O răsfoiesc.

— Un Chambolle-Musigny n-ar fi rău, observ eu.

Atacăm. Drept să spun, Jeannine abia ciuguleşte. Mereu pune jos furculiţa şi strânge din buze. Dar, în pofida sforţărilor ei, îi văd ochii minunaţi umplându-se de lacrimi.

— Eraţi foarte uniţi, spun eu blând, înţelegând că trebuie să vorbesc de cel dispărut.

— Grozav. Nu ne-am părăsit niciodată. Gaétan era

misogin şi nu voia să audă vorbindu-se de căsătorie, pentru mine era un frate şi totodată un părinte şi un prieten…

O las să plângă, fiindcă ştiu că asta uşurează; când o femeie plânge poţi să-ţi dai cu pieptenul prin păr, fiindcă asta-i semn că într-o clipă o să fie foarte activă.

Într-adevăr, însoţitoarea mea îşi şterge lacrimile şi profit de asta ca să-i umplu paharul.

— Hai, spun cu oarecare asprime în glas (exact cât trebuie), bea un pahar zdravăn şi pregăteşte-te să-l răzbuni. Asta o să te reconforteze mult.

Galvanizată, goleşte unul după altul trei pahare. E în regulă, mica mea şmecherie a reuşit.

•

Descindem la hotelul Imperator, unde am bucuria să-mi regăsesc bagajele. Mă grăbesc să telefonez ambasadorului.

— Alo, Excelenţă, aici e San-Antonio, aţi primit vreo comunicare în legătură cu vaporul?

— Chiar în clipa asta, îmi răspunde el, şeful poliţiei m-a anunţat că un vapor care pare a fi vasul dumneavoastră a fost reperat în largul insulei Capri. Poliţia de coastă l-a oprit şi doi ofiţeri au urcat la bord, dar s-au ostenit zadarnic, yachtul aparţine unui brazilian un oarecare Curno Pontoz, care le-a propus ofiţerilor să percheziţioneze; nicio femeie nu era la bord, iar actele erau în regulă. Şi-au cerut scuze, ce părere aveţi, comisare! Credeţi că e vorba de vasul nostru?

— Cred că da, domnule ambasador, dar bănuiam că nemernicii ăştia şi-au luat măsurile de precauţie; sunt puternici.

Salut şi închid telefonul.

Iată-mă în plină încurcătură, fiindcă nu mai pot conta să-i pescuiesc pe indivizi mulţumită vaporului. Cel puţin, informaţia asta îmi dă certitudinea că Else şi mistreţii ei sunt în Italia, la Neapole sau la Roma, şi cred că pot elimina Neapole, fiindcă fata asta e atrasă de documente ca o panteră de un stârv.

Numai să nu lase ambasadorul să i le şterpelească de

sub nas.

Mă trece o sudoare rece doar când mă gândesc. Iau din nou aparatul.

— Scuzaţi-mă, Excelenţă, e tot San-Antonio. Am uitat să vă recomand să ascundeţi bine documentele, tot ne mai putem teme de un furt.

— Nu fiţi îngrijorat, la ora actuală sunt în Franţa. Le-am trimis imediat cu un avion special.

Răsuflu uşurat. Vedeţi dumneavoastră, îmi place să am mintea liberă de orice grijă ca să pot lucra.

Spun din nou bună seara.

Jeannine stă într-un fotoliu în hol şi mă priveşte cu interes. De îndată ce voi sfârşi cu povestea asta, va trebui să mă ocup să-i schimb ideile. Pentru mine e o obligaţie morală şi nu mi se pare deloc neplăcut.

Arunc o privire spre pendula electrică, arată ora opt şi zece. Sper că *signor* Sorrenti n-o să întârzie să vină cu şosetele lui cu dungi şi cu cravata lui albastru azuriu. M-am săturat să mă plimb sub privirea afectată a indivizilor de la recepţie. Mă duc să mă aşez pe braţul unui fotoliu învecinat.

— Spune-mi, Jeannine, cred că fratele dumitale va fi înhumat în Franţa.

— Bineînţeles.

— După înmormântare, intenţionezi să te întorci aici?

Are un gest de o tristeţe nesfârşită.

— Niciodată! Atâtea amintiri sunt legate de cerul ăsta atât de curat, de mulţimea asta nepăsătoare… Sărmanul Gaétan…

Un tip împinge uşa turnantă şi se îndreaptă spre recepţie. Parlamentează cu unul dintre funcţionari, acesta priveşte prin hol căutând parcă o persoană. Privirea i se opreşte asupra mea. Cel sosit are treabă cu mine. Încrunt din sprâncene şi aştept. Cum am prevăzut, vine spre mine. E mic, fără vârstă, chel şi dacă nu bea trei litri de Chianti pe zi, roşeaţa nasului său provine de la o directă de dreapta recentă.

— *Signore* San-Antonio?

— El însuşi.

— Vin din partea lui *signore* Sorrenti. În ultimul momento nu a putut venire. Dar vă va întâlni în questa notte aici. Vă sfătuieşte să vă duceţi mai înainte să beţi un pahar de coniac la *Il Capitello,* pe via Cavour. Crede che veţi avea posibilita de a întâlni lume che ve bucuraţi se vedeţi. Capito?

— Va bene.

Piticul meu pare mulţumit de sine, de mine şi cu aceeaşi ocazie de toată omenirea, inclusiv de perceptorul lui.

Îmi întinde un pachet albastru pe care-l ţinea în rezervă în buzunar.

— *Il signore* Sorrenti crede che e possibile se aveţi nevoie de asta.

Aşteaptă o secundă şi mă salută profund.

— *Bona sera, signore.*

Întrucât nu sunt înclinat să contrazic, îi răspund:

— *Bona sera, signore.*

Dar tipul nu se clinteşte.

Discret, Jeannine îmi face semn să-i dau ceva. Nu mă gândeam la asta. Îi întind douăzeci de lire individului care le vâră în buzunar cu un aer scârbit.

Desfac pachetul, care mi se pare greu pentru volumul lui şi mă pomenesc nas în nas cu un pistol de 9 mm, însoţit de două încărcătoare.

Acest Sorrenti e un tip cu posibilităţi.

— Douăzeci de lire sunt puţin ca să-ţi arăţi satisfacţia unui om care-ţi aduce arsenalul complet, obiectează Jeannine.

— Pesemne că m-a luat drept zgârcit!

Ea ridică din umeri.

— Ce facem?

Veşnicul ei „ce facem” pe care ţi-l aruncă în obraz cu încăpăţânare.

— Ţi-ar plăcea să mergem să luăm un pahar la *Il Capitello*?

— Înţeleg.

— Bănuiesc că e un bar de noapte?

— Într-adevăr, mi s-a părut că zăresc firma asta, în josul străzii Cavour.

— Mergem?

— Mergem.

— E departe de aici?

— La trei sau patru sute de metri.

— Atunci să luăm maşina, dar o s-o ascundem în împrejurimi; cu vaporul ăsta suntem lipsiţi de discreţie.

•

Il Capitello este un local select. Ştiţi că locurile astea au drept regulă să creeze un decor, o ambianţă exotică sau cel puţin pitorească. *Il Capitello,* îmi explică Jeannine, înseamnă *Capitelul,* iar directorii cârciumii s-au inspirat de la circ. În mijlocul sălii, pista de dans seamănă cu arena unui circ, de jur-împrejur mesele sunt etajate ca tribunele. Muzicanţii cocoţaţi pe o estradă, sunt îmbrăcaţi în uniforme împodobite, acoperite de brandenburguri şi de epoleţi auriţi, dar cei mai nostim este personalul; chelnerii şi şefii de sală sunt îmbrăcaţi în costume de clovni, de îmblânzitori, de atleţi. E chiar un brunet scund cu mustăţi de june-prim care serveşte clientela îmbrăcat într-o piele de panteră. Am văzut destule bombe de genul ăsta, dar recunosc că asta merită să fie văzută.

Clienţii sunt putrezi de bogaţi, tipi din ăia cărora nouăzeci la sută dintre italieni le deschid portierele maşinilor visând să le răzuie călcâiele cu cioburi de sticlă.

— Când mă gândesc că în ziua morţii fratelui meu merg într-un cabaret... oftează Jeannine.

— Întoarce-te la hotel, mai e încă timp, spun enervat fiindcă mă concentrez asupra lucrului, iar la mine lucrul e atât de dominant încât, atunci când sunt la vânătoare poţi să-mi furi şi chiloţii fără să-mi dau seama.

— Nu mă certa, comisare, şopteşte ea, scuză-mă, dar înţelegi?

— Sunt un ticălos, spun, luând-o de braţ. În momentul ăsta am o inimă de leopard.

— Cu atât mai bine.

Ne lăsăm conduşi de un băiat îmbrăcat în costum de Pierrot la o masă aflată sub estrada muzicanţilor. Se potriveşte bine, pentru noi e locul cel mai valabil, fiindcă de aici nu eşti văzut şi poţi vedea tot ce se petrece în circ.

Comand şampanie. Dacă trebuie, trebuie. Beau în memoria sărmanului consul, cu atât mai mult cu cât era un băiat bun, iar şampania e excelentă. Jeannine îşi înmoaie buzele în pahar, dar o face de fiecare dată când îi ordon. Ceea ce îmi arată că în cazul de faţă, ştie să fie disciplinată.

Suntem aici de puţin timp când sistemul meu circulatoriu paralizează; iată că Bruno îşi face apariţia la *Il Capitello.* E însoţit de o pereche de prieteni: o roşcată frumoasă destul de vulgară şi un tip care a avut pechinezi şi urşi cenuşii printre strămoşi. Hotărât lucru, ponturile lui Sorrenti nu sunt tâmpite. Dacă într-o zi ajung dictator, e sigur că o să-l angajez ca şef al gestapoului meu.

Mă ascund cât pot mai bine şi reflectez. Materia mea cenuşie se pune în mişcare. Deodată îmi golesc paharul şi apuc mâna pe care Jeannine o ţine pe masă.

— Spune-mi, fetiţo, ai nervii tari?

— Doamne, cred că până acum n-a mers prea rău.

— Te simţi în stare să te stăpâneşti?

— Da.

— Atunci apleacă-te puţin; vezi la masa de sub reflector un efeb frumos, brunet, alături de o femeie roşcată?

— Îl văd foarte bine.

— E asasinul lui Gaétan.

Îşi duce mâna la gură şi devine lividă. Îi vâr iute paharul între degete şi o sfătuiesc să-l bea.

Ceea ce se petrece cu bine.

— Iată, îi expun, sunt mai multe feluri de a juca partida asta. Cel mai simplu ar fi să mă duc direct la masa jigodiilor ăstora, să le bag puşcociul sub nas sfătuindu-i să apuce lustrele; cea de-a doua ar fi să previn poliţia; dar ambelor le prefer tehnica mea personală. Dacă îl arestez pe Bruno, pun pariu sânii falşi ai lui Marlene Dietrich

contra unei legături de ridichi că o să iasă basma curată, fiindcă Else trebuie să-i fi pregătit un alibi beton armat.

— Şi care e metoda?

În loc să-i răspund chem un fachir care, după mutra importantă şi distincţia pe care o foloseşte în arta delicată de a nu face nimic, trebuie să fie directorul circului.

Se apropie demn ca un gropar când nu-i matol.

— Vorbiţi franceza?

— *Si, parlo un poco, ma non molto bene.*

— Ce spune viţelul ăsta mare? întreb.

Jeannine zâmbeşte.

— Spune că nu vorbeşte prea bine. Şi fiindcă o spune în italiană, sunt sigură că nu ştie niciun cuvânt în franceză.

— Atunci serveşte-ne de interpret. Întreabă-l dacă nu are un salon particular.

Se execută. Fachirul-director ascultă doct şi dă din cap afirmativ.

— Bun, zic, întreabă-l dacă vrea să-mi pună unul la dispoziţie. Spune-i că nu e vorba de făcut amor, ci de o discuţie de afaceri. Plătesc cât trebuie, cu condiţia să ne lase în pace.

Ea repetă cuvintele în italiană.

Tipul continuă să fie de acord şi, dacă i se dau banii, puţin îi pasă dacă în locul lui o să se fabrice dantelă, o să se joace *bilboquet* sau o să se organizeze o conferinţă a lui Gary Davis.

Plătesc înainte şi-i spun tipului să mă aştepte o clipă.

— Acum, dragă prietenă, e rândul tău să intri pe platou. Reuşita planului meu depinde de tine. O să te prefaci în vampă şi, cu şoldurile unduind, o să te apropii de el. O să te aşezi fără jenă la masa lui şi o să-l întrebi dacă n-are zece mii de lire de pus într-o poşetă a unei păpuşi în stare să-i dea nişte ponturi despre un caraliu francez şi despre plicul pe care-l ţine în punga de tutun. Să cauţi mai ales să pari lacomă, asta o să-l facă încrezător. Când o să înceapă să marşeze, spune-i că, pentru discuţie, o să te simţi mai bine într-unul din saloanele mici, fiindcă ţi-e frică. Atunci mi-l aduci. Ai înţeles?

O privesc, freamătă.

— Înţeles.

Aprind o ţigară şi o privesc îndreptându-se. Ce linie, ce picioare! Mă întorc, în sfârşit, spre director.

— *Avanti,* îi spun.

Mă conduce într-un vestibul care face înconjurul localului. O grămadă de uşi se deschid din culoar. Deschid una din ele.

— *Favorisca di qua*.

Intru şi inspectez locul. E un colţişor liniştit care seamănă cu toate saloanele din lume. În fine, cu toate saloanele din cârciumile de genul ăsta, adică nişte încăperi discrete cu divanuri moi şi un cabinet de toaletă alături.

— În regulă, bătrâne, te poţi căra.

Falsul fachir se înclină adânc şi se duce în sală să vadă dacă nu sunt acolo. Închid uşa şi trag un fotoliu chiar în spatele ei, astfel ca, dacă intră cineva, să nu mă poată vedea imediat.

Arunc ţigara şi aprind alta.

Măcar de-ar fi Jeannine destul de convingătoare!

Scot puşcociul pe care mi l-a trimis Sorrenti. E o armă de o producţie care mi-e necunoscută; să fie oare italienească? În orice caz nu arată rău. Îi studiez funcţionarea, îi vâr un încărcător în pat şi ridic piedica de siguranţă. În momentul ăsta, aud un zgomot de paşi pe coridor. Sunt gata. Uşa se deschide, Jeannine intră în salon urmată de Bruno. Acesta, după ce intră, împinge uşa fără să se întoarcă, aşa că încă nu mă vede.

Surpriza din pricina asta e mai mare.

— Cucu, frumosule! spun.

Se întoarce brusc şi îşi duce mâna la buzunar.

— Fără chestii de-astea, îi ordon, ridică sus labele, ca să-ţi pot admira manşetele scrobite. Jeannine, ia te rog puşcociul acestui dandy, îi deformează buzunarul drept.

Ea se execută.

— Târfă, mormăie el.

Îi trag un pumn care-i face obrazul să se umfle imediat.

— Ţine asta, ca să înveţi politeţea.

Boscorodeşte.

— Caraliu împuţit, o să mi-o plăteşti.

— M-aş mira, comoara mea, fiindcă atunci când voi fi terminat cu mica ta persoană, nici chiar maică-ta n-o să vrea să se slujească de tine ca preş de şters picioarele. Aşază-te pe scaunul de acolo şi încearcă să nu faci pe şmecherul, că mă simt nervos în seara asta.

Acum cască bine urechile. Pe împuţitul tău de vapor când eram legat de catarg, mi-ai pus următoarele două întrebări: cine ne-a dat informaţii cu privire la fuga bandei voastre în Italia şi ce s-a întâmplat cu Tacaba. Pentru prima, trebuie să-ţi mărturisesc că şefii mei, deşi mă consideră simpatic, nu-mi spun totul, am primit doar indicaţia, era treaba mea s-o folosesc. Cât despre a doua, o să-ţi răspund. Tacaba e la ora asta mort ca un cârnat împănat şi ştiu fiindcă eu l-am făcut să-şi înghită actul de naştere. Dacă nu mă crezi, adu-ţi aminte de cei doi mamuţi pe care i-am doborât în cabina Elsei. Gândeşte-te şi caută să pricepi în sfârşit că nu sunt un tip glumeţ. Ai puţine şanse să te lauzi într-o zi că ai scăpat din mâinile mele, dar dacă eşti optimist, răspunde-mi la întrebări.

Tipul nu se simte la largul lui.

— Ce vrei să ştii?

— În sfârşit, devii rezonabil cu vârsta. Aş vrea să-mi vorbeşti despre cod. Ştiu că nu-l aveţi, dar aş vrea să ştiu cine vi l-a suflat.

Tace.

Nu mă supăr.

— Fii foarte atent, îl previn, am cunoscut un tip căruia îi puneam anumite întrebări, ca ţie. Tăcea şi el, iar când a vrut să deschidă pliscul n-a putut fiindcă avea o bucată de fier în hoit şi-l durea când râdea. Şi pe tip, poate ai ghicit, îl chema Tacaba. S-a zbătut o bună bucată de timp şi îmi făgăduia să mă facă legatarul lui universal, cu condiţia să-i mai trag un plumb în locul unde de obicei frizerul lui încetează să-i mai taie părul ca să-l întrebe dacă îl vrea mai scurt. Vezi? E grozav de simplu. Dacă nu

răspunzi, în zece secunde o să scurmi covorul cu unghiile fiindcă ăsta-i obiceiul celor care încasează un glonţ sau două.

— Dacă-mi dai voie, spune Jeannine, o să trag eu.

— Am uitat să-ţi semnalez că graţioasa persoană care îţi vrea binele e sora răposatului Gaétan Pival de Roubille, consulul Franţei la Neapole.

Eşti neghiob ca un căţelandru, sărmanul meu Bruno, şi nesăbuit. Nu lichidezi un consul francez ca pe un criminal, mai ales într-un moment când relaţiile amicale cu buna şi bătrâna surioară latină se refac cu toată viteza. Guvernul italian trebuie să discute serios asta în şedinţă de noapte. Îşi pune în mişcare poliţia, iar dacă un anume San-Antonio i-ar servi asasinul, fie şi într-un sac cu cărbune, i-ar da toate medaliile trecute şi prezente ale ţării. Cât despre asasin, dacă l-ar putea împuşca de o sută de ori, ar face-o.

— Nu sunt eu, geme frumosul.

— Pe dracu! Te-am văzut când ne urmăreai la gară.

— Dar n-am luat trenul.

Ridic din umeri.

— Găseşte altceva, dragule.

— Jur… Am vrut să ne asigurăm că luaţi trenul. Ni se părea prea riscant să încercăm ceva. Else mă aştepta la aeroport, am luat avionul. Aveam de gând să vă curăţ pe consul şi pe tine la ieşirea din gara Romei. Oricum s-ar părea, era mai uşor fiindcă aici aveam la dispoziţie oameni capabili.

Sunt zdruncinat.

— Va să zică pretinzi că ai luat avionul?

— Da şi o să ai dovada celor ce-ţi spun la aeroporturile din Neapole şi Roma.

Tac, ocolind privirea decepţionată a lui Jeannine. Îmi spun că afirmaţiile frumosului flăcău sunt poate false – până la proba contrarie – dar vechiul meu instinct de caraliu îmi spune că sunt adevărate. În cazul ăsta cine a săvârşit omorul? Un criminal care lucrează pe contul lui? E îndoielnic… Atunci?

Atunci sunt silit să mă gândesc serios la băiatul care posedă codul. Pentru ca planurile să aibă o valoare, trebuie codul, însă codul fără planuri e ca o perie de dinţi fără păr. Deci, cel care a fost destul de dezgheţat ca să-şi însuşească o parte dintre documente, trebuie să fie destul de curajos ca să omoare pe cineva şi să pună mâna pe cealaltă parte. Concluzia: am poftă, din ce în ce mai mult să fac cunoştinţă cu deţinătorul codului.

— Pentru moment, să lăsăm la o parte asasinatul, o să rezolvăm problema asta mai târziu. S-o luăm de la capăt. Cine v-a furat codul?

— Nu ni l-a furat.

— Cum?

— Nu, o să-ţi explic…

Jeannine scoate un ţipăt şi-mi arată uşa. Mă întorc, amicul lui Bruno şi roşcata îşi fac apariţia cu un puşcoci în mână. N-am timp să-mi fac cunoscute intenţiile; profitând de diversiunea asta, Bruno a ţâşnit şi mi-a dat un pumn de format mare în braţ. Scap pistolul şi până când să mă aplec să-l iau, noii veniţi îmi îndeasă ţeava Lugerului în coaste.

Bruno care se gândeşte la toate înhaţă puşcociul pe care i la luat Jeannine.

— Ei, şmechere, spune el bucuros, ce părere ai de actul al doilea?

— Nu-i rău, recunosc, să-l aşteptăm pe al treilea.

— N-ai învăţat niciodată la şcoală că există piese în două acte?

— Ba da, dar toate pentru care am angajament au trei, închipuie-ţi şi se întâmplă că în actul al treilea sunt cel mai grozav.

Amicul tipei roşcate devine nerăbdător.

— Ajunge cu palavrele, spune el cu un accent unguresc atât de gros încât l-ai putea tăia cu foarfecele de grădinărit. Ce facem cu ăştia doi?

— Îi ducem în lume, hotărăşte Bruno.

Ne împing pe culoar şi ne duc spre intrarea de serviciu, care dă într-o străduţă, unde se află o maşină

americănească.

— Urcaţi, ne ordonă gentlemanul al cărui străbunic a fost pechinez.

— Ei drăcie, exclam, nu vă cumpăraţi maşinile de la piaţa de vechituri!

— Ţine-ţi pliscul, mormăie Bruno, grăbiţi-vă, tu şi muierea ta şi nu faceţi fiţe, fiindcă noi avem acum artileria.

Mă instalez în spate alături de Jeannine. O privesc şi văd cum reacţionează. Nu ia lucrurile prea în tragic. În orice caz, ca divertisment la necazul ei, chestia este mai degrabă deocheată, nu-i aşa?

Capitolul 4
AMICA MEA BUSOLA

Îi aud uneori pe diverşi lipi care mărturisesc că şi-au pierdut busola. Asta poate pentru că nu sunt ordonaţi. Dar eu şi busola suntem prieteni buni şi nu ne-am despărţit niciodată.

La asta mă gândesc în maşină, la asta, şi pe urmă la altceva despre care o să vă vorbesc mai încolo.

Întrucât nu cunosc Roma, nu acord atenţie drumurilor pe care mergem; ţin mâna Jeanninei şi asta e de ajuns să mă facă fericit. Dacă aţi atins vreodată o piele mai fină decât a ei să-mi spuneţi şi o să plătesc. Când îi ating mâna simt că devin ciudat de tot şi dacă mai insist puţin o să ajung să scriu versuri fără să-mi dau mai multă osteneală decât Victor Hugo.

Şi dacă San-Antonio ar compune un poem, ce-aţi spune, gaşcă de neghiobi? Asta v-ar lua piuitul, fiindcă vă închipuiţi că sunt un gealat, o huidumă, o brută, un caftitor. Nu puteţi crede că înapoia portvizitului meu e o inimă şi că inima asta bate cu putere când îşi dă osteneala. Voi aveţi prejudecăţi delicate şi obişnuite. Şi vă credeţi şmecheri, dar sunteţi toţi nişte comozi, mâncători de pilule, încornoraţi şi încăpăţânaţi.

Bun, mă opresc din sictiruri, fiindcă am ajuns. Maşina opreşte în faţa unei vile frumoase construită într-un parc. Şi miroase frumos în cartierul ăsta, fir-ar să fie!

Cerberii noştri ne împing înăuntru. Iată-ne într-o

încăpere plăcut mobilată în lemn de păr de culoare deschisă. Un ventilator fixat în tavan toarce ca o pisică fericită, făcând să se înfioare ghirlanda de mătase roz.

Intrând, o văd pe frumoasa Else aşezată într-un fotoliu moale. Stă cu picioarele încrucişate, ceea ce îi ridică fusta mai sus de genunchi; spectacolul merită deranjul.

— Ia te uită, spune ea zărindu-mă, de unde mi i-ai scos pe ăştia, Bruno?

Pomădatul râneşte tandru.

— Am văzut perechea asta de tâmpiţi într-o vitrină şi m-am gândit că ţi-ar face plăcere.

— Eşti prea drăguţ, iubitule.

Rânjesc şi declar:

— Iubitul tău, Else, fără amicul lui care are o moacă demnă să galopeze printre stâncile din grădina zoologică de la Vincennes, ar fi tocmai bun să desfunde chiuvetele şi closetele. E un căcăcios cum nu mai găseşti; în momentul când m-am lăsat îmbrobodit de doamna şi domnul era pe cale să ne povestească viaţa lui şi a ta pe deasupra. Nu pot să cred că tu, cu picioarele şi cu moaca pe care le ai nu găseşti altceva să-ţi pui pe pernă decât oala asta de briantină. Poate că ţi-e frică să nu-ţi fie frig la picioare. Nu ţi-a spus nimeni până acum că există buiote?

Abia am timp să evit un croşeu de dreapta pe care mi-l trimite Bruno, nebun de furie. Se repede să-mi mai dea unul, dar eu mai prompt, îi trag o lovitură de savată la tibie. Toate astea fără să cobor braţele. E pe jos zăpăcit ca Manon, pe covor încercând să-şi dea seama ce i s-a întâmplat în timp ce toată lumea se amuză.

Îl văd apucându-şi pistolul – de altfel e al meu – cel pe care mi l-a oferit Sorrenti; pistoalele mele sunt mici. Ştiu că un tip umilit aşa cum a fost Bruno nu se mai stăpâneşte şi ar doborî-o şi pe surioara lui în leagăn dacă i s-ar părea că râneşte.

— Ei, hai, protestează Else, nu te purta ca un copil, dragule.

El şovăie, apoi se stăpâneşte şi se duce să se aşeze.

— Ce facem acuma? întrebă roşcata.

Else încruntă sprâncenele.

— Tu închide pliscul, spune ea. Stai în faţa uşii cu Billy. Tu, Billy, stai cu pistolul îndreptat în direcţia dragului comisar; cum ai văzut, e un dezgheţat şi un nervos. Cel puţin l-ai dezarmat?

— I-am luat puşcociul, spune cu mândrie Bruno. Îmi înăbuş un râs nebun. Nu ştiu dacă aveţi memorie de doi bani, dacă nu, vă reamintesc că mi-a dat consulul cadou un pistol de 7,61 pe care până acum n-am avut ocazia să-l folosesc. Pârţâitoarea asta o simt atârnându-mi în buzunar. Am poftă să o mângâi ca pe un animal cumsecade, gata să facă ce i se ordonă.

— E-n regulă, spune Else, poţi să laşi jos braţele şi să te aşezi. Cine e femeia asta? întreabă ea arătând-o pe Jeannine.

— Sora consulului de la Neapole. În legătură cu el, am auzit că a fost omorât în tren.

Ea tresare, iar mişcarea ei mă convinge până la urmă că nu sunt amestecaţi.

— Fără glumă, şi planurile?

— Mă scuzaţi că mă amestec în discuţii, spun, dar pot răspunde la întrebarea asta. Planurile sunt la Paris. Şi mă îndoiesc să poată fi furate încă o dată, fiindcă dacă ăia care răspund de ele nu mobilizează şi o parte dintre rezervişti ca să le păzească, înseamnă că sunt atât de cretini, încât faţă de ei amicul tău cu mutră antipatică e un Michelangelo.

Else se strâmbă.

— Da, draga mea, e nasol pentru tine. Cu toţi marafeţii pe care i-ai dat ca să pui pe picioare expediţia asta, ai fi făcut mai bine să-ţi cumperi o băcănie şi să vinzi cinstit turtă dulce şi sticle de Marie Brizzard, cât timp eşti destul de frumoasă să atragi clientela. Resemnează-te să accepţi inevitabilul. De fapt, ar fi putut fi şi mai nasol.

Ea mă măsoară pieziş.

— Ce vrei să spui?

— Asta că îmi lipseşte codul pe care şi voi îl căutaţi.

N-are prea mare importanţă în sine însuşi, însă guvernul francez ar prefera să nu zacă cine ştie pe unde. Daţi-mi informaţii cum să-l recuperez şi uit afacerile voastre împuţite. Dacă nu, vă arestez pe toţi şi dacă nu cunoaşteţi puşcăriile italiene, o să aflaţi multe despre problema asta în scurt timp.

Billy izbucneşte în râs.

— Fără glumă, unde te crezi, caraliule? Cine e la capătul ţevii puşcociului meu?

— Are dreptate, observă Else, prea te dai mare, San-Antonio. Ar trebui să pricepi cu psihologia ta obişnuită că unei femei dezamăgite îi place să se răzbune. Mi-ai ucis trei oameni, ai făcut să eşueze o afacere care, cum ai observat, m-a costat mult timp, răbdare şi bani. Tot ce îmi rămâne e satisfacţia de a mă despăgubi pe pielea ta. Şi n-o să mă lipsesc de ea. Pentru început o să-i facem diverse chestii nu prea nostime fetei ăsteia pentru care pari să ai multă simpatie; pe urmă o să fie rândul tău şi o să-ţi dai seama că tot ce ai citit despre blestemăţiile Gestapo-ului era literatură roză faţă de ceea ce o să înduri.

În acel moment strănut şi fac o mutră plictisită de tip care trebuie să-şi sufle nasul, mă scotocesc prin buzunare ca şi cum mi-aş căuta batista. Toate pregătirile astea pentru ca gestul de a pune mâna acolo să pară firesc.

După părerea mea e timpul să încerc ceva. Încrucişez picioarele ca să fac să urce ţeava pistolului în buzunar. O trag la întâmplare, prin ţoale, în Billy fiindcă el ţine pârţâitoarea. Calculez bine. Nu vreau să-l ucid, fiindcă nu-mi place să lichidez pe cineva pe ascuns. O să încerc să-l lovesc la umăr. Ridic uşurel siguranţa. Apăs pe trăgaci.

Nu face prea mult zgomot, asistenţii sunt uluiţi să vadă că Billy se dă peste cap urlând.

— Aruncă-te pe burtă, îi strig Jeanninei, o să se lase cu bombardament.

Într-adevăr, Bruno reacţionează sec. Pistolul de 9 mm al lui Sorrenti îndreptat în direcţia mea scuipă din plin. Din fericire, gloanţele trec peste capul meu fiindcă m-am lăsat să cad în genunchi şi sărmanul Billy e cel care-o încasează

încă o dată. E culcat plin de sânge de-a lungul scaunului, în timp ce roşcata lui urlă ca un remorcher care cere trecerea prin ecluză.

Arunc o privire spre Jeannine, şi în privinţa ei totul e bine. M-a ascultat şi s-a ghemuit înapoia unei canapele.

Îl ochesc pe Bruno la mână şi trag. Scoate un ţipăt iar pistolul îi cade pe covor.

Else care nu era înarmată când am venit, rostogoleşte nişte ochi înnebuniţi.

— Mâinile sus toată lumea! urlu. Vezi, Bruno, că piesele mele au întotdeauna trei acte. M-am săturat de fiţele voastre. Vreau numele tipului care are codul, nu numai ca să-l iau, ci ca să-l lichidez, fiindcă el l-a ucis pe amicul meu consulul. O să vă întreb separat. Tu, roşcato, ai ceva de spus?

Tipa scutură din cap disperată. Fata asta, e limpede, nu-i decât o pipiţă în remorca unui membru al bandei.

— Bine, nu ştii nimic. Tu, Else?

— Poţi să crăpi, caraliule.

Şi îmi aruncă o grămadă de epitete neconvenabile. Prefer să nu-i dau atenţie, mă întorc spre Bruno.

— Sărmane bătrân, vom fi siliţi să reluăm conversaţia de la *Il Capitello.* Vorbeşte sau încep din nou focul meu de baraj, iar în raportul meu o să fie vorba de legitimă apărare.

Bâiguie nu ştiu ce; de data asta e terminat.

Sunt tot mai insistent, atunci se hotărăşte.

— E-n regulă, o să-ţi spun.

— Taci, îi ordonă cu glas înăbuşit Else. Laş împuţit ce eşti.

— Păi, Else… protestează el.

— Ajunge, Else, ai cu siguranţă dreptate în ce priveşte modul de a-ţi judeca iubitul, dar nu-i tăia vorba fiindcă o să aveţi de tras tu şi el din pricina asta.

Ea pare cu totul nebună, ochii îi strălucesc. Brusc, se aruncă pe jos şi face o criză de nervi, dar când îmi dau seama că e o glumă şi că acţionând astfel nu are alt scop decât să înhaţe faimosul pistol de 9 mm de pe covor, e cam

prea târziu, fiindcă îl ţine în mână şi-l goleşte conştiincios în Bruno.

— Ticăloaso, urlu eu, eşti cea mai parşivă scursoare pe care am întâlnit-o vreodată!

Ea rânjeşte lungită înaintea corpului italianului. Văd ţeava pistolului îndreptându-se spre Jeannine. Lupta are loc chiar pe podea. Dacă trage mica mea Jeannine o încasează, fiindcă e şi ea pe burtă înapoia canapelei. Dar aceasta e ridicată cu vreo douăzeci de centimetri.

Mă reped şi nu ştiu ce se petrece, dar Else scoate un plânset înăbuşit şi se înmoaie de tot. Fără îndoială i-am lovit braţul când trăgea, iar glonţul i-a intrat în gât ucigând-o pe loc.

Se face tăcere deplină în timpul căreia nu se aude decât zgomotul respiraţiei noastre stăpânite şi clănţănitul dinţilor roşcatei. În sfârşit, tuşesc un pic ca să-mi limpezesc glasul.

— Hei, Jeannine!

Iese din colţul ei, puţin palidă dar fără să tremure prea tare.

— S-a terminat? întreabă.

— Aşa s-ar zice, ca botez al focului n-ai de ce te plânge.

— Nici nu mă plâng.

— Dacă am merge să bem un drink?

— E un proiect care poate fi susţinut.

— Şi încă cum!

Mă duc la roşcata care e lipită de perete ca un afiş şi al cărei chip se înverzeşte.

— Fata mea, o să-ţi dau cel mai bun sfat care ţi s-a dat vreodată: cară-te din viesparul ăsta în goană şi nu te mai juca de-a gangsterii, fiindcă dacă uneori chestia izbuteşte, se întâmplă şi să se termine rău. A fost şi aşa destul şucăr în seara asta aici, aşa că nu vreau să-ţi fac neplăceri. Şterge-o cât mai departe poţi şi încarcă să te măriţi cu un tip cumsecade.

Nu mă face să-i mai repet o dată. Într-o clipă şi-a înşfăcat poşeta şi s-a repezit afară.

Îi ofer braţul Jeanninei şi ieşim.

— În concluzie, e destul de slab ca rezultat.

Nu-i răspund nimic, reflectez.

Capitolul 5

TOTUL SE PLĂTEŞTE

Luăm fără să ne jenăm maşina americănească a gangsterilor mei.

— Ce masacru! suspină Jeannine.

— Nu te necăji prea mult pentru asta. Au găsit ce-au căutat. Sunt milioane de tipi care dau în brânci la Citroën, la Ford, în mine, peste tot şi care sunt mulţumiţi că o fac. Gangsterii ăştia erau din cea mai nenorocită spiţă de ticăloşi. Când un soldat cade, nimeni nu protestează şi totuşi, soldatul n-a cerut să i se rupă gura la sute de kilometri de căminul lui, de slujba şi de obiceiurile lui.

— Ai dreptate, bâiguie ea.

— O să te las în locul unde ţi-ai parcat maşina, iar eu o şterg la hotel. Cât despre tine, o să te duci să faci nani la ambasador.

— De acord în ce priveşte recuperarea maşinii, dar nu conta să mă duc să dorm la ambasadă.

Zâmbeşte palid.

— Nu mă simt în mediul meu, adaugă ea.

Mă feresc să insist.

— Foarte bine, atunci mă duc la hotel, îţi rezerv o cameră şi dau telefon şefului poliţiei ca să-l pun la curent cu ce s-a întâmplat.

Execut programul ăsta, totuşi cu următoarea variantă: de îndată ce ajung la *Imperator,* comand nu o cameră, ci un triplu coniac.

După mica şedinţă care a avut loc, simt nevoia să-mi instalez încălzire centrală în corp.

Coniacul se lasă băut atât de bine încât mai cer. Tot înghiţind băutura asta dumnezeiască, îmi pun gândurile în ordine fiindcă s-au cam amestecat în ultimul timp. Din fericire bila mea e un fişier excelent. Într-o clipă, totul reintră în ordine. În clipa asta mă ridic şi mă îndrept spre cabinele telefonice. Îl sun pe şeful poliţiei, e din fericire la

domiciliul lui; în câtva cuvinte îi relatez ultimele mele peripeţii.

— Şucărul de la Monte Cassino a fost vax pe lângă şedinţele mele de noapte, conchid eu, dragă signore, foarte curând o să dau un recital de rupt guri şi de înşurubat burice cu şurubelniţa, nu trebuie lipsit.

Apoi schimb tonul şi-i povestesc unele – nu toate – dintre ideile mele, ceea ce îl face să exclame *Impossibile*! *Santa Madona*! şi alte chestii care-i exprimă sentimentele.

Când pun receptorul în furcă e mai aiurit decât dacă un tren de marfă i-ar fi trecut peste burtă.

Pe urmă telefonez la aeroport şi adun de acolo informaţiile necesare, totul merge bine.

Jeannine se întoarce. Vin în urma ei fără ca ea să mă audă şi-i admir ceafa fragilă acoperită de un păr în dezordine. Dacă n-aş fi un tip cu o educaţie trăsnet şi care ştie să se stăpânească, i-aş da un pupic pe gât care ar face-o să vibreze ca o coardă de vioară.

Pupicul ăsta e, ca să zic aşa, specialitatea mea; talentul meu în societate. Sunt bărbaţi care seduc femeile povestindu-le cum au fost operaţi de apendicită, alţii făcându-le scamatorii cu cărţi de joc, alţii recitându-le din Verlaine, ei bine, în ce mă priveşte, ceea ce mă face să le câştig pe toate tipele – independent, desigur, de moaca mea valabilă şi de manierele mele civilizate – e pupicul ăsta.

Nu contaţi să vă iniţiez în practica asta galantă, nu sunteţi în stare să pricepeţi. Şi pe urmă, fiecare se descurcă. Şi cu cât omul ştie mai multe chestii, cu atât e mai şmecher şi trebuie să le păstreze pentru uzul lui personal.

Nu, hotărât lucru, e prea devreme ca să-mi încerc norocul pe lângă Jeannine.

Îi pun mâna pe umăr.

— Hello, fetiţo!

— San-Antonio!

A spus asta atât de drăguţ şi a părut atât de liniştită că mă vede, încât mă simt mişcat.

— O să urcăm în camera mea în timp ce ţi-o pregăteşte pe a ta şi o să bem ceva ca să ne remontăm. Nu-mi spune că nu se cuvine fiindcă m-ai face să râd şi nu prea am chef. Şi apoi, aştept vizita lui Sorrenti.

— Crezi că o să-ţi poată da alte indicii?

— Cred, da.

— Să sperăm.

Urcăm în apartamentul meu şi, aşezaţi confortabil în fotolii, ne expediem nişte Buton; e un lichior italian care se lasă băut fără să protesteze.

Pe la ora unsprezece, recepţionerul sună ca să mi-l anunţe pe Sorrenti.

Îl aştept la ascensor. Vine îmbrăcat cu o eleganţă rară. E în smoching şi miroase a piele de Rusia.

— Scuzaţi-mă, îmi spune că n-am venit la întâlnire aseară, dar aveam o întrunire importantă la care nu mă gândisem în momentul când am stabilit-o.

Intră şi o salută foarte plecat pe Jeannine. Apoi continuă volubil ca un jucător de *bonneteau*[9].

— Totuşi am putut obţine câteva indicaţii asupra oamenilor care vă interesează. Aţi putut scoate ceva din ele?

— Da.

— Ah, bine, oftează el; iată că părerile mele de rău s-au potolit. Cum s-au terminat toate astea?

— Printr-o înmormântare colectivă.

— Ei, nu!

— Ba da.

Îi povestesc cum am petrecut seara. Îi lasă gura apă.

— Sunteţi extraordinar.

Am auzit exclamaţia asta măgulitoare de atâtea ori încât nu-mi mai produce nicio plăcere.

Îl las să-şi debiteze felicitările uzuale.

— În concluzie, aţi triumfat pe toată linia, spune el.

— O, ba nu, încă n-am pus mâna pe cod şi nici pe asasinul consulului.

---

9 Joc de cărți în care unul dintre jucători trebuie să ghicească o anumită carte a partenerului său. (n.tr.).

Cască ochii mari.

— Păi credeam că Bruno e asasinul, spune el surprins.

— Şi eu credeam, dar se dovedeşte că nu putea fi el, pentru excelentul motiv că era în avionul Neapole-Roma şi nu în tren, în momentul când domnul Pival de Roubille a fost înjunghiat.

— Atunci e un complice?

— Nici asta nu cred. Else a părut într-adevăr surprinsă aflând de moartea amicului nostru. Nu-i aşa, Jeannine?

— Am observat şi eu asta, spune fata şi dacă vreţi o părere feminină, ei bine, vă spun că femeia asta într-adevăr nu ştia de moartea nefericitului meu frate.

Se lasă o tăcere densă ca melasa.

Sorrenti ridică din umeri.

— În orice caz, observă el, şansele de a regăsi codul îmi par firave acum când toată banda e distrusă. Fiindcă pesemne că l-au ascuns cu grijă.

Fac câţiva paşi prin cameră.

— Nu-l aveau.

— Sunteţi sigur?

— Sigur.

— Atunci ce concluzie trageţi?

Îl privesc.

— Dar dumneavoastră?

— Drept vorbind, nu ştiu ce să cred.

— Nu-i nimic, se aranjează, sunt optimist mai înainte de toate, îl asigur eu. Apropo, vă mulţumesc pentru pistol.

Mă caut prin buzunare şi scot arma.

— O să vă înapoiez jucăria asta.

Sorrenti schiţează un gest de refuz.

— Păstraţi-l, vă poate fi de folos.

— Şi dumneavoastră?

— O, eu, zâmbeşte el scoţând din teacă de sub braţ un pistol Smith şi Wesson cu ţeavă lungă, sunt protejat.

Scot un şuierat admirativ.

— Ei drăcie, spun luându-i arma, aţi trecut la artileria

grea.

Brusc, veşnicul zâmbet care pluteşte pe buzele lui Sorrenti dispare, tipul parcă a înghiţit o aspirină şi se strâmbă; schimbarea asta de fizionomie are o pricină, iat-o: ţin un pistol în fiecare mână şi cele două ţevi sunt îndreptate spre stomacul lui.

— Ia, spune, Sorrenti, ce-ar fi dacă am vorbi sincer?

Jeannine scoate o exclamaţie de surpriză.

— Ce faci? spune ea.

Îi răspund aspru, fără să-mi dezlipesc privirea de pe Sorrenti.

— Meseria, fetiţo. Să nu-ţi fie frică, nu sunt sonat.

— Dar… dar… behăie italianul, signore, e o glumă.

— Crezi că în clipa asta am mutra unui tip care face scamatorii cu o brichetă-jucărie ca să se amuze societatea?

— Dar, signore, nu înţeleg.

— Aha, nu înţelegi! Ei bine, signorele o să te lumineze scârbă ce eşti, şi pe urmă o să-ţi mai fac încă o grămadă de chestii pe deasupra. Signorele, vezi tu, nu-i idiot. Slavă Domnului. Zâna care împărţea mintea şi imaginaţia nu era la baia turcească atunci când a fost rândul signorului să-şi primească partea. O să-ţi povestesc adevărul, aşa cum l-am reconstituit în ţeasta mea de nichel-crom. Când ne-am întâlnit prima oară în biroul şefului poliţiei secrete, mi-ai spus foarte sincer ce ştiai, fiindcă nu avuseseşi timp să reflectezi. Dar când am plecat, ţi-a venit o idee. Ţi-ai spus că tipul care o să aibă planurile în buzunar o să poată cere cât vrea şi atunci, fiindcă ştiai că aştept fotografiile lui Tacaba ca să mă duc la cârciuma pe care mi-o indicaseşi, l-ai convins pe fotograful de la identitatea judiciară şi l-ai pus să facă două feluri de clişee; *primo*: o imagine a corpului în suc propriu, *secundo*: un portret aranjat al defunctului, aşa cum cerusem eu. Ai luat prima fotografie şi ai dat fuga la cârciumar fiindcă voiai să ai informaţii cu privire la afacere. La început tipul s-a lăsat rugat, dar tu i-ai vorbit de mine, i-ai anunţat vizita mea şi l-ai terorizat arătându-i în fotografie cum îi tratez pe tipii care nu sunt de părerea mea. Atunci individul s-a

morcovit grozav şi ţi-a propus o afacere: el să-ţi dea codul, iar tu să-l scoţi din cauză. Propunerea asta ţi-a convenit de minune, nu sperai atâta şi ai spus da. Cretinul ţi-a dat codul; mă întreb cum de se afla în posesia lui, presupun totuşi că servind drept cartier general bandei din care făcea parte, ceruse garanţii serioase. În sfârşit, nu contează… Numai că, după ce l-ai obţinut, ţi-ai spus că o să vin eu cu o falcă în cer şi cu una în pământ… Pentru ca să-ţi poţi conduce afacerea după voie, l-ai răcit pe amic.

Mă întrerup. Sorrenti e ceva mai puţin palid decât măslina. Buzele îi sunt de culoarea plastronului.

— E fals! E fals! latră el. Signore glumiţi.

Mă apropii de el şi-i dau o lovitură de genunchi în partea de jos a abdomenului ca să-l fac să tacă şi să-i arăt că sunt cât se poate de serios.

Ca să am o mână liberă, îi arunc unul dintre pistoale Jeanninei spunându-i să aibă grijă să nu poată ajunge la el Sorrenti. După care îl scotocesc pe deşirat. În portofelul de crocodil găsesc codul.

— Şi asta ce-i băiete?

Nu mai spune nimic, stă cu gura deschisă şi privirea fixă.

— Acum să vorbim despre ce-a urmat. Băiatul ţi-a adus biletul meu. Grijuliu să-ţi arăţi zelul, te urci *presto* la volan şi soseşti în clipa când Else şi băieţii ei mă îmbarcă în maşină.

Hotărât lucru, hazardul lucrează pentru tine, n-ai decât să-i urmezi şi o să te ducă până la faimoasele planuri. Şi-i urmăreşti până pe coastă, unde-i vezi urcând şi urcându-mă la bordul caravelei lor. Aici eşti descumpănit, nu poţi anunţa poliţia, aşa cum ai face dacă ar fi fost vorba de un punct fix şi profitând de arestare să şterpeleşti planurile. Te întorci la Roma. Iei singurele măsuri care-ţi sunt îngăduite. Întrucât eşti un caraliu mai mult sau mai puţin adevărat, dar pirat eşti adevărat, şi domneşti asupra lumii hoţilor, îi anunţi pe toţi informatorii din posturi să pândească posibila apariţie a vasului. Aşa afli că vaporul Elsei e pe la Neapole. Te duci la faţa locului

şi după ce i-ai mobilizat pe borfaşii de acolo să supravegheze coasta, aştepţi. Aşa afli de sosirea mea la consul, unde am fost dus de un mic pungaş.

Pricepi că am pus mâna pe planuri, când îţi dai seama că oamenii Elsei supraveghează consulatul. Nimic nu-i pierdut însă. Trebuie acţionat repede şi profitat de ocazie. Ne urmăreşti până la tren, destul de prudent fiindcă te cunosc şi tocmai pentru că te ascunzi nu-ţi dai seama când o şterg.

Pe drum, te hotărăşti să joci totul pe o carte. În compartiment nu mai e decât consulul. De aici tragi concluzia că am coborât dându-mi seama că Bruno mă urmăreşte şi că i-am lăsat planurile însoţitorului meu, iar atunci, nemernicule, îl ucizi. De îndată ce te întorci la Roma, pui să-i caute pe Bruno şi Else, fiindcă aveai semnalmentele lor şi le trimiţi vorbă să vină la *Il Capitello.* Voiai să te descotoroseşti de unii şi de alţii, punându-ne în contact. Din pricina asta n-ai venit.

Îl privesc ca pe un păianjen:

— Am telefonat adineauri la aeroport. Voiam să verific dacă Bruno luase avionul; n-a minţit. Cu aceeaşi ocazie, am întrebat dacă se găseşte numele tău pe listele de pasageri în ultima vreme şi mi s-a spus că ai zburat spre Neapole a doua zi după răpirea mea.

Mă uit la ceas.

— Peste zece minute, o să fie plin de sticleţi aici. Am pus la punct arestarea ta. Mai înainte vreau să-ţi administrez o corecţie.

Îi întind lui Jeannine cel de-al doilea pistol şi îmi scot haina.

Sorrenti se clatină.

Ca să-l înviorez îi aplic o directă de stânga în nas. Sângele ţâşneşte ca petrolul dintr-o conductă. Continui cu un un-doi la tâmple. Atunci se trezeşte şi înaintează spre mine. Schiţează savant un upercut şi îmi trage un picior în ficat care mă face să tuşesc.

De data asta îi dau drumul cu dragă inimă. Încasează lovituri din toate părţile. Braţele mele se mişcă aşa cum

vibrează coarda unei viori. Tipul se ghemuieşte. Ca să-l termin îi trag o lovitură de savată în frunte, dar mă prinde de picior şi mă răstorn. E imediat peste mine şi-mi ţine braţele lipite de podea. Îi fac o foarfecă şi ne neutralizăm. Întocmai ca pentru ziarele ce se concurează, va câştiga cel care va rezista mai mult. Cu o sforţare cumplită îl răstorn şi îmi dă drumul.

Răsuflăm preţ de o clipă ca nişte foci şi, deodată, simt că mă ia cu frig pe spinare; Sorrenti are un cuţit în mână. Nu ştiu unde l-a ascuns, dar s-a descurcat să-l scoată la momentul potrivit.

Într-o clipă o să-l arunce şi sunt într-un colţ al încăperii unde se află mobile înapoia cărora m-aş putea ascunde.

Poc! Poc! Poc!

Trei focuri ca la teatru. Văd fumegând pistolul Smith şi Wesson în mâna lui Jeannine.

— Ei, Jeannine, exclam eu, pornim la treabă?

SĂ CONCHIDEM ÎNTRE NOI

Unul care nu şi-a revenit e contele Sforza, când şi-a văzut amicul, pe Sorrenti, întins lângă patul meu ca o carpetă făcută sul ca să fie trimisă la curăţat.

— Morte, a spus.

— Completamente, i-am răspuns.

Şi-a scărpinat capul la fel de păros ca o sticlă de ceas.

— Sorrenti asta, totuşi, cine ar fi *detto che* era un nemernic!

M-am amuzat.

— Te poţi înşela cu privire la oameni. Nu-i aşa?

Şi i-am explicat cum au luat naştere bănuielile mele.

— Închipuiţi-vă, i-am spus, că mă feresc întotdeauna de amicii care ştiu prea multe. Când am înţeles că gangsterii mei nu sunt vinovaţi de uciderea consulului, am început să reflectez serios şi atunci mi-am dat seama că există un personaj misterios, care îşi juca rolul în surdină, şi că ăsta puteţi fi dumneavoastră…

— *Santa Madonna,* a lătrat contele Sforza.

— … sau Sorrenti, am încheiat eu. Îmi dădea prea multe precizări despre acţiunile bandei Elsei. Cum putea şti că Bruno e la *Il Capitello,* dacă nu fiindcă el însuşi mă sfătuise să mă duc? Şi pe urmă, vedeţi, când l-am văzut pe pungaşul nostru în compania dumneavoastră la ambasador, un lucru mi-a atras atenţia. Sorrenti avea hainele mânjite de funingine, ca atunci când călătoreşti cu trenul. El care era atât de îngrijit! Am dedus de aici că venise din călătorie şi nu avusese timp să se schimbe când i-aţi cerut să se ducă la ambasadă.

•

Iată-mă în Franţa, la Paris!

Foarte curând, după ce Félicie îmi va fi călcat cămaşa o să mă duc să-mi beau aperitivul la *Dauphin* cu câţiva dintre colegi. Chiar am să-mi iau revanşa la zaruri de la comisarul Berliot.

Ghinionul e cu înmormântarea de după-masă. Pe mine înmormântările mă întristează. Nu atât din pricina voalurilor şi a coroanelor, ci fiindcă trebuie să strângi caraba la o grămadă de tipi pe care nu-i cunoşti şi să le şopteşti chestii triste. Dar în sfârşit, nu pot să nu mă duc. Ce-ar spune Jeannine? Poate că negrul îi vine bine fetei ăsteia. Şi pe urmă un ministru sau ceva de genul ăsta o să-i acorde lui Gaétan Legiunea de onoare post-mortem. O să-mi spuneţi că acolo unde e el, decoraţiile sunt toate la fel şi că ţi le pui deasupra capului: oricum asta o să facă plăcere familiei.

•

Peste câteva zile o să mă duc să-i fac o vizită de politeţe lui Jeannine şi pe urmă o să mă întorc a doua zi, şi din nou a doua zi, până când o să vină clipa să-i expun teoria mea cu privire la marele pupic. Ştiu să fiu tenace.

Pentru alte amănunte, va trebui să vă referiţi la viitoarele volume; pentru azi ajunge. Şi încercaţi să nu fiţi dezamăgiţi: Aşa sunt cititorii întotdeauna, fie cartea veselă sau tristă, fie că se sfârşeşte cu bine sau cu rău, au ei mania blestemată de a nu fi niciodată satisfăcuţi.

În sfârşit, înţelegeţi că la preţul cărţii editorul meu

nu vă poate da o vacă. Şi chiar dacă v-ar da-o, aţi mai avea şi tupeul să-l întrebaţi dacă o să fete.

Spectacolul s-a terminat
Cine iese e bun ieşit.

Sfârşit

virtual-project.eu

SAN-ANTONIO
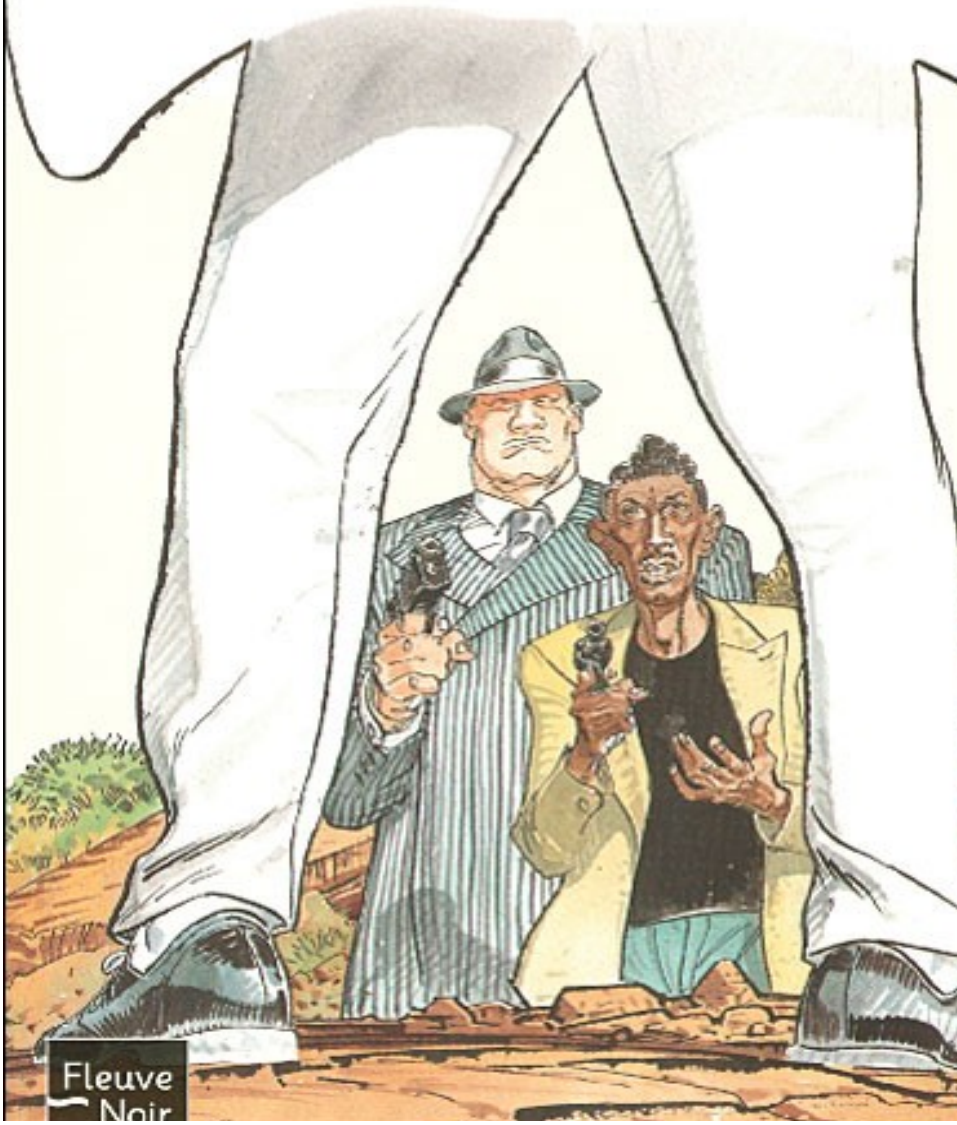
Réglez-lui son compte